

ဒီဇင်ဘာ

လေးမင်းကိုအိပ်စားစား

BURMESE
CLASSIC
.com

ဒေဝတာ

သေမင်းကိုအန်တုသူများ / ဒေဝတာ - ရန်ကုန်၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၃။

၁၄၀ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီ၊

(၁) ဒေဝတာ

ထုတ်ဝေသူ-ဦးအောင်မြင်၊
ဗဟုသုတ၊ ၂၀၁၃ခုနှစ်၊

မြန်မာ့-အောင်မြင်စာပေ၊
(စက်တင်ဘာလ)၊ အုပ်ချုပ်(၅၀၀)၊

BURMESE
CLASSIC

ဒေဝတာ

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC

အခန်း(၁) အောက်တိုဘာလ(၈)ရက်

အောက်တိုဘာလ (၈)ရက် (၂၀၁၂)ခုနှစ်...

ကြာသပတေးနေ့။

နံနက်ခင်းနေ့ခြည်အလင်းတန်းတို့ အခန်းထဲတိုးဝင်လာ၍
သက်သခင် အိပ်ရာထက်၌ လူးလွန့်ရင်းနှီးထလာ၏။ အိမ်ရာဘေး
စမ်းကြည့်တော့ မောင် မရှိတော့...။

နေပြည်တော်ရှိ အထည်ချုပ်စက်ရုံအား သွားရောက်စစ်

အောင်မြင်စာပေ

ဆေးရန်အတွက် သူမကိုပင် မနိုးတော့ဘဲ မောင် အစောကြီးထွက်
သွားလေပြီ။ အသစ်ဖောက်လုပ်ထားသော အမြန်လမ်းမကြီးကြောင့်
နေပြည်တော်နှင့်ရန်ကုန်မှာ အလွမ်းမဝေးလှပေ။

“မေမေ. .”

ခေါ်သံကြောင့် သူမအတွေးတို့ ပျက်သွားရသည်။ သမီးငယ်
နှင်းပန်းအိမ်မှာ ခုတင်ဘေးတွင်ရောက်နေပြီး သူမလက်အား ဆုပ်
ကိုင်ထား၏။

“ဖေဖေ. . ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲဟင်”

“ဘာလို့လဲ. . သမီးလေး”

သက်သခင် အိပ်ချင်နေသေး၍ သမီးငယ်ကို မကြည့်ဘဲ
ပြောလိုက်သည်။

“ဖေဖေ ဘယ်သွားတာလဲ. . မနက်အစောကြီး ထွက်သွား
လို့. .”

ဒီတော့မှ သက်သခင် မျက်လုံးကိုပွတ်ရင်း ခုတင်ပေါ်တွင်
ထထိုင်လိုက်တော့သည်။

“ညကျပြန်လာမှာပေါ့ သမီးရယ်”

ထိုအချိန်တွင် ကျောင်းဝတ်စုံလဲပြီး၍ အဆင်သင့်ဖြစ်နေ
သော သမီးကြီးကြာဖြူမှာ ပွင့်နေသော အခန်းတံခါးဝတွင် လာရပ်
ရင်း. . .

“နှင်းလေး အင်္ကျီလဲတော့ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး. . .
ကျောင်းနောက်ကျနေပြီ. . ၊ မေမေလည်းထတော့လေ သမီးတို့ကို

တောင်းလိုက်ပို့ရဦးမှာ. .”

“ဪ. . အေး. . ဟုတ်သားပဲ”

ထိုအခါမှ သက်သခင် အိပ်ရာပေါ်မှပြေးဆင်းကာ ရေချိုး
ချိန်ဆို ပြေးရတော့သည်။ အမြန်မျက်နှာသစ်ပြီး သမီးနှစ်ယောက်အ
တွက် breakfast စီစဉ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ အဝတ်အစားလဲကာ
ထောင့်ထောင်ဆီ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဂိုထောင်ထဲမှ ကားထုတ်ပြီးသည်နှင့် သမီးနှစ်ယောက်
သည် အိမ်ထဲမှပြေးထွက်လာ၏။ သက်သခင် အိမ်တံခါး ဆင်းပိတ်
ပြီး ကားကိုမောင်းထွက်လာလိုက်သည်။

ကလေးတွေ ထမင်းဘူးအတွက် အောင်သူခမှ ဝင်ဝယ်ကာ
တောင်းသို့မောင်းလာလိုက်သည်။ ကျောင်းရှေ့ရောက်တော့ သမီး
နှစ်ယောက်လုံး ကားပေါ်မှ အပြေးအလွှား ဆင်းသွားကြတော့သည်။

“တုတ. . သမီးတို့. .”

ကိုးနှစ်နှင့် ငါးနှစ်အရွယ် သမီးနှစ်ယောက်ရှိနေခြင်းက သူမ
အတွက် အဖော်ပင်မလိုတော့. . ။ အရာရာလှပနေသော မနက်ခင်း
လေးအတွက် သူမ ကျေနပ်လို့နေမိသည်။

သက်သခင် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရေဓိုးချိုးကာ လုပ်စရာ
အိမ်မှုကိစ္စတွေ စလုပ်သည်။ အိမ်အကူခေါ်မထားသော သူမတို့အိမ်
တွင် အိမ်မှုကိစ္စများကို သက်သခင် တစ်ယောက်တည်းဖြင့် နိုင်နိုင်ဝံ့
စွာ လုပ်နေကျဖြစ်သည်။

အဝတ်လျှော်စက်ထဲ အဝတ်များထည့်ပြီး ဆပ်ပြာမှုန့်အနေ

တော် ချင်တွယ်ထည့်ကာ စက်ဖွင့်ထားလိုက်၏။

မောင်တစ်ယောက် ထွက်သွားကတည်းက ဖုန်းမဆက် သေးသဖြင့် သက်သခင် စိတ်တိုချင်နေမိသည်။ ဖုန်းလာမှ ရန်တွေ့ဦး မည်ဟုလည်း တေးထားသေးသည်။ အမြန်လမ်းမတွင် ကားမောင်း နေသောမောင့်ဆီ သူမ ဖုန်းမဆက်ချင်. . စိတ်ထွေးပြီး တစ်ခုခု ဖြစ်မှာ အရမ်းစိုးရိမ်သည်။

ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့ ဆိုင်မှ သူ့အတွက်ပါဝယ်လာ သော ထမင်းနှင့်ဟင်းကို စားလိုက်သည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးချိန် မီးဖိုချောင်သို့ ခြေလှမ်းပြင်စဉ်မှာ ပင် ဖုန်းမြည်လာသည်။

မောင့်ဆီကဖြစ်မည်ဟုတွေးကာ ဝမ်းသာသွားပြီး ဖုန်းဆီအ ပြေးသွားမိသည်။ အလောတကြီးဖြင့် ဖုန်းဖွင့်ကာ နားထောင်လိုက် ၏။

“ဟဲလို. . ”

“သက်လား. . ”

တစ်ဖက်က မောင့်အသံကြားမှ. . တမင်လေသံပြင်းပြင်း လေးနှင့်. . .

“ဟွန်း. . အခုမှ ဘာလို့ဖုန်းဆက်ရတာလဲ. . မောင်”

“ဟဲ. . ဟဲ. . မိန်းမစိတ်ကောက်နေပြီဆိုတာ သိလို့ပေါ့. . ”

သက်သခင် တိုင်ကပ်နာရီလှမ်းကြည့်တော့ (၁၁) နာရီအတိ ကိုပြနေ၏။

“ခု. . နေပြည်တော်ကို ရောက်နေပြီလား မောင်၊ အလုပ် ခြေတွေရော အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်. . ”

“မရောက်သေးဘူး. . . တစ်နေရာခဏဝင်နေလို့လေ၊ နေ့ ခင်း(၂)နာရီလောက်ဆို ရောက်ပါပြီ၊ အလုပ်တွေက အားလုံးအဆင် ပြေမှာပါ။ ထိုင်းကလာတဲ့ buyer တွေကို ရှင်းလင်းပြဖို့နဲ့ စက်ရုံအ တွက် လိုအပ်တာလေးတွေ စီစဉ်ပေးရုံပါပဲ၊ ဘာမှထွေထွေထူးထူး မရှိပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ကလေးတွေရော. . . ”

“ကျောင်းမှာပေါ့ မောင်ရဲ့”

“ဟုတ်ပြီ သက်ရေ၊ ကားမောင်းရင်းနဲ့ ပြောနေရလို့ နေပြည် တော် ရောက်မှထပ်ဆက်ပြီး တဝကြီးပြောကြမယ်နော်. . ”

“အိုကေ. . ဒါပဲနော်. . မောင်”

ဖုန်းချလိုက်သည်နှင့် စကရင်၌ ပေါ်နေသော ရက်စွဲလေးကို အမှုမဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ အောက်တိုဘာ(၈)ရက်နေ့ကို ကွေ့၍ သူမ သက်ပြင်းချမိသည်။ (၈)ဂဏန်းကို သူမငယ်ငယ်ကတည်းက မနှစ် သက်ခဲ့။ သူမအတွက် နိမိတ်မကောင်းသော ဂဏန်းဟု သတ်မှတ် ထားသည်။

သို့သော်. . မောင် အဆင်ပြေတယ်ဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သက်သခင် စိတ်အေးသွားရသည်။

၆ ၆ ၆ ၆

“တိ. . တိ. . တိ. . တိ”

အဝတ်လျော်စက်မှ အချက်ပေးသံမြည်နေသည်မို့ လျှော်ပြီး၊ ရေညှစ်ပြီးသား အဝတ်များကို ထုတ်ယူကာ လှန်းထားဖို့ပြင်ဆင်ရပြန်သည်။ ပြီးမှ ဆန်တစ်လုံးခွဲမျှ ရေဆေးကာ ပေါင်းအိုးနှင့်တည်ရင်း. . ညနေစာအတွက် သမီးတို့အကြိုက် ဘဲဥအာလူးဟင်း၊ ကိုက်လံကြော်နှင့် ပုစွန်မီးကင်သုပ် စီစဉ်လိုက်သည်။

အားလုံးပြီးလို့ နာရီကြည့်တော့ (၂)နာရီတောင် ထိုးတော့မည်။ ဒီအချိန်ဆို မောင် နေပြည်တော် ရောက်ချိန်တန်ပြီ. . . ခုထိ ဖုန်းမလာသေး။

အလုပ်တွေများနေလို့များလားဟု တွေးနေစဉ်. . .

“တင်း. . တောင်. . ”

အိမ်ရှေ့ လူခေါ် ဘဲ(လ်)မှ အသံကြားလိုက်၍ သက်သခင် အိမ်ရှေ့သို့ အပြေးလေး ထွက်လာခဲ့သည်။

တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ ယာဉ်ထိန်းရဲနှစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲရှင်”

“ဒါ. . ကိုရဲမိုးရဲ့အိမ်ပါလားခင်ဗျာ”

ယာဉ်ထိန်းရဲတစ်ယောက်က တလေးတစားမေးလာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်. . ကျွန်မသူ့ရဲ့ဇနီးပါ”

“ကျွန်တော် ယာဉ်မှုစစ်က ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ”

“ကျွန်တော်ပြောရမှာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကိုရဲမိုး နေပြည်တော်လမ်းမှာ ကားတိုက်မှုဖြစ်လို့ ဆုံးသွားပါပြီ”

“ရှင်!. . ”

“မိုင်တိုင် (၈၀)အနားမှာလို့ ပြောပါတယ် အစ်မ”

ကြားလိုက်ရသော သတင်းကြောင့် သက်သခင် မူးမေ့လဲမတတ်ဖြစ်သွားပြီး တံခါးပေါင်ကို ကိုင်ကာ မနည်းထိန်းထားလိုက်ရသည်။ သူမမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဘာမှမပြောနိုင်တော့. . .

ချက်ချင်းဆိုသလို မျက်ရည်စတို့ ရစ်ဝဲလာ၏. . .

မောင်. . အက်ဆီးဒင့်(န်)ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားပြီတဲ့. . . မဖြစ်နိုင်တာ. . စောစောကပဲ သူမထံ ဖုန်းလှမ်းဆက်သေးတယ်လေ. . .

သက်သခင် ယာဉ်ထိန်းရဲ နှစ်ယောက်ကို သေချာကြည့်ပြီး မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ထပ်မေးမိပြန်သည်။

“သေ. . သေချာလို့လားရှင်၊ ဘယ်အချိန်လောက်ကလဲ”

“အခင်းဖြစ်သွားချိန်ကတော့ (၁၁)နာရီကျော်လောက်ကပါ အစ်မ၊ အခုတော့ အလောင်းကို ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးက ရေခဲတိုက်ကို သယ်လာနေပါပြီ”

သက်သခင် စိတ်မသက်သာစွာ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်၏။

“တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီထင်တယ်ရှင်. . ၊ အဲဒီအချိန်ကပဲ ကျွန်မဆီကို မောင် ဖုန်းဆက်သေးတယ်၊ နာမည်တူတာများလား”

ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးက ပါလာသော စာရွက်စာတမ်းများကို ထုတ်၍ ဖတ်ပြလေသည်။

“အမြန်လမ်းပေါ်က ဆီဆိုင်ကို ဆီသွားဖြည့်တဲ့ ဆီဘောက် ဆာကားနဲ့ တိုက်မိတာပါ၊ တစ်ဖက်ယာဉ်မောင်းလည်း ပွဲချင်းပြီး ဆုံးသွားပါတယ်၊ အစ်မယောက်ျား ကိုရဲမိုးအတွက် ကျွန်တော်တို့ လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးခင်ဗျာ၊ အစ်မ ဆေးရုံကိုသွားလိုက်ပါဦး နော်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး. . အစ်မ”

ယာဉ်ထိန်းနှစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်နှင့် ပြန်ထွက်သွားတာကို ကြည့်ပြီး သက်သခင် ငိုငင်တွေ့ကာ ငေးနေမိ၏။

သက်သခင် ပါးနှစ်ဖက်လုံး မျက်ရည်များဖြင့် ရွဲနှစ်လို့နေပြီ။

ရင်လှိုက်မောစွာဖြင့် ခြေလှမ်းတွေ တုန်ယင်နေ၏။

အိမ်ပေါက်ဝမှ အိမ်ထဲသို့ကြည့်ကာ သူမနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့တော့မည့်အဖြစ်ကိုတွေးရင်း. . . ခံစားမှုကို ထိန်းမထားနိုင်တော့ဘဲ သက်သခင် ချုံးပွဲချင့်ချလိုက်တော့သည်။

“အဟီး. . မောင်. . သက်နဲ့ ကလေးတွေကို တကယ်ထား နားပြီလား. . အဟီး. . ဟီး. . ဟင့်”

စိတ်ကို စုစည်းထိန်းချုပ်လို့ မရသည့်အတွက် မောင့်ဖုန်းနံပါတ်တွေကိုနှိပ်နေမိသည်။

ဖုန်းအကြိမ်ကြိမ်ခေါ်နေသော်လည်း တစ်ဖက်မှ မည်သည့် ဖြည့်နှစ်မှုမှမရှိ. . . ။

လောလောဆယ် ကလေးတွေလည်း ကျောင်းကြိုရဦးမည်မို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ နွယ်နီနှင့် အမေ့ထံ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။ အတူအကြောင်း ပြောပြပြီး ဆေးရုံကြီးရေခဲတိုက်သို့ သွားကြည့်ပေးရန် အကူအညီတောင်းရသည်။

သူမစိတ်ထဲ မောင်ပြန်လာမည်ဟုသာ ထင်နေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်အရာကိုမှ သေချာမယုံကြည်သေး. . . ။

“အေး. . အေးပါကွယ်၊ ကြားရတာ အမေလည်း ရင်တွေ တုန်လိုက်တာ၊ သိပ်လည်းစိတ်ပူမနေပါနဲ့. . အမေ သေချာစုံစမ်းခဲ့ပါ့မယ်. . ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပါ သမီးရယ်”

ဖုန်းချလိုက်ပြီး တုန်နေသောရင်ကို ငြိမ်သွားအောင် ရေအေးတစ်ခွက် သောက်လိုက်ရသည်။

နာရီလှမ်းကြည့်တော့ ကျောင်းဆင်းတော့မည်မို့ တံခါးတွေ ပိတ်ပြီး ကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

သက်သခင် စိတ်တွေ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေသည်မို့ ကားကို မနည်းထိမ်းကာ မောင်းနေရသည်။

မောင် မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေဟူသာ သူ့ကိုယ်သူ အားပေးနေရတော့၏။

စိတ်ပူရလွန်းသဖြင့် ကယောင်ချောက်ချား မောင်းနေမိသောကြောင့် မီးပွိုင့်တွင် ရွှေမှရပ်ထားသော ကားကိုပင် တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားသေးသည်။

ကလေးတွေကျောင်းရောက်တော့ ကျောင်းလွှတ်နေပြီဖြစ်သည်။ လူတွေ၊ ကားတွေ ရှုပ်ထွေးပိတ်ဆို့နေ၍ ကျောင်းဝင်းတံခါးနှင့် အနီးဆုံးနေရာတွင် ကားရပ်လိုက်၏။

ကားပေါ်မှဆင်းဖို့ ဟန်ပြင်စဉ်မှာပင် သမီးကြီးက သမီးငယ်လက်ကိုဆွဲကာ ပြေးလာလေသည်။

သမီးနှစ်ယောက် အပြေးအလွှားပင် ကားပေါ်တက်လာကြသည်။ စိတ်မကြည်သည်မို့ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကလေးတွေကို ဘာစကားမှ ပြောမနေတော့ဘဲ အိမ်ပြန်မောင်းလာခဲ့သည်။

ဒါကိုမသိသော အငယ်မ နှင်းလေးက..

“မေမေ.. ဖေဖေ ပြန်ရောက်ပြီလား.. သမီးတို့အတွက် ဘာတွေပါလဲဟင်”

အကြီးမ ကြာဖြူက သူ့အမေမျက်နှာကို အကဲခတ်ရင်း..

“မေမေ မျက်နှာလဲမကောင်းပါလား ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ကလေးတွေကို ပြန်မဖြေအား.. ၊ သက်သခင်အတွေးထဲ အိမ်အမြန်ပြန်ရောက်ဖို့သာ ဆန္ဒရှိနေသည်။

ပြန်ရောက်တော့တော့လည်း သက်သခင် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေ

သည်။ သူမတုန်လှုပ်စွာဖြင့်ပင် နွယ်နီဖုန်းကို လှမ်းခေါ်မိပြန်သည်။

ထိုဖုန်းကိုတော့ နွယ်နီ ချက်ချင်းပြန်ဖြေ၏။

“သက်.. ငါတို့ပြန်လာပြီ ရောက်တော့မယ်”

“ဟို.. ဟို.. မောင်.. မောင်”

“စိတ်အေးအေးထားပါ.. သက်.. ရောက်မှ အကြောင်းစုံပြောပြမယ်.. ဒါပဲနော်”

နွယ်နီက ချက်ချင်းပင် ဖုန်းချသွား၍ သက်သခင် စိတ်ထဲ စနောင့်စနင်းနှင့် စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။

များမကြာမီမှာပင် ခြံဝှံ၌ တက္ကစိတစ်စီး ထိုးရပ်လာပြီး.. နွယ်နီက သက်သခင်၏အမေဖြစ်သူ ဒေါ်သူဇာခင်ကိုတွဲ၍ ကားပေါ်မှဆင်းလာသည်။

သူတို့အမူအရာတွေကိုကြည့်ရင်း သက်သခင် ရင်တွေတထိတ်ထိတ် ခုန်နေတော့သည်။ ကြားရသည့် သတင်းဆိုး.. မမှန်ပါစေနဲ့ဟူသာ ကျိတ်၍ဆုတောင်းနေမိသည်။

နွယ်နီတို့ အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့် သက်သခင် မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲ သိချင်တာကို မေးမြန်းတော့သည်။

“မေမေ.. မောင်.. မဟုတ်ဘူးမို့လား.. ဟင်”

ဒေါ်သူဇာခင်က သမီး၏အကြည့်များကို ရှောင်လွှဲကာ ငြိမ်းများဆီသွား၍ ဖက်လိုက်တော့သည်။ သူ့အမေက ဘာမှမပြောသည့်အတွက် သက်သခင်အကြည့်က နွယ်နီထံ စုပြုံရောက်ရှိသွားသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး.. နွယ်နီရယ်”

“သက်... နင်ဘယ်လို ခံစားနေရမလဲဆိုတာ ငါသဘောပေါက်ပါတယ်။ ကိုရဲမိုးဆိုတာတော့ သေချာသွားပြီ။ ငါတို့ သူကားထဲကပစ္စည်းတွေပဲ ပြန်ရလိုက်တယ်”

နွယ်နီက အိတ်အမည်းတစ်လုံးကို ဖွင့်ကာ အထဲမှ မီးကျွမ်းနေပြီဖြစ်သော မောင့်လက်ဆွဲအိတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သဖြင့် သက်သခင် မျက်လုံးပြူးသွားရတော့သည်။ ထို့နောက် နွယ်နီ မောင့်လက်ဆွဲအိတ်ကိုဖွင့်ကာ အထဲမှပစ္စည်းများကို တစ်ခုချင်းထုတ်ပြလေ၏။

မောင့် လက်ပတ်နာရီ၊ နဝရတ်ကိုးသွယ် လက်စွပ်၊ မောင့်ဟင်း(နီ)ဖုန်း၊ မီးကျွမ်းနေသော ဖုန်းစာအုပ်နှင့် ဖိုင်တွဲတစ်ခုတို့ဖြစ်သည်။

အားလုံး မီးလောင်ထားသလို မည်းတူးနေသော်လည်း... မောင့်ပစ္စည်းများဆိုတာ သိသာထင်ရှားနေသည်။ သက်သခင် တစ်ခုချင်း ကောက်ယူကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေသာ သွင်သွင်စီးကျလာတော့၏။

မိခင်ဖြစ်သူ ငိုနေမှန်းသိသွားသော သမီးများလည်း အဘွားလက်မှ ရုန်းထွက်၍ သက်သခင်ထံ ပြေးလာကြသည်။

“မေမေ... မေမေ ဘာလို့ငိုနေတာလဲ၊ ဖေဖေကော ဘာလို့ အခုထိပြန်မလာသေးတာလဲ၊ ဖေဖေဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

သမီးကြီးကြာဖြူမှာ သူ့အဖေပစ္စည်းများ တွေ့သွား၍ စိုးရိမ်စွာဖြင့်မေးလေ၏။

“မေကြီးငိုတော့... သမီးလည်းငိုချင်တယ်”

သူမရင်ခွင်ထဲဝင်ကာ ငိုမဲ့မဲ့နှင့် မေးလာသော သမီးနှစ်ယောက်အား သက်သခင် သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်လိုက်ရင်း ရှိုက်ကြီးတဝင် ငိုချလိုက်တော့သည်။ သက်သခင်ငိုနေသည်ကို ကြည့်ရင်း သမီးနှစ်ယောက်လည်း လိုက်ငိုကြတော့သည်။

သမီး မုဆိုးမဘဝရောက်ရသလို အဖမဲ့သွားသော မြေးကလေး နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး အဘွားဒေါ်သူဇာခင်နှင့် သူငယ်ချင်း နွယ်နီတို့လည်း မျက်ရည်မဆည်နိုင်ဖြစ်ကြ၏။

“သမီး... သမီးတို့အဖေ မရှိတော့ဘူး... အဟင်း... ဟီး... ဟီး...”

“ဟီး... ဖေကြီး မရှိတော့ဘူး... ဟီး... ဟီး...”

ကလေးတွေလည်း ငိုမဆုံးဖြစ်သွားကြသည်။

နွယ်နီက ကလေးတွေကို ချော့မော့ကာ အိမ်အပေါ်ထပ်ခေါ်သွားလေသည်။ ဒေါ်သူဇာခင်လည်း အသုဘအိမ်၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာများ ဆောင်ရွက်ရန်နှင့် ရပ်ကွက်ကိုအကြောင်းကြားရန် ထွက်သွားလေ၏။ သက်သခင် တစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းထဲ၌ ထိုင်ကာ ပြန်ရလာသော ခင်ပွန်းသည်ထံမှပစ္စည်းများနှင့် ကျန်ခဲ့တော့သည်။

ဒါတွေအားလုံး မောင့်ပစ္စည်းတွေဆိုတာတော့ သက်သခင်လက်ခံသည်။

“မောင်ရယ် ဒီအိမ်ကြီးကို သက်အတွက် ဝယ်ပေးခဲ့တာ တစ်လတောင် မပြည့်သေးဘူးနော်”

ဟုတ်သည် ဒီအိမ်ကြီးဝယ်ပြီးတာ တစ်လပင် မပြည့်သေး

ဒီအိမ်ကို မောင်. . သက်အတွက် ဝယ်ပေးခဲ့ပုံကလည်း တကယ့်ကို
 ထူးထူးခြားခြားမို့ တစ်သက်တာ မေ့စရာအကြောင်းမရှိ. . .
 သက်သခင် တွေးရင်း ဒီအိမ်ကို ပထမဆုံး စရောက်သည့်
 နေ့အား ပြန်လည်အမှတ်ရသွားတော့သည်။
 ထိုနေ့က. .

၆ ၆ ၆ ၆

ထိုနေ့က ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ကလေးနှစ်ယောက်အား
 အမေအိမ်ကို ပို့ထားပြီး သက်သခင်တို့လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း
 တားနှင့်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ တစ်နေရာအရောက်တွင် မောင်က
 တားကို လမ်းဘေးချရပ်ပြီး. . .

“သက်. . . သက်ကို မောင် အံ့အားသင့်စေမယ့် Surprise
 တစ်ခုလုပ်ချင်တယ်”

“ဘာများလဲ. . မောင်”

“ဒီအတိုင်းတော့ Surprise မလုပ်ချင်ဘူး၊ ထူးထူးခြားခြား
 လေး ဖြစ်သွားအောင်. . .”

ထိုသို့ပြောပြီး မောင်က သက်ရဲ့မျက်လုံးနေရာကို မဝါတစ်
 ထည်နှင့် စည်းနှောင်လိုက်သည်။ ငါးမိနစ်လောက်ပဲသည်ခဲ ဟုပြော

ပြီး ကားဆက်မောင်းပြန်သည်။

ဘာ Surprise မို့လို့ ဒီလောက်ထိ အဆန်းတကျယ်တွေ လုပ်နေရသလဲတွေးကာ သက်ရင်တွေ တအားခုန်ခဲ့ရသည်။

သိပ်မကြာခင်မှာ ကားလေးရပ်သွား၏။

“ဖွင့်မကြည့်ရဘူးနော်”

မောင်က သက်ကို ကားထဲမှတွဲထုတ်၍ လက်ဆွဲကာ ခေါ်လာခဲ့သည်။ သက်လည်း မမြင်မစမ်းနှင့် မောင့်လက်ကို အားပြုကိုင်ရင်း လိုက်လာရသည်။

“ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ မောင်ရယ်”

ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ခန့် လှမ်းလာပြီးမှ သက်ကို ရပ်ခိုင်းသည်။ ပြီးတော့ စည်းထားသောပဝါလေးကို ဖြည်ပေးလိုက်ပြီး..

“Surprise..”

သက် မြင်လိုက်ရတာက လှပသော နှစ်ထပ်တိုက်လေးတစ်လုံးပင်ဖြစ်သည်။ သက်.. မောင့်ကိုတစ်လှည့် အိမ်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်မိသည်။

“သက်တော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါကဘာလဲဟင်”

“ဒါ အိမ်ပေါ့သက်ရဲ့.. ဟင်း.. ဟင်း၊ သက်သဘောကျလား”

“ကျတော့.. ကျပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်..”

သက်ပါးစပ်ကို မောင့်လက်ဖြင့် လှမ်းပိတ်လိုက်ရင်း..

“ဒါပေမယ့်မနေနဲ့.. သက်၊ သက်သဘောကျရင် သက်အိမ်

လို့ ခေါ်လို့ရသွားပြီလေ..”

သက်အံ့သြမဆုံးဖြစ်မိသည်။

“ဟင်.. ဒါ သက်ရဲ့အိမ်..”

မောင့်လက်မောင်းကို ဖွဖွလေးထုရင်း..

“မောင်ကလည်း နောက်နေပြန်ပြီ ဒီလိုအိမ်မျိုးကို ဘယ်က ပိုက်ဆံနဲ့ သွားဝယ်နိုင်မှာလဲ”

ထိုအခါ မောင်က သက်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သူမ မျက်နှာရှေ့တွင် ထိုတစ်စုံတစ်ရာကို လှုပ်ခါပြပြီး..

“အိမ်ရှင်မကြီး.. သက်၊ အိမ်သော့ယူဦးမလား”

အသည်းပုံ ကီးချိန်းလေးဖြင့် သော့တွဲလေးက သူမ မျက်နှာရှေ့တွင် လှုပ်ယမ်းနေသည်။

“ဟယ်.. မောင် နောက်တယ်ကွာ”

သက်.. မောင့်အား ဝမ်းသာလွန်း၍ လှမ်းဖက်လိုက်၏။ သက်ရင်ထဲ ဖော်မပြနိုင်တဲ့ ကြည်နူးမှုတွေ ပြည့်လျှံလျက် ဖျော်မဆုံး ဖြစ်သွားသည်။ မောင်က အိမ်သော့ကို လှမ်းပေးရင်း..

“သက်ရဲ့အိမ်ထဲ ဝင်ကြည့်ဦးလေ”

တိုက်ခန်းပိုင်ရှင်ဘဝမှ အိမ်ကြီးရှင်ဘဝသို့ ရောက်ချိန်ပြီမို့ လင်ယောက်ျားမောင့်အား သက် ကျေးဇူးတင်ပြီးရင်း တင်နေမိတော့၏။

အခုတော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ သူနှင့်သမီးနှစ်ယောက်သာ ကျန်

ရစ်တော့မည်။ သက်သခင် မဝေးလှသောအတိတ်ကို ပြန်လည်သတိ
ရရင်း စိတ်ပန်းလူပန်း ဖြစ်သွားရသည်။

ဒီလိုနှင့် တစ်ယောက်တည်း ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသဖြင့် ညဉ့်
နက်လာတော့ ဒေါ်သူဇာခင်မှာ မနေသာတော့. . .

သမီးဘေး ဝင်ထိုင်ရင်း ဖေးမနှစ်သိမ့်ရတော့သည်။

“သမီး ညဉ့်နက်လှပြီ. . အနားယူဦးလေ၊ နောက်နေ့တွေ
အသုဘကိစ္စ လုပ်ရဦးမယ် မဟုတ်လား”

“သမီးမအိပ်ချင်သေးဘူး. . အမေ”

ဒေါ်သူဇာခင်လည်း ပြောမရသည့်အဆုံး သမီးဘေးမှ ထ
ထွက်လာတော့သည်။

သက်သခင် နံရံထက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော မင်္ဂလာဦး
ခါတ်ပုံဆီ အကြည့်ရောက်သွား၏။ သူမ ထိုပုံကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။
အသေအချာ တစ်မိမိမိကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေကြားထဲ မောင့်ပုံမှာ
ဝေဝါးသွားတော့သည်။

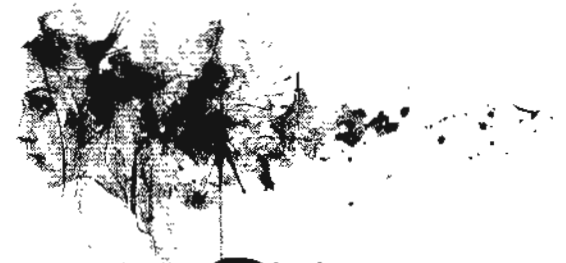
မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက သူတို့နှစ်ယောက် ပျော်မြူးခဲ့သည့်
ပုံရိပ်လေးများကို ပြန်လည်ပြေးမြင်ယောင်လာသည်။ ထို့နောက်မှာ
တော့ သက်သခင် လင်မယားအိပ်ခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်
လာလိုက်သည်။

အခန်းတံခါး ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ရင်ထဲဟာတာတာကြီး ခံ
စားလိုက်ရသည်။ အခုချိန်လောက်ဆို ခုတင်ပေါ်တွင် မောင်စာအုပ်
တစ်အုပ်အုပ် ဖတ်နေကျ၊ စာဖတ်ခြင်းကို ဝါသနာထုံသော မောင့်

ပုံရိပ်က ခုတင်ပေါ်တွင် ပျောက်ကွယ်နေလေပြီ။

သက်သခင် မောင့် အငွေ့အသက်တွေ ကျန်ရှိနေသေး
သော ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း မင်္ဂလာဦးခါတ်ပုံကို ရင်ခွင်
ပိုက်၍ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

အခန်း(၂) အောက်တိုဘာလ(၅)ရက်

ကျေးဇူးငှက်သာရကာတို့ တွန်ကျူးသံနှင့်အတူ မနက်
ခင်း၏ အလင်းရောင်လေးက ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အခန်းထဲသို့
တိုးဝင်လာသည်။ သက်သခင် မျက်လုံးကြိမ်းသွားကာ ဖြည်းဖြည်း
ချင်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမဘေး လှည့်ကြည့်တော့ တွေ့နေကြမောင့်ကို မတွေ့ရ
တော့၍ ရင်ထဲလစ်ဟာသွားသလိုကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။ အောက်

ထပ်မှာသမီးနှစ်ယောက် အော်ဟစ်ပြေးလွှားနေသည်ကို သူမ အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

ဪ... သူတို့ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာကိစ္စကိုတောင် သတိမရကြပါလားဟု တွေးပြီး စိတ်တိုချင်မိသည်။

မွေ့ရာပေါ်မှ လူးလဲထကာ အသုဘချဖို့ကိစ္စ၊ နာရေးကြော်ငြာထည့်ဖို့ကိစ္စ၊ ဖိတ်စာရိုက်ဖို့၊ ယပ်တောင်မှာဖို့... ဟား... အလုပ်တွေ မနည်းပါလား။ တစ်ယောက်တည်း လုပ်လို့တော့မဖြစ်၊ နွယ်နီနှင့်အမေ့ကို ခွဲလုပ်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းရဦးမည်ဟု စိတ်ကူးမိ၏။

အမှန်တော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ပြီး မောင့်အတွက် အမျှဝေတာမှ လွဲ၍ ကျန်တာဘာတစ်ခုမှ သူမ မလုပ်ချင်တော့။ သေသူကပြန်ရှင်လာမည်မဟုတ်။ အသုဘလာသော ပရိသတ်ဧည့်သည်များကို လက်ခံစကားပြောရသည့်အလုပ်အား သူမအလွန်မုန်း၏။

သို့နှင့် အပေါ်ထပ်ရှိ ဘေးချင်းကပ်လျက်ရှိသော နွယ်နီနှင့် အမေတို့အိပ်ခန်းသို့ သက်သခင် လျှောက်လာလိုက်သည်။ အခန်းရှေ့အရောက် တံခါးခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်...”

“အမေ... အမေ... အခန်းထဲမှာလား”

အမေ့ကိုအော်ခေါ်ရင်း ပြန်ထူးသံမကြားရသဖြင့် တံခါးဆွဲဖွင့်ကာ အခန်းထဲကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူမှမရှိ...။

ထိုအချိန်တွင် အောက်ထပ်တွင် အသံများကြားနေရ၍...

နာရေးလာမေးသောဧည့်သည်တွေ ရောက်နေလောက်ပြီဟု သက်သခင် တွေးထင်လိုက်မိသည်။

စိတ်ပျက်စွာဖြင့် သက်သခင်လှေကားမှ တစ်လှမ်းချင်းဆင်းလာလိုက်သည်။ အောက်ထပ်အရောက် ဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့၍ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားရသည်။

ကြားနေရသောအသံတွေက တိဗ္ဗိဖွင့်ထား၍ ထွက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်သူကများ တိဗ္ဗိကို အကျယ်ကြီးဖွင့်ထားတာလဲ။ သူမ၏ ဒေါသတွေက အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွား၏။

ထိုစဉ်...

“ဒုတ်”

ခြေထောက်နှင့် တစ်ခုခုတိုက်မိ၍ အသံထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကြည့်လိုက်တော့ မောင့်လက်ဆွဲအိတ်လေး ဖြစ်နေသည်။

မီးကျွမ်းနေခြင်း မဟုတ်တော့...။ နဂိုအတိုင်း သစ်လွင်တောက်ပြောင်နေ၏။ ထူးဆန်းနေသဖြင့် သက်သခင် အံ့သြသွားရသည်။

ဧည့်ခန်းထဲအရောက် တိဗ္ဗိရှေ့တွင် သူမအား ကျောပေးကာ ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရသည်။ ထိုလူဘေး၌ချထားသောအင်္ကျီက မောင် ကုမ္မဏီသွားလျှင် ဝတ်နေကျအင်္ကျီလေး ဖြစ်၏။

ကုမ္မဏီမသွားခင်လေး တိဗ္ဗိကြည့်တတ်သော မောင်တို့ သတိရမိသေးသည်။

သူမ အိပ်ရာမှနိုးတုန်းက သမီးနှစ်ယောက်အသံကို ကြား
လိုက်ရပြီး.. အခု ကလေးတွေက ဘယ်ရောက်နေရတာလဲ..။

နောက်ကကြည့်တော့ မောင်နှင့်တူသလို ဟန်ရှိသော ထိုလူ
ဆီ သက်သခင် ရင်ခုန်ခြင်းများစွာနှင့် တစ်လှမ်းချင်း ရွှေတိုးလာလိုက်
သည်။

“ဘယ်သူများပါလိမ့်.. ဟင်.. မောင်.. မောင်..”

ထိုလူဘေးနားအရောက် သူမချစ်လှစွာသော မောင်ဖြစ်နေ
၍ သက်သခင်ရင်ထဲ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းကြီး ဖြစ်သွားရတော့သည်။
မယုံသလိုပုံစံဖြင့် ခုံတွင်ထိုင်နေသော မောင့်ကိုသူမ စူးစိုက်စွာ ကြည့်
နေမိသည်။

မနေ့က အိမ်ကိုရောက်နေသည့် အမေ့ကိုလည်း မတွေ့ရ
တော့သည်မို့ အိမ်မှာနာရေးဖြစ်ခဲ့တာ တကယ်မဟုတ်ဘူးလားလို့
တောင်ထင်မိသည်။

မောင့်ကိုတွေ့တော့ ပါးပြင်မှ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာပြီး
အိမ်မက်များလားဟု မယုံနိုင်သဖြင့် သက်သခင်သူပါးကို ခပ်ဆတ်
ဆတ်လေး ရိုက်လိုက်၏။

“ဖြန်း!..”

“အား..”

နာကျင်သော ခံစားမှုနှင့်အတူ အိမ်မက်မဟုတ်မှန်း သက်
သခင် သိလိုက်တော့သည်။

တီဝိုကြည့်နေသော မောင်လည်း အသံကြား၍ သူမဆီ

လှည့်ကြည့်၏။ စိတ်ခံစားမှုတွေ အမျိုးမျိုးပြောင်းနေသည်မို့ သက်
သခင်၏ မျက်နှာမှာလည်း အမူအရာတွေက အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြောင်း
လဲလို့နေလေသည်။

ရဲမိုး သူဇနီးကို လှည့်ကြည့်ပြီး နားမလည်သလိုပုံစံနှင့်..

“သက်.. ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

ရဲမိုးစကားမဆုံးခင်မှာပင် သက်သခင်ပြေးဖက်တော့သည်။
အသက်ရှူကျပ်အောင်ပင် တင်းကျပ်စွာဖက်ထားရင်း..

“သက်.. သက်လည်း မသိတော့ဘူး၊ နားလည်းမလည်

တော့ဘူး.. ထူးဆန်းတာတွေချည်းပဲ”

“ဘာထူးဆန်းတာလဲ သက်ရဲ့”

ရဲမိုးက မျက်မှောင်ကုတ်ကာမေးနေသော်လည်း သက်သ
ခင် ပြောရမည်ကို တွေးကြောက်နေမိသည်။ မောင်ပြန်ရောက်နေ
ခြင်းက သူမကွက်လပ်တွေကို အကုန်ပြည့်သွားစေသည်။

ထိုစဉ် သမီးနှစ်ယောက် ထမင်းစားခန်းထဲ ပြေးဝင်လာကြ
သည်။

“မေမေ.. ကျောင်းနောက်ကျနေပြီ”

“ကဲ.. ဖေဖေပဲ ကုမ္ပဏီသွားရင်းနဲ့ သမီးတို့ကို ကျောင်းသို့
ပေးမယ်”

“ဟေး.. ဒါမှ တို့ဖေကြီးကွ”

သမီးတွေနှင့် ဖအေလုပ်သူတို့ အတိုင်အဖောက်ညီသွားကြ
ပြန်ပြီ။ ရဲမိုး လက်ဆွဲအိတ်နှင့် အင်္ကျီကိုကောက်ယူကာ.. သူမတို့

နှုတ်ဆက်အနမ်းလေး ပေးလေ၏။ သက်သခင်ရင်ထဲ အေးမြသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ကလေးတွေနှင့်လင်သားကို ကားနားအထိလိုက်ပို့သည်။

“မောင်. . ကားကိုဂရုစိုက်မောင်းဦးနော်. . ”

ရဲမှီးပြီးကာ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ကျောင်းလွှတ်ရင် ဖေဖေ လာကြိုမှာတဲ့နော်၊ မေမေ မလာနဲ့တော့. . ”

“အင်းပါ. . အင်းပါ. . အလိုလိုက်တဲ့ အဖေကိုခွဲပြီး တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပူဆာမနေကြနဲ့ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့. . မေမေ”

မောင့် ကားလေးထွက်သွားတော့ အိမ်မှာ ဘာတွေလုပ်စရာရှိလည်း စဉ်းစားကြည့်သည်။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အိမ်မှုကိစ္စတွေကလွဲပြီး ထူးထူးခြားခြား ဘာမှလုပ်စရာမရှိ. . ။

မင်္ဂလာဆောင်ခါတ်ပုံလေးက သူမဖြုတ်ယူခဲ့သော နေရာတွင် ချိတ်လျက်သားလေး။ စိတ်ထဲမရှင်းသဖြင့် နွယ်နီထံ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ ဖုန်းက တော်တော်နှင့်မကိုင် ဖြစ်နေသည်။

ဖုန်းနှင့်လူ တခြားစီဖြစ်နေသည်လားမသိ။ သက်သခင် စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် အိမ်တံခါးတွေပိတ်ပြီး နွယ်နီအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ နွယ်နီ အိမ်မှာရှိနေ၍ သက်သခင် စိတ်အေးသွားရသည်။

“သူဌေးကတော် ဘယ်ကဘယ်လို မျက်စိလည်လာတာလဲ”

“သတိရလို့ဝင်လာတာပေါ့. . နွယ်နီရယ်”

“ကိုရဲမှီးရော အလုပ်တွေအဆင်ပြေလား”

“ပြေပါတယ်. . ”

နွယ်နီမေးခွန်းကိုဖြေပြီး သက်သခင် သက်ပြင်းချလိုက်ရသည်။ ဒီလိုမေးမှတော့ မောင်သေတာ မဟုတ်လို့ပေါ့. . ။ မနေ့က နွယ်နီနှင့် အမေလည်း ရေခဲတိုက်လိုက်သွားကြတဲ့ အဖြစ်မျိုးလည်း မရှိခဲ့ဘူးပေါ့။ ဒီလိုအတွေးဝင်လာတော့မှပဲ သက်သခင် စိတ်ချမ်းသာသွားတော့၏။

“ဒီနေ့ အမေနဲ့တွေ့သေးလား နွယ်နီ”

“အေး. . မနက်က ဈေးမှာဆုံတယ်လေ၊ သူနေကောင်းပါတယ်၊ အိမ်မှာတော့ ရှိမယ်မထင်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဆွမ်းချိုင့်ပို့မယ် ပြောသွားသေးတယ်”

“ဟုတ်လား အမေနေကောင်းရင် ပြီးတာပါပဲဟယ်”

“အမလေး. . ညည်းကောင်းကြောင်းလည်း ပြောပါတယ်အေ၊ သမီးနဲ့သမက်ကောင်းလို့ အခုလို လှူနိုင်တန်းနိုင်နေတာတဲ့”

နွယ်နီနှင့် နာရီဝက်လောက် စကားပြောပြီး စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့် သက်သခင် ပြန်လာခဲ့၏။

အပြန်တွင် အတွေးလွန်နေသော သက်သခင်တစ်ယောက် ခွဲပွင့်နီနေတာကိုပင် မသိတော့ဘဲ ဖြတ်မောင်းလာခဲ့မိတော့သည်။

“ရွှီ! . . ရွှီ! . . ”

ဝီစီမူတ်သံနှင့်အတူ ကားနောက်မှ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး လိုက်

လာတာ တွေ့နေရသည်။ ကားကို လမ်းဘေးချရပ်ပေးရင်း သက်သခင် လိုင်စင်ရှာနေလိုက်၏။

ကားဘေးနားရောက်လာသော ယာဉ်ထိန်းရဲမှ .

“မီးနီဖြတ်သွားလို့ပါ . . လိုင်စင်လေး ခဏလောက်ပြပါ”

သက်သခင် လိုင်စင်လှမ်းပေးပြီး ထိုလူကို ကြည့်လိုက်တော့ မောင်သေပြီဆိုတဲ့အကြောင်း လာပြောသော ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုး ဖြစ်နေသည်။ သူမအံ့သြသွားကာ ထိုလူကို ကြောင်ကြည့်နေ၏။

ပြီးမှ . .

“ကျွန်မလည်း အတွေးလွန်သွားလို့ပါ”

“တစ်ဖက်ယာဉ်ကြောက ကားထွက်လာမယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်စေချင်လို့ပါ”

ချလန်ဖြတ်နေသော ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးက သူမကိုမှတ်မိပုံမရ . . ။

“ဒါနဲ့ ရှင် မနေ့က ကျွန်မအိမ်လာသွားသေးလား”

ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုး တွေးတွေးဆဆစဉ်းစားရင် . . .

“အစ်မ လူမှားနေပြီနဲ့တူတယ်၊ မနေ့က ကျွန်တော်အလုပ်နားတယ် အစ်မရဲ့”

ကျော်စိုးလည်း ခေါင်းကုတ်ရင်း ချလန်ဖြတ်ပိုင်းလေးကို လှမ်းပေးလိုက်၏။ သက်သခင်လည်း ဆိုင်ကယ်ဆီ ပြန်လျှောက်သွားသော ကျော်စိုးကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ . . အားလုံးက သူမကို အရှုံးလုပ်

နေကြတာလား . . သက်သခင် မစဉ်းစားတတ်တော့ . . ။

သို့နှင့် စိတ်ရှုပ်စရာတွေ မေ့ထားလိုက်ပြီး . . ညစာအတွက် ရပ်ကွက်ဈေး၌ ဝက်နံရိုးနှင့် မျှစ်ချဉ်ကို ဝင်ဝယ်လိုက်သည်။

မိသားစုစုံညီမည့် ညစာအတွက် အကောင်းဆုံးပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်ရန် အိမ်သို့ခပ်သွက်သွက်ပြန်လာခဲ့၏။ ထို့နောက် စိတ်အေးလက်အေးနှင့် ချက်ပြုတ်နေလိုက်သည်။

စိတ်တိုင်းကျချက်ပြီး လုပ်စရာကိုင်စရာတွေ အကုန်ပြီးသွားချိန်တွင် မောင်နှင့် ကလေးတွေက ရောက်မလာသေး . . . ။

သက်သခင် အိမ်ရှေ့ထွက်ပြီး မောင်ပြန်လာလာကို မျှော်နေလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့သို့ မောင့်ကား ဆိုက်ရောက်လာ၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော သမီးငယ်က . . .

“မေမေ သမီးတို့ ကြက်ကြော်နဲ့ ရေခဲမုန့်စားလာတယ် . . ဖေကြီး ဝယ်ကျွေးတာ . . အဟီး . . ဟီး”

သမီးငယ်၏ ပါးစပ်တွင် အကွင်းလိုက် ရေခဲမုန့်တွေ ပေကျံနေ၏။

“အိမ်မှာ ဟင်းကောင်းတွေ ချက်ထားတာ အလကားပြစ်ကုန်ပါပြီ”

“မောင်ဘာမှ မစားခဲ့ဘူးနော်၊ သက်သခင်ထားတာတွေပဲ စားမှာ . . ”

မောင့် အပြောကြောင့် သက်သခင် ကြည်နူးသွားမိသည်။ သမီးတွေနှင့် ယောက်ျားရှိနေမှ သူ့ဘဝ ပြီးပြည့်စုံနိုင်မည်ဆိုတာ

သဘောပေါက်သွား၏။

သက်သခင် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ချင်တော့ပဲ မောင့်ရင်ခွင်ထဲ ခိုဝင်ကာ နေချင်မိတော့သည်။ ကလေးတွေ ဆော့နေတာကို မတားတော့ဘဲ မောင့်ထံလှမ်းလာခဲ့၏။

“မောင် ရေချိုးဦးမှာလား.. ထမင်းဆာပြီလား”

“အင်း.. ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးမှ စားကြတာပေါ့”

ရေချိုးဖို့ အင်္ကျီချွတ်နေသော မောင့်အား ပျောက်သွားမှာစိုးသည့်အလား သက်သခင် သိုင်းဖက်ထားလိုက်သည်။

ဒီလိုအနေအထားလေး တစ်သက်လုံး မပျောက်မပျက် တည်တံ့နေလျှင် ကောင်းမည်ဟု သက်သခင် အမြဲပင်တွေးမိ၏။

တစ်နေ့တာ လွန်မြောက်၍ ညအိပ်ချိန်ရောက်ခဲ့ပြီ သမီးနှစ်ယောက်ကို အရင်သိပ်ပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်လာတော့ ခုတင်ပေါ်တွင် စာအုပ်ဖတ်နေသော မောင့်ကိုတွေ့သည်။

ခုံပေါ်တင်ထားသော သူမ ဟန်းဖုန်းလေးကို သက်သခင် ကောက်ကိုင် ကြည့်လိုက်သည်။ စကရင်တွင် ပေါ်နေသော ရက်စွဲကို ကြည့်တော့ အောက်တိုဘာ(၅)ရက် တနင်္လာနေ့ ဖြစ်နေသည်။

“မနေ့က ဖုန်းထဲမှာကြည့်တော့ (၈)ရက် ကြာသပတေးနေ့ပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေ့က (၅)ရက် တနင်္လာနေ့ဖြစ်နေရတာလဲ”

နေ့ရက်တွေ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေသည်ကို စိတ်ထဲမှ တွေးရင်းနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိ၏။ ထို့နောက် စိတ်ရှုပ်စရာတွေ မစဉ်းစားတော့ဘဲ သက်သခင် မောင်ဖတ်နေသော စာအုပ်ကို ဆွဲယူကာ

ခုံပေါ်တင်လိုက်ပြီး ခင်ပွန်းသည်၏ ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်တော့သည်။ ရဲမိုးကလည်း အလိုက်သင့်လေး ပြန်ဖက်ထားလိုက်၏။

“မောင်.. သက်နဲ့ သမီးတွေနားက ထွက်မသွားနဲ့နော်”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ သက်ရယ်၊ မောင်က ဘယ်သွားမှာမို့လို့လဲ”

“မောင်သေပြီလို့ အိပ်မက်မက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အိပ်မက်နဲ့ တော့မတူဘူး.. တစ်နေ့တာလုံး ဖြတ်သန်းနေရသလိုပဲ”

“ဟား.. ဟား.. သက်ကလည်းကွာ ဘာလို့တွေးပူနေတာလဲ၊ အိပ်မက်ဆိုတာ နိုးလာတာနဲ့ ပြီးသွားတဲ့ကိစ္စပဲဟာကို”

ဒီလောက်နှင့်ပင် စကားဖြတ်ပြီး ရဲမိုး လှဲအိပ်လိုက်သည်။ သက်လည်း ယှဉ်တွဲလဲလျောင်းရင်း ယောက်ျားကို ပျောက်သွားတော့မည့်အလား တအားဖက်တွယ်ထားလိုက်၏။

မောင်နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသော်လည်း အိပ်မပျော်နိုင်သူမှာ သူမပင်ဖြစ်သည်။ အိပ်ပျော်နေသော မောင့်မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိမိကြည့်ကာ ဒီလိုညလေးတွေလည်း ပျောက်ဆုံးမသွားပါစေနဲ့ဟု စိတ်ထဲက တတွတ်တွတ် ဆုတောင်းနေမိသည်။

ဒီလိုနှင့် သူမလည်းမျက်လုံးမှူးစင်းလာကာ အမှောင်ကမ္ဘာထဲသို့ တိုးဝင်သွားတော့သည်။

အခန်း(၃) အောက်တိုဘာလ(၉)ရက်

ထူးထူးခြားခြား ဟိုက်ဆိတ်နေ၍ သက်သေခံစိတ်ထဲ
စနိုးစနောင့်ဖြစ်ကာ နိုးလာခဲ့သည်။ မျက်လုံးပွင့်သည်နှင့် သတိရမိ
တာက မောင့်ကိုပဲဖြစ်သည်။ သက်သေ သူညာဘက်ဘေးကို လက်
ဖြင့်စမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဟာလာဟင်းလင်း အထိအတွေ့ကိုသာ စမ်းမိလိုက်၏။
သက်သေခံစိုးရိမ်သွားကာ အလန့်တကြား ထထိုင်လိုက်သည်။

မောင်ရေချိုးနေသည်အထင်နှင့် ရေချိုးခန်းထဲ သွားကြည့်
မိသည်။ ရေချိုးခန်းထဲလည်း မရှိ။

မောင် အလုပ်များသွားပြီလား၊ သမီးတွေကော ဘယ်မှာ
လဲ...။

“မောင်... မောင်ရေ... မောင်ဘယ်မှာလဲ”

အခန်းထဲအနံ့ လိုက်ရှာသော်လည်း မောင့်ကိုမတွေ့...။
ထူးခြားနေသည်က အခန်းထဲမှ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ချပ်ကြီးအား စောင်
ဖြင့်အုပ်ထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဘယ်သူ အုပ်ထားတာလဲ...။ ဘာကြောင့် အုပ်ထားတာ
လဲ...။ သူမ နားမလည်တော့...။

သက်သခင် အပေါ်ထပ်တွင် မောင့်ကို လိုက်ရှာကြည့်၏။
ဘယ်မှာမှ မတွေ့...။ သူမ တွေ့နေရသည်က အဝတ်တွေ၊ စောင်
တွေအုပ်ထားသော မှန်များသာ ဖြစ်နေသည်။

ဘာလဲ... ဘာတွေလဲ။ ရှိသမျှမှန်တွေကို ဘာလို့ စောင်
တွေနဲ့ အုပ်ထားတာလဲ...။

သူမ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ရာ အပေါ်ထပ် အခန်းထောင့်
တွင် အုန်းသီးမရှိတော့သည့် အိမ်တွင်းနတ်စင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမစိတ်ထဲ စိုးရိမ်စပြုလာပြီ...။

သက်သခင် အောက်ထပ်မှ အသံများကြားသဖြင့် အိမ်ပေါ်
မှ ခပ်သွက်သွက် ပြေးဆင်းလာခဲ့၏။ လှေကားအလယ်အရောက်
သူမ ကြားလိုက်ရသော အသံတွေကြောင့် ခြေလှမ်းတို့ရပ်တန့်သွား

တော့သည်။

“ကြွပါရှင်... အခုလိုလာမှေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကြားလိုက်ရတာ အမေ့အသံဖြစ်နေ၍ အမေဘယ်တုန်းက
ပြန်ရောက်နေတာလဲ...။ ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကို ကျေးဇူးတင်နေတာ
လဲ...။

“ကော်ဖီ သုံးဆောင်ပါဦးရှင်...”

ဒါက နွယ်နီအသံဖြစ်၏။ နွယ်နီကော အမေပါ ပြန်ရောက်
နေကြပြီ။ အောက်ထပ်တစ်ခုလုံး စကားပြောသံတွေဖြင့် ဆူညံလို့
နေ၏။

ခြေလှမ်းတို့ နှေးကွေးစွာဖြင့် လှေကားမှ သက်သခင် ဆက်
ဆင်းလာလိုက်သည်။ အမေကော နွယ်နီပါ အကျီထဘီအမည်း
ဝမ်းစက်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံနေ၏။

ဒေါ်သူဇာခင် သူမကို မြင်သွားပြီး...

“ဟော... သမီးတောင် နီးလာပြီလား”

ညဝတ်အင်္ကျီဖြင့် ဆင်းလာသော သက်သခင်မှာ ဘာတွေ
များလဲဟု နားမလည်နိုင်စွာ အားလုံးကိုလိုက်ကြည့်နေသည်။

“သက်... အခုမှနီးတာလား”

နွယ်နီ မေးလာတာကြောင့် သူမကိုအံ့သြစွာ ပြန်ကြည့်
ရင်း...

“အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ... နွယ်နီ”

ဒေါ်သူဇာခင်နှင့် နွယ်နီတို့ အချင်းချင်းကြည့်ပြီး တအံ့တ

ဩ ဖြစ်သွားကြ၏။ နွယ်နီ အနားရောက်လာပြီး...

“သက်.. နေရာကောင်းရဲ့လား၊ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတယ် အပေါ်ပြန်တက်ပြီး အင်္ကျီလေးဘာလေး လဲဦးလေ”

ညဝတ်အင်္ကျီနှင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော သက်သခင်အား ဧည့်သည်များ ဝိုင်းကြည့်နေ၍ ဒေါ်သူဇာခင်လည်း မနေသာတော့။

“သမီး အိပ်ရေးမဝလို့ စိတ်မကြည်ဘူးထင်တယ်.. ဒီနေ့ မောင်ရဲမိုး အသုဘချမယ့်နေ့လေ၊ အလောင်းက အရမ်းပျက်ဆီးနေလို့ ချက်ချင်းချဖို့ ပြောထားလို့လေ.. အမေတို့ ရေခဲတိုက်သွားပြီး ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေ ကြိုပြင်ရဦးမှာ..”

“သမီးနေကောင်းပါတယ်.. အမေ၊ ဘာမှလည်းမဖြစ်ပါဘူး၊ တစ်ခုခုကတော့ အမှန်တကယ်ပဲ မှားယွင်းနေပြီ အမေ”

သက်သခင်က အင်္ကျီသွားမလဲ၊ သူမတစ်ယောက်တည်း မှန်ကန်ကာ.. အရာအားလုံးမှားယွင်းနေသော ပုံစံဖြင့်...

“ကလေးတွေဘယ်မှာလည်း နွယ်နီ”

“နောက်ဖေးမှာရှိတယ်.. သက်ရဲ့”

ထို့နောက်မှာတော့.. သက်သခင် အမေ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“မောင်.. မသေသေးဘူး.. အမေ”

သက်သခင်က စိတ်လိုက်မာန်ပါပြောရင်း အိမ်ထဲရောက်နေသော ဧည့်သည်များကို ရှောင်ရှားကာ အိမ်နောက်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

နောက်ဖေးရှိ မြေကွက်လပ်လေးတွင် သမီးနှစ်ယောက်ကို တွေ့၏။ သမီးငယ်က ဘောလုံးပစ်နေသလို သမီးကြီးက သူ့ကိုကော့ပေးကာ ဒန်းစီးနေသည်။

သက်သခင် သမီးတွေဆီ လျှောက်လာခဲ့၏။ သမီးငယ်က အမေ့ကို တွေ့၍ ပြေးလာပြီး...

“မေမေ.. မေမေ.. နိုးပြီလား”

“ဟေး.. သမီးလေး”

သက်သခင် သမီးငယ်ကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။

“သမီးလေးမှ လာမနိုးတာကိုး.. မေမေ အခုမှ နိုးတာပေါ့” သမီးငယ်နှင်းလေးက မျက်နှာလေးဆူပုပ်ပုပ်နှင့်..

“ဘွားဘွားက မေမေ့ကို သွားမနိုးရဘူး ပြောထားလို့”

သမီးငယ်၏ ဆံနွယ်လေးများကို သပ်တင်ပေးရင်း..

“အဲဒီလိုမလုပ်ရဘူးနော်.. သမီး၊ သမီးအမြဲ နှိုးနေကြအတိုင်း.. မေမေ့ကိုနှိုးရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့.. မေမေ”

အငယ်မနှင့် စကားဖေါင်ဖွဲ့သလို ပြောနေသော်လည်း.. အကြီးမက လှည့်ကြည့်ဖော်တောင်မရ..။

“သမီးအမ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဒန်းစီးနေတာလေ မေမေရဲ့၊ မမမျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး.. မမ ဘာဖြစ်နေတာလဲမသိဘူး”

စိတ်ကောက်နေပြန်ပြီလား တွေးကာ.. ဒန်းခေါ်ထိုင်နေ

သော သမီးကြီးရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ဟင်. . သမီး. . သမီးကြီးမျက်နှာမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ပါ လား. . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သမီးရယ်. . ”

သက်သခင်က အငယ်မကို အောက်ချပြီး သမီးကြီးမျက်နှာ မှ ဒဏ်ရာများကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် ကြည့်သည်။ သမီးနှစ်ယောက် လုံး သက်သခင်ကို နားမလည်နိုင်သလို ပြန်ကြည့်နေကြသည်။

“ဒီဒဏ်ရာတွေ ဘယ်လိုရတာလဲ၊ ဘယ်သူလုပ်တာလဲ သမီး ကို. . ၊ အရင်နေ့တွေက မတွေ့ပါဘူး. . ”

“မေမေ. . မေ့သွားပြီလား၊ လွန်ခဲ့တဲ့(၃)ရက်က သမီး ချော် လဲထားတာလေ. . ”

သမီးကြီးပြောပြနေသည်ကို သက်သခင် ဘာမှနားမလည် တော့. . ။

သမီးကြီးကြာဖြူမှာ ဒန်းပေါ်မှပြေးဆင်းလာပြီး ငိုယိုကာ သူမကို ပြေးဖက်တော့၏။

“မေမေ”

“ဘာလဲ. . သမီးကြီးပြော”

“ဖေဖေ ဘယ်လိုမျိုး သေသွားရတာလဲဟင်”

“မေမေလည်းမသိဘူး. . သမီး”

“ဖေဖေ သေတော့မယ်ဆိုတာ. . မေမေ ဘာလို့ကြိုသိတာ လဲဟင်”

သက်သခင် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းပင် မသိတော့. . ။ သူမ အ

တွေးတို့ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိစွာနှင့် တွေဝေနေစဉ် အမေက လှမ်း ခေါ်ပြန်သည်။

သက်သခင် သမီးနှစ်ယောက်လက်ကိုင်ဆွဲ၍ အိမ်ထဲပြန်ဝင် ခဲ့သည်။ သက်သခင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် သူ့အမေကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

“သမီး အချိန်မရှိတော့ဘူး ရေခဲတိုက်ကိုသွားရဦးမှာ. . ဟိုမှာပဲပြင်ဆင်ပြီး. . သရဏာဂုံတင်မှာ. . ”

“ဘယ်သူ့အသုဘမို့. . ဒီလောက်အလုပ်ရှုပ်နေရတာလဲ အမေ”

“သမီးရယ် ကလေးမဆန်နေပါနဲ့၊ ကုမ္ပဏီကလူတွေလည်း အကုန်ရောက်နေပြီ. . အားနာစရာကြီးကွယ်. . ”

မတတ်သာတော့သည်မို့ သက်သခင် အဝတ်အစားအမြန် လဲကာ သမီးနှစ်ယောက်ကို လက်မှဆွဲ၍ အမေနှင့်အတူထွက်လာ ခဲ့၏။

၊ ၅ ၅ ၅ ၅

သူတို့ကားနောက်မှ တခြားကားတွေ တသီတတန်းကြီး လိုက်ပါလာကြသည်။ အသုဘပို့ဖို့ ထွက်လာရသော်လည်း အခုထိ မောင်ဆုံးသွားပြီဟု လက်ခံလို့မရသေး။ ။ ဟိုရောက်မှ သူတို့ပြော သည့် မောင့်အလောင်းကို ကိုယ်တိုင်သေချာစစ်ဆေးပြီး အတည်ပြု တော့မည်ဟုသာ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်တော့သည်။

သူမစိတ်တွေ ဒီလိုလှုပ်ရှားနေပုံမျိုးနှင့် ကားမမောင်းရတာ တို့ပဲ ကြံဖန်ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ကုမ္ပဏီမှ ယာဉ်မောင်းတစ်ယောက် လာမောင်းပေး၍ ဆေးရုံသို့နာရီဝက်အတွင်း ရောက်လာခဲ့သည်။

ရေခဲတိုက်အရောက်တွင် ဆေးရုံဝန်ထမ်းတချို့ အခေါင်း တစ်ခု သယ်လာတာကို တွေ့ရသည်။

“သက်.. အဲဒါ ကိုရဲမိုးအလောင်းပဲ..”

နွယ်နီ၏ သတိပေးစကားကြောင့် သက်သခင်က အမေ့ ဘက်လှည့်ကာ..

“အမေ.. အခေါင်းထဲက မောင်ဟုတ်မဟုတ် ကြည့်ပြီးပြီ လား”

“အမေ.. သေချာတော့မကြည့်ရသေးဘူး သမီး”

“ကောင်းပြီ.. ဒါဆို တစ်စုံတစ်ခုက ကျွန်မနဲ့မောင့်တို့ လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာပဲ”

သက်သခင် အခေါင်းဆီလှမ်းကြည့်ရင်း ပြောနေသဖြင့် နွယ်နီက..

“လာပါ.. သက်ရယ်၊ သရဏဂုံတင်ရဦးမှာ အထဲကပဲ စောင့်ကြတာပေါ့”

နွယ်နီ အတင်းဆွဲခေါ်သော်လည်း သက်သခင်မှာ တုတ် တုတ်မျှ မလှုပ်.. ။

“မဝင်ဘူး နွယ်နီ၊ ကလေးနှစ်ယောက်ကို အထဲခေါ်သွားပြီး စောင့်နေလိုက်”

နွယ်နီက သက်သခင်လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားရင်း..

“သက်.. ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့နဲ့အထဲကို မလိုက်တာလဲ”

“ကလေးတွေသာ ခေါ်သွားပေးစမ်းပါ နွယ်နီရာ..”

ဒေါ်သူဇာခင်မှာလည်း စိတ်လျော့လိုက်သည့် အနေဖြင့် နွယ်နီအား..

“ကဲ.. ကဲ.. နွယ်နီရယ် ကလေးတွေ ခေါ်သွားပေးလိုက်”

ပြောနေစဉ်. . ဒေါ်သူဇာခင်နှင့် နွယ်နီတို့နှစ်ယောက်ကြားမှ သက်သခင် တိုးထွက်သွားတော့သည်။

“သမီး. . သက်သခင် ဒါဘယ်လဲ. . ”

သူ့ယောက်ျားဟုတ်မဟုတ် ကြည့်ရန် အခေါင်းသယ်လာသော ဝန်ထမ်းကောင်လေးတွေဆီ ပြေးသွားလိုက်၏။ အခေါင်းရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး လက်ညှိုးထိုးကာ. . .

“ဒီအခေါင်းထဲက ကျွန်မယောက်ျားကို ကြည့်ချင်ပါတယ် ကျွန်မကို ဖွင့်ပြပေးကြပါ. . ”

အခေါင်းကို သယ်လာရသည့်ကြားထဲ အခေါင်းရှေ့မှ ပိတ်ရပ်နေသော သူမကြောင့်. . .

“မကြည့်ပါနဲ့တော့လား အစ်မရယ်. . အလောင်းရဲ့ အခြေအနေက အတော်ဆိုးလို့ပါ။ အစ်မ မြင်ရလည်း စိတ်မကောင်းရုံကလွဲပြီး ဘာတတ်နိုင်မှာလည်း၊ သေသွားတဲ့လူက ပြန်ရှင်လာမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ။ ဟိုမှာ သရဏဂုံတင်ပေးမယ့် သံဃာတွေလည်း ကြွလာကြပြီ. . ကျွန်တော်တို့ လက်တွေလည်း လေးလှပြီ၊ လမ်းဖယ်ပေးပါ အစ်မရယ်”

“ဟဲ့. . အခေါင်းကို ဖွင့်မှာသာ ဖွင့်ပြစမ်းပါ. . ”

ဝန်ထမ်းကောင်လေးများအချင်းချင်း ဆက်သွားရန် အမူအရာနှင့် မေးဆတ်ပြလိုက်၏။

“ကျွန်မ ယောက်ျားကို ကြည့်ချင်တယ်၊ ဖွင့်ပြပါ. . ဖွင့်ပြပေးပါ”

တကြော်ကြော် အော်နေသော သက်သခင်ကို ဂရုစိုက်မနေတော့ပဲ သူမကို ရှောင်ကွင်းကာ အခေါင်းကို သယ်ယူသွားဖို့ ကြိုးစားကြသည်။ သက်သခင် အခေါင်းကို အတင်းလိုက်ဆွဲလေ၏။

“သမီး. . မလုပ်နဲ့လေ. . ”

ဒေါ်သူဇာခင်မှာလည်း နောက်မှလှမ်းဆွဲကာ တားရသည်။ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသလို. . ရှေ့ဆုံးမှသယ်လာသော ဝန်ထမ်းကောင်လေးလည်း အရှိန်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လဲသွားသဖြင့် အခေါင်းလည်း လွတ်ကျသွားတော့၏။

“ဟင်. . ဟာ. . ”

“ဒုန်း”

လွတ်ကျသွားသော အရှိန်နှင့် သံမဇိုက်ရသေးသော အခေါင်းအဖုံးလည်းပြုတ်ကျသွားပြီး. . အထဲမှ ခေါင်းပြတ်ကြီးတစ်ခု လိမ့်ဆင်းထွက်ကျလာလေသည်။

“ဟင်. . ဒါ. . ဒါ. . မောင့်. . ခေါင်း. . အမလေး. . ”

ခေါင်းပြတ်ကြီးလိမ့်သွားရာ နောက်သို့ သက်သခင် အပြေးလိုက်တော့သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူမကို အားလုံးဝိုင်းဆွဲထားကြလေပြီ. . ။

“ကျွန်မကို. . မဆွဲနဲ့. . ကျွန်မကို. . မဆွဲနဲ့. . မောင်. . မောင်. . ”

ဝန်ထမ်းကောင်လေးမှာ အဝတ်တစ်ခုဖြင့် ထိုခေါင်းပြတ်ကြီးကို လွှမ်းအုပ်လိုက်လေသည်။

“မောင် ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးနဲ့ ဘာကြောင့်သေရတာလဲ..”

အခုတော့.. သူမ မယုံလို့လည်းမရ.. ယုံရချေပြီ။

သက်သခင်ရင်ထဲ ဆို့တက်လာကာ သတိလစ်လဲကျသွားတော့သည်။ သူမ သတိရလာချိန်တွင် အမေနှင့်နွယ်နီတို့ကို အရင်ဆုံးတွေ့ရ၏။

“သမီး ဘယ်လိုလုပ်ယုံရမှာလဲ အမေရယ်၊ မနေ့က မောင်နဲ့ တစ်နေကုန်ရှိနေခဲ့တာ”

“သမီး.. အားလုံးက အတည်ပြုပေးခဲ့တာ..”

“အဟင့်.. ဟီး.. မယုံဘူး.. သမီးမယုံဘူး၊ မောင် မသေသေးဘူး”

“သမီး.. သရဏာဂုံတင်ရဦးမှာ.. ပြီးတော့လည်း ရေဝေးထိ မောင်းရဦးမှာလေ.. အစီအစဉ်တွေ လွဲချော်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်..”

“ဟုတ်ပါတယ်သက်ရယ်.. စိတ်ထိန်းပါဦး၊ သွားလေသူကို အကောင်းဆုံးသင်္ဂြိုဟ်ပေးဖို့ အရေးကြီးဆုံးပဲ မဟုတ်လား..”

အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းဖျောင်းဖျော် ပြောဆိုနေကြသဖြင့် သက်သခင် စိတ်လျော့ကာ ရေခဲတိုက်နားမှ သရဏာဂုံရပ်သို့ လျှောက်လာခဲ့ရသည်။

စောင့်ဆိုင်းနေသော သံဃာများအား အားလုံးက အားနာစွာနှင့် ကန်တော့လိုက်ကြ၏။ သံဃာတော်များ တရားချီးမြှင့်နေချိန်တွင် သူမ၏စိတ်တွေလည်း ပျံ့လွင့်လို့နေသည်။

အများက သာဓုခေါ်မှ ရောယောင်ကာ အမိလိုက်ပြီး သာဓုခေါ်ရသည်။ ထိုစဉ် မလှမ်းမကမ်း သစ်ပင်အောက်၌ ဝမ်းပန်းတနည်းအမူအရာနှင့် သူတို့အသုဘကို ကြည့်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား သက်သခင် သတိပြုမိလိုက်သည်။

အမှန်ဆို ဒီနေရာသို့ လာသင့်သည်။ ဘာလို့အဝေးကနေ လှမ်းကြည့်နေရတာလဲ..။

သူမထက်ငယ်ရွယ်ကာ သူမထက်လည်းနုပျိုသော ထိုအမျိုးသမီးက မောင်နှင့်ဘယ်လိုပတ်သက်နေသနည်း။

သိချင်စိတ်တို့ ရှုပ်ထွေးလာသဖြင့် ဘေးမှအမေအား..

“အမေ..”

“ဘာလဲ.. သမီး..”

“ဟိုအပင်အောက်က အမျိုးသမီးကို အမေသိလား ဒါမှမဟုတ်.. မောင့်ဆွေမျိုးထဲကလား”

သက်သခင် မေးဝေါ့ပြရာနေရာသို့ ဒေါ်သူဇာခင် လှမ်းကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အမေလည်း.. မသိဘူး သမီးရယ်”

ထိုအမျိုးသမီးဆီသွားရန် သက်သခင် ရုတ်တရက်ထလိုက်၏။

ဒီအမျိုးသမီးက မောင့်ကို သိနေတာလား..။

“သမီး.. သက်.. ဘယ်သွားပြန်ပြီလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး အမေ”

သူမ အမေကို လက်ကာပြရင်း ဇရပ်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့သည်။
ဘုန်းကြီးများမထခင် ထသွားသော သက်သခင်ကို ပရိသတ်အားလုံး
ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

သက်သခင်စိတ်ထဲ ထိုအမျိုးသမီးဖြင့် စကားပြောလိုက်ရ
လျှင် သူမကြုံတွေ့နေရသော မရှင်းလင်းတာများ သိခွင့်ရလိမ့်မည်ဟု
မျှော်လင့်ချက် ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူမကိုမြင်သည်နှင့် ထိုအမျိုးသမီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား
၏။ သက်သခင် အနားမရောက်ခင်မှာပင် အပင်အောက်မှ ထွက်
သွားလေသည်။ လွတ်သွားမှာစိုး၍ သက်သခင် အပြေးလိုက်တော့
၏။

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ဒီမှာ . . . ဒီမှာ . . . ခဏ . . . ခဏလောက်”
ခေါ်သံကြောင့်အမျိုးသမီး လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် သက်သ
ခင် သူမအနားသို့ ချက်ချင်းရောက်သွားလေပြီ။

“ရှင် . . . ကျွန်မယောက်ျားကို သိနေသလား . . . ဘယ်လိုသိ
တာလဲဆိုတာ ကျွန်မကို ပြောပြလို့ရနိုင်မလား”

“ရှင်ကို ကျွန်မပြောပြပြီးပြီလေ”
ထိုအမျိုးသမီး ပြောနေသည်ကို သက်သခင်နားမလည်နိုင်
တော့ . . . ။

“ကျွန်မကို ဘယ်တုန်းက ပြောပြတာလဲ၊ ကျွန်မတို့ တွေ့ဖူး
ကြလို့လား”

“ဟုတ်တယ်လေ မနွေကပဲ ရှင်နဲ့ကျွန်မ တွေ့ကြသေးတယ်

လေ . . . ၊ ရှင်က မမှတ်မိတော့ဘူးလား”
သက်သခင် အံ့သြလွန်း၍ ရင်ဘတ်လေးဖိကာ ပြန်ပြော
လိုက်သည်။

“မမှတ်မိဘူး . . . ရှင်ကို ကျွန်မတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး . . . သွားစရာလေးရှိသေးလို့ပါ . . . ”

အမျိုးသမီးက ဇွတ်ပင်စကားစဖြတ်ကာ ပြေးထွက်သွားပြီး
ရပ်ထားသော တက္ကစီပေါ် တက်သွားတော့၏။ သက်သခင် ဆက်
လိုက်သွားချင်သော်လည်း နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ပေါ် အခေါင်းတင်နေ၍ စိတ်
လျှော့လိုက်ရသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ . . . ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နှင့် ခေါင်းတခြား
ကိုယ်တခြားဖြစ်နေသော မောင့်အလောင်းအား လိုက်ပါပို့ဆောင်
ကာ သင်္ဂြိုဟ်ရတော့သည်။

အသုဘပို့ပရိသတ်က နောက်ဆုံးအနေဖြင့် နှုတ်ဆက်နေ
ကြသော်လည်း သက်သခင်စိတ်ထဲ သူနှင့်မဆိုင်သလို ခံစားနေရ
သည်။

ဒေါ်သူဇာခင်၏ တိုက်တွန်းမှုနှင့် သမီးနှစ်ယောက် မောင့်
အလောင်းအား ကန်တော့နေကြသည်။ အမေအကြည့်က သက်သ
ခင်ထံရောက်လာကာ တစ်စုံတစ်ရာကို တောင်းဆိုသလိုမျိုး . . . ဒါ
ဘာသဘောလဲဆိုတာ ဘူမသိပါသည်။

လင်ယောက်ျားအား ခန့်ခွဲဆုံးကန်တော့စေချင်သည် . . .
အမူအရာမျိုးဖြစ်နေသည်မို့ အများအပြင်မှာ မိန်းမရိုင်းတစ်ယောက်

မဖြစ်စေဖို့ အမေ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောသည့်အနေနှင့် သက်သခင်
လက်အုပ်ချီရင်း ကန်တော့လိုက်ရတော့သည်။

ခေါင်းတခြားကိုယ်တခြားနှင့်မောင့်အလောင်း အခိုးအငွေ့
ဖြစ်သွားတော့မှ သူမတို့တစ်တွေ အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

အများအပြင်ကောင်းအောင် အသုဘအခမ်းအနား ကျင်း
ပွဲရသော်လည်း... အခုသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သည်မှာ မောင်မဟုတ်ဟု ယုံ
ကြည်နေသည့်အတွက် အထူးတစ်လည် ဝမ်းနည်းကျေကွဲမှုတော့
ဖြစ်မိ...။

အိမ်ထဲအရောက် အိမ်စောင့်ကျန်ခဲ့သော ဘာတိတ်လေးကို
တွေ့သည်နှင့် သက်သခင် မေးလိုက်သောမေးခွန်းကြောင့် အားလုံး
ချုတ်လုံးပြူးသွားကြသည်။

“အစ်မယောက်ျား ပြန်လာသေးလား ကောင်လေး..”

“ဗျာ..ဟာ.. အစ်မသက်ကလဲ..”

အားလုံးက ပရိဒေဝမီးတောက်လောင်နေသော သက်သ
ခင်၏ အပြုအမူနှင့် ပြောစကားများအတွက် ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေး

ကြ၍သာ တော်တော့သည်။

ဒါကိုပင် သတိမထားနိုင်ဘဲ သက်သခင် အိမ်အနံ့လျှောက် သွားကာ ‘မောင်ရေး. . မောင်ရေး. . မောင်ပြန်လာပြီလား’ ဟု တ ကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေလေ၏။

ထိုအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်သူဇာခင်နှင့် နွယ်နီတို့ စိတ်မ သက်သာ ဖြစ်သွားကြသည်။ ခဏတဖြုတ် လွတ်ပေးထားပြီး ဧည့် သည်များကို ဧည့်ခံနေကြ၏။ ညနေထမင်းစားချိန်လောက်တွင်မှ ဧည့်သည်များ ရှင်းသွားသည်။

“အန်တီ. . သက်ကိုကြည့်ရတာ ပုံမှန်မဟုတ်သလိုပဲ”

“အင်း. . အန်တီလည်း သတိထားမိပါတယ်၊ သူ့ယောက်ျား ခေါင်းပြတ်နေတာကို မြင်သွားလို့ ပိုဆိုးသွားတာဖြစ်မယ်”

“ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားလို့ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး အန်တီ၊ ဆရာ ဝန်နဲ့ပြကြည့်ရင် ကောင်းမယ်နော်”

“ရက်လည်ပြီးရင်တော့ ပြသင့်ရင်ပြရမှာပေါ့၊ အဲဒီအချိန် ကျရင်တော့. . သူ့တာဝန်သူသိပြီး စိတ်ထိန်းနိုင်မယ်လို့ ထင်တာပဲ အေ. . ”

ဒေါ်သူဇာခင်နှင့် နွယ်နီတို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေစဉ် သက် သခင်မှာ စိတ်ပင်ပန်းစွာနှင့် အိပ်ခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တစ်သွား လေသည်။

သက်သခင် မောင်နှင့်အိပ်ခဲ့သော အိပ်ရာလေးကို ကြည့် နေမိသည်။ ဒီအိပ်ရာပေါ်မှာ မောင့်ရဲ့ကိုယ်သင်းနံနဲ့ စီးကရက်အနံ့

တို့ မွမ်းထုံနေဆဲဖြစ်သည်ဟု သူမခံစားနေရသည်။ ဒီလောက် နွေးထွေးလတ်ဆတ်နေသေးတာကို မောင်သေသွားပြီဟု ဘာကြောင့် များ မညာမတာ ပြောရက်ကြပါလိမ့်ဟုတွေးပြီး မျက်ရည်များကျလာ တော့သည်။

“မဟုတ်ဘူး. . မဟုတ်ဘူး မောင်လုံးဝမသေဘူး၊ မသေ ဘူး. . မောင်မသေရဘူး. . အဲဒါအမှန်တရားပဲ. . ”

သက်သခင် အသံထွက်အောင်ပင် အော်ဟစ်ကာ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် အားပေးလိုက်သည်။ မောင်သည် သမီးနှစ်ယောက်နှင့် သူမတို့မိသားစုဘဝအတွက် လုံခြုံမှုပေးစွမ်းနိုင်သော ခံတပ်ကြီး တစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား. . . ။

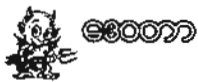
ထိုခံတပ် ပြိုပျက်သွားတာမျိုး၊ အိုအေစစ် ခမ်းခြောက်သွား တာမျိုး သူမ လုံးဝလက်သင့်ခံနိုင်မည်မဟုတ်. . ။

ထိုစဉ် ခုံပေါ်တင်ထားသော ဖုန်းလေးကိုတွေ့တော့မှ သူမ သတိရသွားသည်။ သက်သခင် ဖုန်းကောက်ကိုင်ကြည့်လိုက်၏။

အရင်ဆုံး သူမကြည့်မိသည်က ဖုန်းစကရင်ပေါ်မှ ရက်စွဲတို့ ဖြစ်၏။

အောက်တိုဘာ (၉)ရက် သောကြာနေ့ကိုတွေ့၍ သက်သ ခင် အံ့သြသွားရသည်။ မနေ့က အောက်တိုဘာ (၅)ရက် တနင်္လာ နေ့ပါ. . ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေ့က (၉)ရက်နေ့ ဖြစ်နေရတာလဲ. .

မောင်ဆုံးပြီဟု သူမ စေ့ချင်းသိသောနေ့က အောက်တိုဘာ (၈)ရက် ကြာသပတေးနေ့ဖြစ်၏။ သက်သခင် စာရွက်အလွတ်တစ်ခု

ကိုယူ၍ ချရေးကြည့်သည်။ ဒါဆို . . (၈)ရက်ပြီး . . (၅)ရက်၊ (၅)ရက်
ပြီး ဒီနေ့က (၉)ရက်ဖြစ်နေသည်။ ဒါဆို သူမအတွက် မနက်ဖြန်က
(၆)ရက်နေ့ . . အင်္ဂါနေ့များလား . . ။

သူမဟာ အချိန်တွေ နောက်ပြန်သွားနေခြင်းလား . . ။ ဒါမှ
မဟုတ် မရောက်သေးသော အချိန်တွေကို ကြိုရောက်နေခြင်းလား။

လောလောဆယ် သူမလည်း မတွေးတတ်တော့ . . ။

သွေးပျက်စွာ တုန်လှုပ်နေဆဲ ကျိုးကျိုးကျွတ်ကျွတ်အသံ
တွေ ကြားနေသည်မို့ သက်သင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

အသံလာရာသို့ ပြူးပြူးဖျာဖျာ လှမ်းကြည့်မိတော့ ဗီရိပေါ်မှ
ကတ်ထူစက္ကူပုံးတစ်ခု လှုပ်စီလှုပ်စီ ဖြစ်နေတာတွေ့ရသည်။

ဘာများလဲအတွေးနှင့် သေချာလှမ်းကြည့်စဉ်မှာပင် အထဲမှ
တိုးထွက်လာသော ကြွက်တစ်ကောင်နှင့်အတူ မျက်စိရှေ့ကတ်ထူပုံး
မြတ်ကျလာတာမြင်လိုက်၏။

“ဘုတ် . . ”

ကြမ်းပြင်ပေါ် ကတ်ထူပုံးအကျတွင် အဖုံးပွင့်သွားပြီး အထဲ
မှ ဘောလုံးတစ်လုံး လိမ့်ထွက်လာသည်။

ထိုအဖြစ်ကို မြင်လိုက်သောသက်သင်မှာ အခေါင်းထဲမှ
ခေါင်းပြတ်ကြီး လိမ့်ထွက်လာပုံကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ အကြီးအ
ကျယ် ထိတ်လန့်သွား၏။

“အမလေး . . ခေါင်း . . ခေါင်းပြတ်ကြီး . . ”

အလန့်တကြား ဟစ်အော်လိုက်သော သူမအသံကြောင့်

ဒေါ်သူဇာခင်နှင့် နွယ်နီတို့ အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးအလွှားတက်လာကြ
သည်။ သူတို့ရောက်လာသောအခါ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသတိမေ့
နေသော သက်သင်ကိုသာ တွေ့ကြရလေသည်။

“သမီး . . သမီး . . ”

“သက် . . သက် . . သတိထားပါဦး”

ဘယ်လိုပင် နှာနှပ်သော်လည်း သတိပြန်လည်မလာသည့်
အတွက် ဆေးခန်းပို့ရန် စီစဉ်ရတော့သည်။ နွယ်နီက သူမိတ်ဆွေ
ဆရာဝန်တစ်ယောက်ထံ ပို့ပေး၏။

ဆရာဝန်က အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်စရာမရှိဟု ဆိုသော်
လည်း ချက်ချင်းသတိမရသေး၍ နွယ်နီတို့ စောင့်ဆိုင်းရင်း သူငယ်
ချင်းဖြစ်သူ ဒေါက်တာသီဟနှင့် စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

“သူ့ခင်ပွန်းဆုံးသွားတာကို မယုံနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ
ထက် . . မသေဘဲ အိမ်မှာရှိနေတယ်လို့ထင်နေတာက ပိုဆိုးတယ်
ကိုသီဟ . . ။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲဆိုတာ ပြောပါဦး
ကိုသီဟရယ်၊ ကိုသီဟက စိတ်ရောဂါအထူးကုဆိုတော့ ပိုပြီး အကြံ
ပေးနိုင်မယ်ထင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော် သူနဲ့တွေ့ဖူးတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်
က ကျွန်တော့်ဆီလာပြဖူးတယ် . . ။ သူ့ယောက်ျားသေမယ်လို့လည်း
ပြောသွားတယ်၊ သူ့အဖြစ်အပျက်တွေအကုန် ကျွန်တော်နားထောင်
လိုက်ရတယ်”

နွယ်နီ အံ့သြသွားပြီး . . .

“ဪ... သက်က ကိုသီဟနဲ့ ပြုဖူးတာကိုး..”

“အဲဒါ ဒီလိုရှိတယ် နွယ်နီ၊ သူ့ကို အချိန်ပေးမှရမယ်.. ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ကြိုမြင်နေတာတွေက အခုတကယ်ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်... သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ငြိမ်ဆေး ထိုးပေးတာကလွဲပြီး ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါနွယ်နီ”

နောက်လူနာတွေစောင့်နေသည့်အတွက် သက်သခင် သတိရလာသည်နှင့် နွယ်နီတို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“သမီး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ အမေ..”

“မပြောတတ်ဘူးလေ.. ၊ အလန့်တကြား အော်သံကြားလို့ အမေတို့တက်လာတော့ သမီးသတိလစ်နေတာ တွေ့တာပဲ”

“တစ်ခုခုထိတ်လန့်စရာများ တွေ့လို့လား သက်ရဲ့..”

နွယ်နီမှတ်ချက်ကြောင့် သက်သခင် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားသည်။ အားလုံးက ရေးတေးတေး ဘာကိုမှ ပီပီပြင်ပြင်မှတ်မိခြင်းမရှိ၍ စဉ်းစားတွေးတောတာကို လက်လျှော့လိုက်၏။

“သမီးလက်က အရမ်းနာနေတယ်”

သက်သခင် လက်ခုံကို လှမ်းကြည့်တော့ ဆေးထိုးထားသည့် အရှိန်ကြောင့် သွေးခြည်ဥကာ နီရဲနေ၏။

“ခဏနေပျောက်သွားမှာပါ၊ ကဲ.. သမီးဘာမှစဉ်းစားမနေ

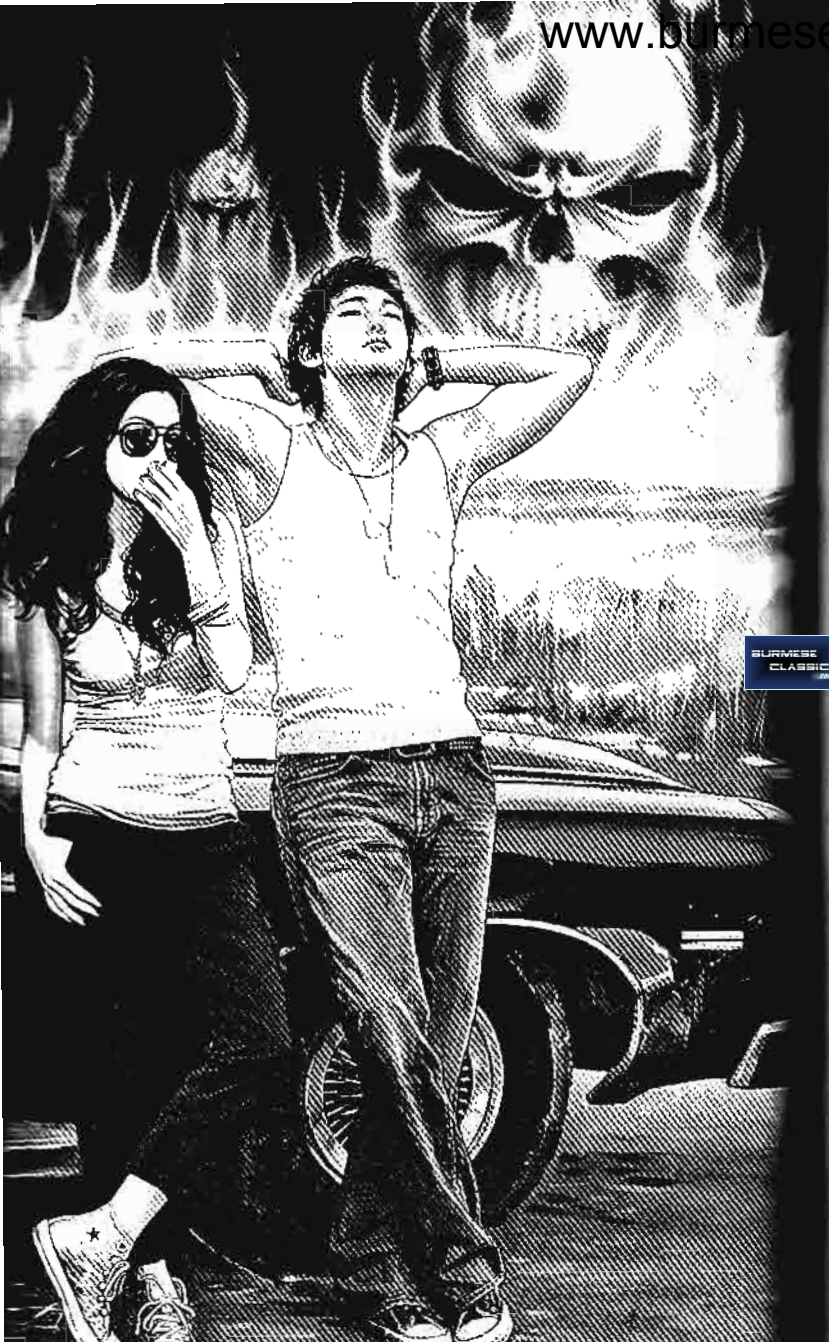
ဘဲ အနားယူလိုက်၊ ဆရာပေးလိုက်တဲ့ ဆေးသောက်ဖို့လည်း မပေးနဲ့ဦး.. ၊ ရော့.. ဒါက.. ဆရာဖုန်းကတ်နဲ့ ဆေးခန်းထိုင်တဲ့ အချိန်လား..”

သက်သခင်လည်း စိတ်ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် သူမိခင်ပြောသည့်အတိုင်း ဆေးသောက်ပြီး အနားယူလိုက်သည်။ အိပ်ရာထုတ်တွင် လဲလျောင်းရင်း အထီးကျန်ဝေဒနာကို စတင်ခံစားလာရတော့သည်။

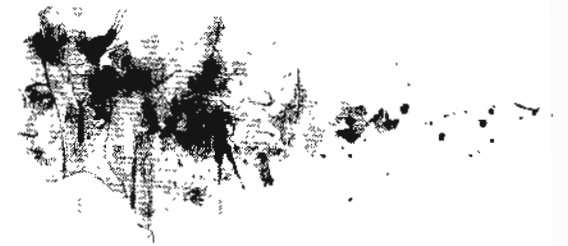
မောင်အုံးနေကျ ခေါင်းအုံးကို ပွေ့ဖက်ထားတော့... အချိန်အသက်ကို အလွမ်းပြေ ရှုရှိုက်ခွင့်ရသည်။ သက်သခင် ခေါင်းအုံးကို ပွေ့ဖက်ရင်း မွေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

လူက အိပ်ပျော်သွားသော်လည်း အတွေးတို့က မအိပ်ပဲ လေးထဲတွင်မျောသွားသလို ရောက်ချင်ရာရောက် ပေါက်ချင်ရာပေါက် လျှောက်သွားနေ၏။

BURMESE
CLASSIC
.com

အခန်း(၄) အောက်တိုဘာလ(၆)ရက်

သက်သခင် ခေါင်းတစ်ခုလုံးအုံ့ခဲ နောက်ကျိလို့နေ
သည်။ ခုတင်ပေါ် မှောက်လျက်ကြီးအိပ်နေရာက သူမလန့်နိုးလာခဲ့
၏။ နေရောင်ခြည်ပင် အခန်းထဲသို့ ခိုဝင်နေခဲ့ပြီ။
သက်သခင် သတိရသွားသဖြင့် အိပ်ရာမှ ဆတ်ခနဲထကာ
တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
“ဟင်. . မောင်လည်းမရှိဘူး”

ခုတင်ပေါ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းဆိုတာ. . သိလိုက်ရတော့ သက်သခင် အရမ်းအားငယ်သွားမိ၏။ ဘယ်ဘက်လက်ခုံမှ ဆေးထိုးထားသည့်နေရာအား ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာဒဏ်ရာမှ မှီမနေတော့. . . ။

မနေ့က ထင်ထင်ရှားရှား ရှိနေခဲ့သော အပ်ပေါက်ရာလေး တိုပင်မတွေ့ရတော့. . ၊ ချက်ချင်းလက်ငင်းပင် ဒဏ်ရာက ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ. . ။

ငိုက်ထဲက ဟာတာတာရှိနေသည်မို့ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းကာ ထအရပ်. .

“ဝရော. . ဝရော. . ပြန်း. . ပြန်း. . ”

ရေကျသံကြားနေရ၍ အိပ်ခန်းထဲရှိ ရေချိုးခန်းဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ရေချိုးခန်းတံခါး ဟနေပြီး အထဲမှ ရေနွေးငွေ့များ ထွက်နေသည်ကို သက်သခင် တွေ့နေရသည်။

မောင်များလား. . ၊ မောင်ရေချိုးနေတာများလားဟု စိတ်ထဲက ထင်မိသည်။ မောင်ရေချိုးလျှင် တံခါးဟထားတတ်ပြီး ရေပူနှင့် အမြဲစပ်ချိုးတတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူမ အတန်ကြာ ကြောင်ကြည့်နေရာမှ ရေချိုးခန်းဆီ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာလိုက်သည်။ တံခါးနား ကပ်လာလေလေ သက်သခင်ရင်တွေ တဒုန်းဒုန်း အခုန်မြန်လာလေဖြစ်၏။

ဟနေသောတံခါးကို သူမ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

“ဟင်. . မောင်”

တံခါးပွင့်သွားသည်တွင် ရေပန်းအောက် ဇိမ်ခံနေသော မောင့်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သက်သခင်အဖို့ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်သွားတော့သည်။

“မောင်. . မောင်မသေဘူး၊ မောင် ပြန်ရောက်နေပြန်ပြီ. . တုတ်လား”

အသံကြားသဖြင့် ရဲမိုးရေပန်းပိတ်ကာ သူမကို အထူးအဆန်းပုံစံဖြင့် လှည့်ကြည့်လေသည်။

“သက်ကလည်း ဘာတွေမေးနေတာလဲ. . မောင် နေ့တိုင်း ပြန်လာနေကျဟာကို”

သူမမျက်နှာကို ရေစက်လေးဖြင့် လှမ်းတောက်ရင်း ရဲမိုးပြောလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ပြုံးရင်း. . ရေပန်းပြန်ဖွင့်ကာ ရေဆက် ခိုနေလိုက်သည်။

“မောင်နိုးတော့. . နှိုးဦးမလို့ပဲ၊ သက်အိပ်ရေးမဝမှာစိုးတာနဲ့ နှိုးတော့ဘဲ ရေချိုးနေလိုက်တာ”

သက်သခင် မောင့်အနားကို တိုးကပ်သွားပြီး နောက်မှ သိုင်းဇာတ်လိုက်၏။

“ဟာ. . သက်. . ရေတွေစိုကုန်တော့မှာပဲ မောင့်ကိုယ်မှာ ဆပ်ပြာတွေမစင်သေးဘူး”

သူမကတော့ မောင့်အားလွတ်ထွက်မသွားအောင် နောက်မှတင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလေသည်။

“သက်. . ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“မောင့်ကို ဖက်ထားပါရစေ၊ သက် မောင့်ကို. . ဖက်ထားပါရစေ. . ၊ ဒီအချိန်လေးတွေကို သက် အပျောက်မခံနိုင်လို့ပါ. . ၊ ခဏလေးဒီအတိုင်း နေပါရစေနော်. . မောင်”

သူမ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲစိုသွားသလို ပါးပြင်မှ မျက်ရည်တို့လည်း တလိမ့်လိမ့် စီးကျလို့လာသည်။

ရဲမိုးလည်း ဇနီးဖြစ်သူ စိတ်ကျေနပ်အောင် ငြိမ်နေပေးလိုက်သည်။

နောက်မှသိုင်းဖက်ထားသော သက်သခင်မှာ ရဲမိုး၏ ကျောပြင်ကို နားနှင့်ကပ်ထားလိုက်ရင်း. . .

“မောင့်ရဲ့ နှလုံးခုန်သံတွေကို သက်ကြားနေရတယ်၊ မောင် အသက်ရှူနေသေးတယ်၊ မောင် မသေသေးဘူး. . ”

ရဲမိုး သက်သခင်ဘက် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး. . .

“သက်ကလည်းကွာ. . ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မောင် အသက်ရှင်လို့. . သက်ရှေ့မှာရောက်နေတာပေါ့”

“သက်တို့သားအမိကို ထားမသွားရဘူးနော်. . မောင်”

အကျီတွေပါ စုံရွဲနေသော ဇနီးသည်၏ ညှိုးနွမ်းနေသော မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး. .

“သက်ကို ဘာကြောင့်ခွဲသွားရမှာလည်း. . ၊ သက်ကို ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားဘူး”

“ကတိနော်. . မောင်”

“အင်း. . အင်း. . ကတိ. . ကတိ”

သူ့ကိုမော့ကြည့်ကာ မျှော်လင့်တကြီးနှင့် တောင်းဆိုနေသော ဇနီးသည်အား ကရုဏာသက်စွာကြည့်ရင်း ရဲမိုး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား ရေပန်းအောက်တွင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာဖက်ထားလိုက်ကြတော့၏။

သူမစိတ်ထဲ၌လည်း ရှင်းလင်းသွားကာ မနေ့က သဂြိုဟ်ခဲ့တာ မောင်မဟုတ်ဘူးဟုပင် ပြတ်ပြတ်သားသား ယုံကြည်လိုက်တော့သည်။

“သက်တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေတယ်၊ မောင့်ကို ပြောပြပါလား ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာကို. . ”

“အဟင့်. . အဟင့်. . သက် မောင့်ကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်း တောင် မသိတော့ဘူး”

ရေတွေ အဆက်မပြတ်စီးကျနေသော မောင့်ရင်ခွင်အေးစက်စက်ကြီးက သူမအတွက်တော့ နွေးထွေးမှု၊ လုံခြုံမှုတို့နှင့် ပြည့်စုံသော အားဖြည့်ရင်ခွင်သာ ဖြစ်နေတော့သည်လေ. .

၆၅ ၆၅ ၆၅ ၆၅

ခေါင်းမှရေများကို မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် သုတ်နေစဉ် သက်သခင် သတိရမိသည်က ဖုန်းမှရက်စွဲကိုဖြစ်၏။ သဘက်ကို ခုတင်ပေါ်ပစ်တင်ပြီး ဖုန်းကို ပါဝါဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

အောက်တိုဘာ (၆)ရက် အင်္ဂါနေ့ကို ပြနေသည်။

“ဟင်. . ဒါဆို မောင်မသေခင်ရက်တွေကို ပြန်ရောက်နေ

တာပဲ. .”

မနေ့က. . အိမ်မက်များလား. . ဒါလည်းမဟုတ်နိုင်. . ။

သေချာအောင် မောင့်ကို လှမ်းအော်မေးလိုက်သည်။

“မောင်. . ဒီနေ့ ဘာနေလဲ”

“အင်္ဂါနေ့လေ. . သက်ရဲ့”

သူမ တွေဝေသွား၏။ ဒါဆို မနေ့က မရောက်သေးတဲ့ရက်

ကို သူမ ကြိုရောက်နေတာလား. . ၊ လား. . ပေါင်းများစွာနှင့် အဖြစ်မှန်ကို သက်သခင် မသိနိုင်သေးပေ. . ။

“မောင် ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီမသွားပါနဲ့လား”

ရဲမိုးက အင်္ကျီပင် လဲပြီးနေပြီ။

“မသွားလို့မရဘူး သက်ရဲ့. . ဟိုမှာ အလုပ်တွေအများကြီး ကျန်သေးတယ်”

သက်သခင် ဘာမှမပြောတော့ပဲ မောင်နှင့် ကလေးတွေအတွက် မနက်စာပြင်ဆင်ပေးပြီးနောက်၊ ကျောင်းထမင်းချိုင့်အတွက် ချက်ပြုတ်ရပြန်သည်။ ထိုစဉ် နောက်ဖေးသို့ သမီးနှစ်ယောက် အပြေးအလွှား ရောက်လာ၏။

“မေမေ ထမင်းဘူး မရသေးဘူးလား. .”

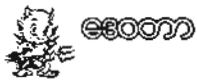
သမီးငယ်မျက်နှာတွင် ထူးခြားမှုမရှိသော်လည်း၊ သမီးကြီး မျက်နှာက ထူးခြားနေသည်။ ချော်လဲထားသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ မရှိတော့. . ။

ဒါဆို သမီးကြီး ချော်လဲတာ. . မဖြစ်သေးတာလား. . ။

“မေမေ. . ထမင်းဘူး”

သမီးကြီးမျက်နှာကိုကြည့်ကာ အတွေးနယ်ကွဲနေစဉ် အသံပြားမှ သတိရတော့သည်။

ထမင်းဘူးများ ပြင်ဆင်ပြီးချိန်တွင် မောင်လည်းအလုပ်သွားခဲ့အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီမို့ ကားနှစ်စီးနှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်တက်လာခဲ့ကြသည်။

လမ်းထိပ်အရောက် တစ်ဖက်ကားပေါ်မှ မောင် လက်ပြနေသော်လည်း သက်သခင်ပြီးပြီလို့လွဲ၍ လက်မပြုစွဲခဲ့။ ။

မောင်သေမည့်ရက်ကိုသိသိနှင့် သူမ ဒီအတိုင်း စောင့်နေရမည်တဲ့လား။ ။

ကျောင်းရှေ့အရောက် ကားရပ်ပေးလိုက်သည်နှင့် သမီးနှစ်ယောက် ပြေးဆင်းသွားတော့သည်။

“မေမေ . . . တဲ့တာ”

ဒီတစ်ခါတော့ သက်သခင် ကလေးတွေကို လက်ပြလိုက်သည်။ သူမဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲတွေးကြည့်တော့ နွယ်နီနှင့် စကားပြောကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်။

သို့နှင့် လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ ဖုန်းကိုထုတ်ယူလိုက်၏။ ထိုစဉ် လိပ်စာကတ်တစ်ခုကို တွေ့၍ ထုတ်ယူကြည့်မိသည်။

“ဒေါက်တာသီဟ . . . စိတ်ရောဂါအထူးကု”

မနေ့က ဆေးခန်းပြခဲ့သည်ဆိုတာ ဒီဆရာဝန်နဲ့ပဲဖြစ်မည်။ စိတ်ရောဂါအထူးကုဆို၍ သက်သခင် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

သူမကြုံတွေ့နေသော ဖြစ်အပျက်များကို ထိုဆရာဝန်နှင့် တိုင်ပင်ကြည့်လျှင် ကောင်းမည်ဟုတွေးမိ၏။

အချိန်ဇယားကြည့်တော့လည်း ကွက်တိဖြစ်နေသည့် အတွက် ဆေးခန်းပြဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့တော့၏။

ဆေးခန်းအရောက်တွင် လူနာတစ်ယောက်ပြနေသည်မှ စောင့်ဆိုင်းရင်း . . . ဆရာဝန်အား ပြောပြရမည့် အကြောင်းများကို အစီအစဉ်တကျဖြစ်အောင် ပြန်လည်စဉ်းစားနေခဲ့သည်။

သိပ်မကြာခင်မှပင် ရှေ့ကလူနာထွက်သွားသဖြင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

ဒေါက်တာသီဟဆိုသူက သူမကိုသိပုံမပေါ်၊ သက်သခင် လှမ်းပေးသော ဆေးစာအုပ်အသစ်ကိုကြည့်ကာ . . . ။

“ဘာအကူအညီပေးရမလဲ မသက်သခင်”

“ကျွန်မ . . . နွယ်နီ သူငယ်ချင်းပါ”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . နွယ်နီကော နေကောင်းလား”

“ကောင်းပါတယ် ဒေါက်တာ”

သက်သခင် ဒေါက်တာသီဟကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း. . .

“ကျွန်မကို မြင်ဖူးပါသလား ဒေါက်တာ”

“မမြင်ဖူးပါဘူး. . . မသက်သခင်ကို အခုမှမြင်ဖူးတာပါ. . .

ဘာများဖြစ်လို့ပါလဲ. . . ထိုင်ပါဦးခင်ဗျ. . .”

ဒေါက်တာသီဟ လက်ညှိုးထိုးပြသော ထိုင်ခုံတွင် သူမဝင်
ထိုင်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့. . . မသက်သခင် စိတ်ထဲက ခံစားမှုအားလုံးကို
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးနိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်. . . ကျွန်မမှာ ရှင်းပြလို့မရနိုင်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ
ဆက်တိုက်ဆိုသလို ကြုံတွေ့နေရတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မယောက်ျားနဲ့
ပတ်သက်လို့ပေါ့. . .”

“ဘယ်လိုမျိုးပါလဲ မသက်သခင်. . .”

“သူဆုံးသွားပြီလို့ သိရတဲ့ နောက်တစ်နေ့မှာ ကျွန်မဆီ ပြန်
လာတယ်ဆရာ. . . အဲဒါမထူးဆန်းဘူးလား ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာသီဟက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသဖြင့်
သက်သခင် သက်ပြင်းချရင်း ဆက်ပြောလေသည်။

“ကျွန်မ အိပ်ရာက နိုးလာတဲ့အချိန်မှာ သူသေနေပြီ. . .
နောက်နေ့ ကျွန်မ အိပ်ရာက နိုးလာတဲ့အချိန်မှာ သူအသက်ပြန်ရှင်
နေတယ်”

သက်သခင် စကားကြောင့် ဒေါက်တာသီဟ မျက်ခုံးတစ်
ဖက် မြင့်တက်သွား၏။

“အရာရာအားလုံးက ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းကို တစ်နေ့
ပြီးတစ်နေ့ ရက်စွဲတွေ ကပြောင်းကပြန် ပြောင်းလဲနေတယ်၊ အဲဒါ
တွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်နေလဲဆိုတာ ကျွန်မ မရှင်းပြတတ်တော့ဘူး”

“ဆက်ပြောပါဦး. . . မသက်သခင်”

“လူတချို့ ကျွန်မကို လာစကားပြောကြတယ်၊ သူတို့က
ကျွန်မကို သိနေကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို ကျွန်မတစ်ခါမှ မမြင်
ဖူးဘူး”

“လူတချို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်ကော ပါနေမလား၊ ကျွန်တော်
ကတော့ မသက်သခင်ကို အခုမှမြင်ဖူးတာနော်”

စိတ်ရောဂါအထူးကုပီပီ ဒေါက်တာသီဟ နောက်လိုက်သေး
၏။

“ဟုတ်ပါတယ်. . . ဒေါက်တာ၊ ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာတို့
ကျွန်မ သိနေတယ်၊ မနေ့က ဒီဆေးခန်းကို ကျွန်မတစ်ခေါက် ရောက်
တယ်၊ နွယ်နီလည်းပါတယ် ဒေါက်တာ. . .”

“ဟုတ်လား. . . ကျွန်တော် တကယ်မမှတ်မိဘူးဗျာ”

“မနေ့ကလို့ပြောပေမယ့်. . . ကျွန်မအတွက်ကတော့ လာ
မယ့်(၉)ရက် သောကြာနေ့ ဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်မ မရောက်သေးတဲ့
ရက်တွေကို ကြိုရောက်နေသလို၊ တခြားသူတွေ မသိသေးတာတွေ
လည်း ကြိုသိနေရတယ် ဒေါက်တာ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ ကြိုခေါ်ပြ
နိုင်မလား. . . မသက်သခင်”

“ကျွန်မ အကြားအမြင်ရနေတယ်လို့ မပြောပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မဖြစ်နေတာက မရောက်သေးတဲ့ တစ်နေ့တာလုံးကို ကြိုရောက်နေသလိုပါပဲ၊ ဒါတွေဟာ တကယ်တွေလား.. ကျွန်မအတွက် အိမ်မက်တွေလား..”

ကျွန်မ ညရောက်မှာကိုပဲ ကြောက်နေမိတယ်၊ ကျွန်မ မအိပ်ရဲအောင်ပါပဲ.. မနက်ဖြန် ကျွန်မနီးလာတဲ့အချိန်မှာ မောင်သေနေမှာကို ကျွန်မစိုးရိမ်မိတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်မဘာလုပ်ရမလဲ ဒေါက်တာ”

“အင်း.. အဲဒါက.. သေလိုက်မသေလိုက်.. အင်း”

ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိတော့၍ ဒေါက်တာသီဟ ထသွားကာ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေပုလင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ထဲ အနည်းငယ်ထည့်ကာ မော့သောက်လိုက်အပြီး သူမဘက်လှည့်၍..

“ဒီနေ့ကရော မသက်သခင်ရဲ့ယောက်ျား အသက်ရှင်တဲ့နေ့လား.. သေတဲ့နေ့လား”

“သူ မသေသေးဘူး ဒေါက်တာ သူ (၈)ရက် ကြာသပတေးနေ့မှာ အက်ဆီးဒင့်(နံ)ဖြစ်ပြီးသေမှာ.. ကျွန်မသူ့ကို မသေစေချင်ဘူး”

ဒေါက်တာသီဟ ခေါင်းခါရင်း..

“ဒါက အိပ်မက်ဆိုး ဒါမှမဟုတ် ထင်ယောင်မှားဖြစ်စဉ်မျိုးကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား.. မသက်သခင်”

“ကျွန်မသိတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒါဟာ အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး တကယ် ဖြစ်ပျက်နေတာပါ”

“အင်း.. ဒါနဲ့ စကားမစပ် မသက်သခင်ရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲမှာ စိတ်ကစဉ်ကလျား ဖြစ်တာတို့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ချို့ယွင်းနေတဲ့သူတို့ကော ချိပါသလား..”

“ကျွန်မအမျိုးတွေ တစ်ယောက်မှမရူးကြပါဘူး ဒေါက်တာ”

“ဆောရီးနော်.. ဆက်ပြောပါဦး..”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်.. ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ မတိုင်ခင်.. တခြားထူးဆန်းတာမျိုးတွေလည်း ကြုံဖူးတယ် ဒေါက်တာ..”

“ဘယ်လိုမျိုးပါလိမ့်.. စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေး ပြောပြနိုင်မလား.. မသက်သခင်”

“ဟုတ်ကဲ့.. လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လ၊ အင်း.. ဟုတ်တယ် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လကပေါ့ ဒေါက်တာ..”

သက်သခင် အတိတ်ကိုပြန်မြင်ယောင်ရင်း ပြောပြလေတော့သည်။

၂၁ ၂၁ ၂၁ ၂၁

သက်သခင် ဗိုလ်တထောင်ဘုရားကို ဖူးမျှော်ကြည်ညိုပြီး လက်ှာရစ်သုံးပတ်ပတ်၍ ပူဇော်ခဲ့သည်။ မွေးနံဂြိုဟ်တိုင်တွင်လည်း ရေသပ္ပာယ်သည်။ ရွှေသင်္ကန်း ပူဇော်ကပ်လှူရန်အတွက် တစ်သောင်းလှူဒါန်းလိုက်၏။

အားပါးတရ ကြည်ညိုပြီးနောက် ဘုရားပရဝဏ်တွင်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ဘုရားရှေ့တည့်တည့်တွင် မြနန်းနွယ် နတ်နန်းကို တွေ့ရသည်။ စူးစမ်းလိုစိတ်နှင့် ဝင်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

နတ်နန်းရှေ့ ခြေချမိသည်နှင့် ပွဲထိုးမလား၊ ပွဲတင်မလား အလှအယက်မေးကြသည့် ရွှေကြိုးတွေကို ခေါင်းယမ်းပြကာ ငြင်းပယ်ရင်း အတွင်းသို့ဝင်ခဲ့၏။

မြစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့် လှပနေသော အမေမြနန်းနွယ်ကို

ကန်တော့လိုက်သည်။ ကန်တော့ပြီး ရုပ်တုအား သေချာကြည့်နေစဉ်မှာပင် သက်သခင်ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်ပြီး လဲကျမလိုဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာလိုက်၏။

နတ်နန်းအပြင်ဘက်ရောက်မှ ဖယောင်းတိုင် အမွှေးတိုင် အနံ့ကင်းသော လေသန့်ကို ရှူရှိုက်ခွင့်ရပြီး အမူးပြေသွားပြီး စောစောကအဖြစ်အပျက်ကို သတိရပြီး အထိတ်တလန့်နှင့် နတ်နန်းတို့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိသေးသည်။ ကျောရိုးတစ်လျှောက် စိမ့်တက်လာအောင် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွားရသည်။

ထိုနေရာမှာ ဆွတ်မနေရဲတော့သဖြင့် သက်သခင် နတ်နန်းထဲမှ ခပ်သွက်သွက် ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကားရပ်ထားရာသို့ လျှောက်လာစဉ် ကားအနီး၌ လူတွေအုံနေတာတွေ့လေ၏။

ဘာများလဲဟု စပ်စုကြည့်တော့ ယောဂီဝတ်စုံနှင့် အဘွားတစ်ယောက် လဲကျနေတာတွေ့ရသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကားတိုက်သွားတာလား.. .”

“မဟုတ်ဘူး မူးလဲသွားတာ.. .”

“အဖေါ်ပါမလာဘူးလား.. .”

“မပါဘူးထင်တယ်.. ဒီနားကလူလည်း မဟုတ်တော့ သေချာမသိဘူး”

အချင်းချင်း ပြောနေသော စကားသံများကို ကြားနေရသဖြင့် စိတ်ထဲ အဘွားအိုအပေါ် ကရုဏာသက်သွားသည်။ အခြေမပါ တစ်ယောက်တည်း ဘုရားလာဖူးစဉ် မူးလဲသွားတာဖြစ်မည်။

ထိုအဘွားကို ကူညီပေးချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာ၏။

ထိုစဉ် လူအုပ်ထဲမှ တစ်ယောက်က . .

“ဒီအတိုင်း ဝိုင်းကြည့်နေလို့ဖြစ်မလား၊ ဆေးခန်းပို့ပေးကြမှ ပေါ့”

ဝိုင်းကြည့်နေသော လူတွေတုတ်တုတ်မှ မလှုပ် . .

“ကျွန်မ ဆေးခန်းပို့ပေးမယ် . . ကျွန်မမှာ ကားပါတယ် . .

ကျွန်မကားပေါ် ကူတင်ပေးကြပါ”

ဒီတော့မှ လဲကျနေသော အဘွားအိုကို ဝိုင်းထူပေးရင်း . . ကားပေါ်သို့ ဝိုင်းတင်ပေးကြသည်။

အဖော်လိုက်လာသူ၏ လမ်းညွှန်မှုနှင့်ပင် အနီးဆုံးဆေးခန်းသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ သတိရပြီဖြစ်သော်လည်း ခေါင်းမထူနိုင်သေးသော အဘွားကိုတွဲ၍ ဆေးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ဆရာဝန် စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး သွေးတိုးတာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြကာ ဆေးထိုးပေးလေသည်။ သွေးပေါင်ကျဆေးလည်း ပေးလိုက်၏။ ကုသပြီး ဆယ်မိနစ်လောက်အကြာမှာ အဘွားသက်သာသွားဟန်နှင့် ခေါင်းထောင်လာနိုင်သည်။

“ကျွန်မပဲ အဘွားကို အိမ်လိုက်ပို့ပေးလိုက်မယ်”

အဖော်လိုက်လာသောလူလည်း စိတ်ချလက်ချနှင့် အဘွားကို သူမလက်အပ်ခဲ့၏။

ထို့နောက် သက်သခင် အဘွားကို ဂရုတစိုက်တွဲခေါ်လာရင်း . .

“အဘွား ဘယ်မှာနေတာလဲ ဘယ်ကိုပြန်ပို့ပေးရမလဲ”

“အဘွားက ကျိုက္ကဆံဘုရားနားက သီလရှင်စာသင်တိုက်မှာ နေတာပါ . .”

“အဘွားရဲ့အစ်မက အဲဒီကျောင်းက သီလရှင်ဆရာကြီးလေ . . .”

“ဪ . . ဟုတ်ကဲ့၊ သမီးလိုက်ပို့ပေးမယ်လေ . .”

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်၊ အဘွားကိုကူညီခဲ့တာရော လိုက်ပို့ပေးမယ့်အတွက်ပါပေါ့ . . သမီးရယ် . .”

သက်သခင် ဗိုလ်တထောင်ဘက်မှ ကျိုက္ကဆံဘုရားဘက်သို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ အဘွားက ဂုဏ်တော်တွေ တီးတိုးရွတ်ဆိုကာ ငြိမ်သက်စွာလိုက်ပါလာသည်။

နာရီဝက်ကျော်ကျော် မောင်းလာပြီးနောက် ကျိုက္ကဆံဘုရားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ကျောင်းက ဘယ်နားမှာလဲ အဘွား . .”

“ကျောင်းကနီးနီးလေးပါ၊ ကြုံတုန်း . . ဘုရားဖူးသွားပါလား သမီးရယ် . . စကားစမြည်လေးလည်း ပြောရင်းပေါ့ . .”

အဘွား၏တောင်းဆိုမှုကို မလွန်ဆန်နိုင်သဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဘုရားဝင်းထဲသို့ မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ အဘွားနှင့်အတူ ဘုရားပေါ်တက်၍ ဖူးမျှော်ဝတ်ပြုကြသည်။ သပ္ပာယ်လှသည့် စေတီတော်အား ဖူးမျှော်မဝဖြစ်နေစဉ် . .

“သမီးက အိမ်ထောင်သည်လား . . .”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘွား.. ကိုးနှစ်နဲ့ ငါးနှစ်အရွယ် သမီးနှစ်ယောက်ရှိပါတယ်”

“စီးပွားဥစ္စာလည်း ပြည့်စုံမယ့်ပုံပါပဲ..”

“ဟုတ်ကဲ့.. အဆင်ပြေပါတယ် အဘွား”

အဘွားက စေတီတော်ကိုမော်ဖူးရင်း ခေါင်းညိတ်ညိတ်လုပ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ..

“သမီးဘဝထဲက အချစ်မြတ်နိုးဆုံးလူတစ်ယောက် ထွက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးမရသေးတဲ့ အချိန်ကာလတွေကို ကြုံရမယ်၊ အဲဒီအချိန်တွေကို ဉာဏ်သုံးပြီး မိမိရရအသုံးချပေါ့ သမီးရယ်”

အဆက်အစပ်မရှိပြောလိုက်သော စကားကြောင့် သက်သခင် နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်သွား၏။

ဆိုလိုရင်းကို နားမလည်နိုင်သဖြင့်..

“အဲဒါ ဘာကိုပြောတာလဲ အဘွား.. သမီးဘဝထဲက ဘယ်သူ ထွက်သွားမှာလဲ..”

“အဘွားပြောပြလို့ မရဘူးသမီး.. သေခြင်းတရားဆိုတာ ဘယ်သူမှ ရှောင်လွှဲလို့ မရဘူးလေ.. ဒါပေမယ့် သမီးကြိုရောက်နေတော့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေ ပြင်ဆင်လို့ရသွားတာပေါ့”

သက်သခင် အဘွား၏စကားလုံးများကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့..။ ထို့ကြောင့် အဘွားကိုသာ စေ့စေ့ကြည့်နေမိ၏။ အတွေးထဲ၌လည်း အသက်ရလာပြီဖြစ်သော သူမ၏အမေ ဒေါ်

သူ့အခင်ကို သွားပြေးမြင်နေမိသည်။

အမေ သေတော့မှာလား၊ သူမတွေးရင်း မျက်ရည်တို့ ရစ်ဝဲသွားရတော့သည်။

ထိုစဉ် အဘွားက ကောင်းကင်ပေါ်သို့ညွှန်ပြရင်း..

“ဟိုးကောင်းကင်မှာ တိမ်တွေသွားနေတာ အရမ်းမြန်နေတယ်.. သမီး”

အဘွားညွှန်ပြရာသို့ သက်သခင် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဟုတ်ပေသည်.. ကောင်းကင်မှ တိမ်များသည် လေပြင်းမတိုက်ပါပဲ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် လျင်မြန်စွာရွေ့လျားနေလေသည်။

“ဟုတ်တယ်နော်အဘွား အရမ်းထူးဆန်းတာပဲ”

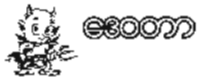
သက်သခင် ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်နေရာမှ ဘေးမှ အဘွားဆီ လှည့်ပြောလိုက်၏။

“ဟင်..”

အဘွားကိုမတွေ့တော့..။ အနီးအနား လှမ်းကြည့်တော့လည်း အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရသည့်အတွက် အံ့ဩကာ ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

“ဘုရား.. ဘုရား.. စက္ကန့်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ ဘယ်များ ရောက်သွားတာပါလိမ့်..”

သက်သခင် အထိတ်တလန့်နှင့် ထရပ်လိုက်၏။ ရေပေါ်တော် ရပ်ပြင်ပေါ်မှာမို့သာ တော်တော့၏။ အခြားနေရာမှာဆို သူမလန့်ပြီးမေ့သွားလိမ့်မည်ထင်သည်။

ဒေဝတာ

ရုတ်တရက် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားသော အဘွားက
ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလဲ. . . မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ဟုတ်မည်မထင်၊
ဘုရားရင်ပြင်ပေါ် မကောင်းဆိုးဝါးတွေ တက်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဟု
တွေးမိတော့ နည်းနည်းအကြောက်ပြေသွားသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ယောက် ကိုယ်ထင်ပြတာများလား. . .

ဒါဆိုလျှင် အဘွားပြောတာ တကယ်တွေပဲလား. . .

စိတ်ထဲရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားမလည်နိုင်သည့်အတွက်
စိတ်စနောင့်စနင်းနှင့်ပင် ဘုရားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

ကားရပ်ခဲ့သောနေရာသို့ လျှောက်လာရင်း အဘွားကို တွေ့
ရလေဦးမလားဟု မျက်စိလျင်လျင်နှင့် ရှာမိသေး၏။ ဘယ်မှာမှ
မတွေ့တော့. . .

ထူးထူးဆန်းဆန်းအဖြစ်တွေနှင့် ထိုအဘွားပြောသွားသော
စကားတွေကို ပဟေဠိတစ်ခုလိုအဖြေရှာရင်းနှင့်ပင် ကလေးကျောင်း
ကြို့ဖို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

သက်သခင် ပြောပြသမျှကိုနားထောင်ရင်း ဒေါက်တာ
သီဟ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း
လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေ၏။

“ကျွန်မတစ်ချိန်လုံး အမေအတွက်ပဲ စိုးရိမ်နေခဲ့တာ၊ ကျွန်မ
ဘဝထဲက ထွက်သွားမယ့်သူက အမေလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်၊ အခုတော့
ကျွန်မရဲ့ အချစ်ရဆုံးယောက်ျား ဖြစ်နေပြီလေ”

ဒေါက်တာသီဟ ရေတစ်ခွက်ထပ်ငဲ့လိုက်ပြီး မော့သောက်
လိုက်၏။

“ဒါမျိုး ကျွန်တော် မကြာခဏကြားဖူးပါတယ်. . . တချို့
လည်း တရားအားထုတ်တာများပြီး တစ်ယောက်ယောက်က ရှေ့ပြစ်
မယ့် အကြောင်းအရာတွေကို ကြုံပြောနေသလိုမျိုးပေါ့. . . ဒါက

ဦးနှောက်မှတ်ဉာဏ်နဲ့ ပတ်သတ်နေတယ်။ အချိန်ရရင် ဦးခေါင်းပိုင်း
ခါတ်မှန်ရိုက်ပြီး လာပို့ပေးပါလား မသက်သခင်”

နောက်ဆုံးတော့လည်း သူတို့ဆေးပညာဘက်သို့ ဦးတည်
သွား၏။

“အင်း. . လောလောဆယ်တော့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး ဒေါက်
တာ. . ”

“ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း စိတ်ငြိမ်ဆေးကိုပဲ ပုံမှန်သောက်ပေး
ရင် လုံလောက်ပါတယ်။ အင်း. . သေတဲ့သူနဲ့ ပြန်ဆုံခွင့်ရတယ်ဆို
တာ. . သိပ်ကိုလှပတဲ့ စိတ်ကူးတစ်ခုပဲ. . . ”

“ကျွန်မ စိတ်ကူးမယဉ်တတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာသီဟ ပြုံးကာ သူမကို ကြည့်နေ၏။

“ဒါမျိုးက စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အားနည်းမှု၊ ဒါမှမဟုတ် မှတ်
ဉာဏ်ပျောက်ဆုံးမှုမျိုး ဖြစ်ဖို့များတယ်လေ၊ မသက်သခင် ပုတီးစိပ်
တာ၊ တရားထိုင်တာမျိုး လုပ်ကြည့်ပါလား”

ဆရာဝန်က သူမကို စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်လို ပြော
ဆိုဆက်ဆံနေ၍ သက်သခင် ဒေါသထွက်သွားရသည်။

“များများမတွေးဘဲ ကောင်းကောင်းအနားယူပါ. . ၊ အိပ်
ချိန်လုံလုံလောက်လောက်ရုံပါစေ၊ ဘယ်ကိုသွားသွား အဖော်တစ်
ယောက်ခေါ်သွားပါ. . ၊ အဲသလို ကြိုတင်မြင်နေရတာမျိုးကို စွဲလမ်း
သာယာမနေပါနဲ့. . ဒါ နော်မယ်(လ်)မဟုတ်ဘူး မသက်သခင်”

သက်သခင် ခေါင်းညိတ်ရုံညိတ်ပြီး ဆရာဝန်ကို ရှုတည်

တည်နှင့် ကြည့်နေလိုက်သည်။

ထိုစဉ် စာရေးမလေး ဝင်လာကာ. . .

“ဆရာ နောက်လူတွေ တအားများနေပြီ”

“ကဲ. . မသက်သခင် ဆေးကို သူ့ဆီမှာ ယူသွားလို့ရပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ”

ဆေးရောင်းဖို့သာသိသော ဆရာဝန်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သက်
သခင် ပြန်လာခဲ့ရသည်။

သို့သော် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကြုံတွေ့ခံစားရသမျှကို
ရင်ဖွင့်နိုင်သည့်အတွက် စိတ်ထဲပေါ့ပါးသွားသလိုတော့ ခံစားရသည်။

ဒါအမြတ်ပဲဖြစ်မည်ထင်၏။

သက်သခင် ဆေးခန်းမှထွက်လာပြီး ဦးတည်ရာမဲ့ တား
လျှောက်မောင်းနေမိပြန်သည်။ မောင်းလာရင်း မောင့်ကုမ္ပဏီကို
ဝင်ဦးမည်ဟု အတွေးရကာ. . . ကုမ္ပဏီနားအရောက် ကားကို ဝင်း
ထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လာခဲ့သည်။

ကားပါကင်မှ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း၊ တံခါးစောင့်ဝန်ထမ်းတို့က
သက်သခင်အား တရိုတသေနှင့် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် နှုတ်ဆက်ကြသည်။

မောင်က ဒီကုမ္ပဏီ၏ အဓိကလည်ပတ်မှုကို တာဝန်ယူ
ထားရသူလည်းဖြစ်၏။ သက်သခင် ကုမ္ပဏီအတွင်းသို့ ဝင်လာလိုက်
သည်။ မောင့်ရုံးခန်းဝမှ အတွင်းရေးမှူးမလေးက. .

“ဟော. . မမသက်. . ဆရာအထဲမှာရှိပါတယ်”

ထိုကောင်မလေးက အလိုက်တသိဖြင့် တံခါးလှိမ့်ဖွင့်ပေး

၏။

ရုံးခန်းထဲ၌ အလုပ်စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ အလုပ်လုပ်နေသော မောင်ကို တွေ့နေရသည်။ ရုံးကိုလိုက်လာလေ့ သိပ်မရှိသော သက်သခင်ကို မြင်တော့ ရဲမိုးအံ့သြသွား၏။

အခန်းထဲဝင်ကာ တံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး မောင်ဆီအပြေး လေးသွားကာ ဖက်ထားလိုက်သည်။

“ဟင်. . သက်. . ရုံးကို ဘာလို့လိုက်လာတာလဲ အိမ်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့များလား. . ”

“မောင်ကို ပြောစရာရှိလို့ လိုက်လာတာ”

“ဘာများလဲ. . သက်”

ရဲမိုးမျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ပူပန်မှုများစွာတို့ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။

“ဒီမှာမပြောချင်ဘူး မောင်ရယ်၊ ကလေးတွေဝင်ကြပြီး တစ်နေရာရာသွားရအောင်လား. . မောင်”

ရဲမိုး စိတ်ပျက်သွားပြီး မျက်နှာကိုတစ်ဘက်သို့ ငဲ့စောင်းလိုက်သည်။

“သက်. . မောင်အခုလိုက်လို့ မရဘူး၊ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ်”

“လုပ်ပါမောင်ရယ်. . မောင်ကို သက် တကယ်လိုအပ်နေလို့ပါ”

ရဲမိုးက သက်သခင်၏ပန်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း. .

“ငွေမလုပ်ပါနဲ့ သက်ရယ်၊ ခဏနေ အစည်းအဝေးစတော့

မှာ. . မောင်မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဒေါက်. . ဒေါက်. . ”

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ တံခါးပါပွင့်သွား၏။

“ဝင်ခွင့်ပြုပါရှင်. . ”

အထဲကလူက ခွင့်ပြုမပြုတော့မသိ တံခါးဝမှအမျိုးသမီး အထဲသို့ပင် ရောက်နေလေပြီ. . ။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ရှင်၊ ကိုမိုး. . အစည်းဝေးခန်းထဲမှာ လူအကုန် စုံနေပြီ၊ ကိုမိုးတစ်ယောက်တည်း ကျန်တော့လို့ လာခေါ်တာ”

ထိုအမျိုးသမီးကို သက်သခင်မှတ်မိနေ၏။ မောင် အသုဘတွင် သစ်ပင်အောက်၌ လာဝိုနေသော အမျိုးသမီးပါလား။

ထိုအမျိုးသမီးနား လျှောက်သွားကာ. .

“ရှင်. . ရှင်ဘယ်သူလဲ၊ ရှင်ကို ကျွန်မမြင်ဖူးတယ်”

ထိုအမျိုးသမီးက သက်သခင်အနားတိုးကာ လက်လှမ်းပေး၏။

“ကျွန်မ နန္ဒာပါ. . အစ်မက ကိုမိုးရဲ့ မဟေသီ မဟုတ်လား”

မောင်ရှေ့မှာမို့ မသက်သာ၍ လက်လှမ်းပေးလိုက်ရသည်။ နှစ်ယောက်သား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်အပြီး နန္ဒာဆိုသော အမျိုးသမီးမှ သူမကိုပြုံးပြရင်း. .

“အစ်မကို ကိုမိုးရုံးခန်းထဲက ဓာတ်ပုံမှာ တွေ့ဖူးထားတာ အပြင်မှာတော့ အခုမှမြင်ဖူးတယ်”

ရဲမိုးဖိုင်တွေယူရင်း ထလာကာ. .

“နန္ဒာက မောင်တို့ကုမ္ပဏီရောက်တာ သိပ်မကြာသေးဘူးလေ”

“နန္ဒာကို ခွင့်ပြုပါဦး ကိုမိုး၊ အပြင်ကပဲ စောင့်နေပါမယ်”
ပြောပြီးထွက်သွားသော ကျောပြင်ကိုကြည့်၍ သက်သခင် ကျန်ခဲ့တော့သည်။

“အိမ်ပြန်ရောက်မှ တဝကြီးပြောတော့ သက်ရေ၊ အခုတော့ မောင်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ရဲမိုးက သူမနဖူးပြင်လေးကို နမ်းကာ ထွက်သွားလေသည်။
ယှဉ်တွဲလျှောက်သွားသော နန္ဒာဆိုသော အမျိုးသမီးနှင့် မောင့်အား မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ စိတ်ထဲမှလည်း မနာလိုစိတ် နှင့်အတူ တွေးပူသွားမိ၏။

မောင်နဲ့ ဘယ်လိုပက်သက်နေလဲ. . . အခေါ်အဝေါ်တွေ အပြောအဆိုတွေ အရမ်းရင်းနှီးလွန်းနေတယ်၊ မောင့်အသုဘမှာ နန္ဒာက ဘာကြောင့်လာသိနေရတာလဲ၊ သူမအတွက်တော့ နောက် ထပ်ပဟေဠိတစ်ခုကို အစထုတ်လိုက်မိပြန်သည်။

မောင်တို့ကြားမှ ဆက်နွယ်မှုကို ရအောင်စုံစမ်းမည်ဟု သက်သခင် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“မမ ပြန်တော့မလို့လား. . .”

မောင့် အတွင်းရေးမှူးမလေး နှုတ်ဆက်သဖြင့် သူမလည်း ဝတ်ကျောတန်းကျော ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။

“အင်း. . . ပြန်တော့မယ်. . . ညီမ”

သို့နှင့် သက်သခင် ကုမ္ပဏီထဲမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။
တွေ့သမျှလူအားလုံးက အရိုအသေပေးကာ နှုတ်ဆက်ကြ၏။
ကျောင်းကြိုဖို့ အချိန်သိပ်မလိုတော့၍ ကျောင်းသို့ထွက်လာ လိုက်သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

ကျောင်း ရှေ့အရောက် ကလေးတွေကျောင်းထဲမှ ထွက်လာကြသဖြင့် သူမလည်း ခြေဖျားထောက်ကာ ကလေးတွေကြားမှ ကိုယ့်သမီးတွေကို ရှာရသည်။ သမီးတွေကိုမြင်တော့ အော်ခေါ်ရင်း လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

သမီးနှစ်ယောက် ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် မောင်းထွက်ကာ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ ကလေးနှစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ရေမိုးချိုးအဝတ်အစားလဲကာ အိမ်ရှေ့တွင် ထွက်ဆော့နေ၏။ နေရောင်ရှိသေးသည့်အတွက် အဝတ်လျှော်စက်ထဲမှ မခြောက်သေးသောအဝတ်များကိုထုတ်ကာ အိမ်နောက်ဘက် မြေကွက်လပ်တွင် ထုတ်လှမ်းရသေးသည်။

ပြီးသည်နှင့် ရေခဲသေတ္တာထဲမှ အသားနှင့် အသီးအရွက်

များ လိုက်ဖက်အစပ်တည့်သည်များကို ရွေးထုတ်ပြီး ညနေစာ ချက်ပြုတ်ရသည်။

ထို့နောက်မှ သူမလက်ဆွဲအိတ်ကိုဆွဲကာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ဆေးသောက်ရဦးမည်ဟု သတိရကာ ဒေါက်တာ သီဟဆီမှပေးလိုက်သော ဆေးများကိုထုတ်ကြည့်မိသည်။

သူမပြောပြသည်ကို မယုံကြည်သော လူတစ်ယောက်ဆီမှ ဆေးများကို သောက်ရမည်တဲ့လား...။

တွေးရင်း ဒေါသဖြစ်လာကာ ဆေးများအားလုံး အမှိုက်ပုံးထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် မိုးခြိမ်းသံကြား၍ အပြင်တွင်ဆော့နေသော သမီးနှစ်ယောက်အတွက် စိတ်ပူသွားမိသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ အိမ်ရှေ့တိုလှမ်းကြည့်မိသည်။ မိုးရွာထဲ အဆော့မက်နေသော သမီးနှစ်ယောက်ကို လှမ်းအော်ခေါ်ရသည်။

“သမီးရေ အထဲဝင်တော့... မိုးရွာနေပြီ”

ပြောနေစဉ် အိမ်နောက်ဘက်၌ အဝတ်လှမ်းထားသည်တို့ သတိရသွားပြီး... ထပ်အော်ရပြန်သည်။

“သမီးကြီးကြာပြီ၊ မြန်မြန်ဝင် နောက်ဖေးမှာ အဝတ်တွေ ရှုတ်ရအောင်...”

သူမလည်း အပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာတော့သည်။ စောစောက ချခဲ့သောအဝတ်ခြင်းကို ကောက်ယူကာ နောက်ဖေးသို့ပြေးရသည်။ သမီးကြီးက သူမရှေ့မှ ဦးအောင်ပြေး၏။

“သမီးအရမ်းမပြေးနဲ့. . ချော်လဲမယ်. . သမီး”

သူမအော်သံကြောင့် သမီးကြီးနောက်လှည့်ကြည့်ပြီး ရှေ့ပြန်အလှည့် အရှိန်မထိန်းနိုင်တော့။ နောက်ဖေးရှိ ဆလိုက်မှန်တံခါးချုပ်ကြီးကို ဝင်တိုက်မိသွားတော့၏။

“ခလွမ်း!. . အား!. . ”

“သမီး”

မှန်ကွဲများကြားထဲ ချော်လဲသွားသော သမီးကြီးကို မ,ချီကာ အိမ်ထဲခေါ်လာလိုက်သည်။ သက်သခင် ဖိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ငယ်ထိပ်မြွေပေါက်သလိုဖြစ်သွားသည်။

“ဟယ်, . အမလေး. . ဒဏ်ရာတွေမနည်းပါလား ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ. . သမီးရယ်”

သမီးကိုကြည့်ရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ထူပူသွားသည်။ သမီးကြီးမျက်နှာတွင်လည်း မှန်ကွဲစများ ရှထားသဖြင့် သက်သခင် အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ သမီးနှစ်ယောက်လုံးကို ကားပေါ်တင်ပြီး ဆေးရုံသို့ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ကားမောင်းရင်း. . မောင် အသုဘချသည့်နေ့က ဒန်းစီးခနသော သမီးကြီးမျက်နှာမှ ဒဏ်ရာတွေကို ပြန်အမှတ်ရသွားသည်။ ထိုနေ့က (၆)ရက် အင်္ဂါနေ့ပဲ ရှိသေးသည်။ မောင်အသုဘ ချသည့်နေ့က (၉)ရက် သောကြာနေ့ဆိုတော့. . သူမ ထိုရက်ကို ကြိုရောက်နေခဲ့တာ သေချာနေပြီ. . ။

သူမအတွက် ကြိုတင်သိခွင့်ရသော်လည်း ဘယ်အချိန်မှာ

ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ မသိသည်မို့ သမီးအပေါ်ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်အား မကာကွယ်နိုင်ခဲ့ပေ။ ထို့အတွက် သူမ ယူကုံးမရဖြစ်မိသည်။

ဆေးရုံရောက်သည်နှင့် သမီးကြီးကိုပွေ့ချိုပြီး သမီးငယ်လက်ကိုဆွဲကာ ဆေးရုံထဲပြေးဝင်ခဲ့တော့သည်။ ဆရာဝန်လက်ထဲရောက်ပြီး ပြုစုကုသမှုစတင်သည့် အခါကျမှ သက်သခင် အနည်းငယ်စိတ်အေးသွားတော့သည်။

စိတ်အေးသွားချိန်တွင် မောင့်ထံ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။ အကြောင်းစုံကိုသိတော့ မောင်အသံတွေ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဗလုံးဗထွေးဖြစ်ကုန်သည်။

ခုချက်ချင်းလာခဲ့မယ်ဆိုသည့် စကားတစ်ခွန်းသာ သက်သခင် နားလည်တော့သည်။ မောင် လိုက်လာမည်ဆိုတော့ သူမ ပူပန်မှုတွေလျော့ကာ စိတ်သက်သာရာရသွား၏။

အငယ်မကို ရင်ခွင်ထဲထည့်၍ သမီးကြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်အကြာတွင် မောင် ရောက်လာသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်ဘဲ သမီးကြီး၏ ဒဏ်ရာများကို ကြည့်သည်။ ဆရာဝန်နှင့် အခြေအနေကို ဆွေးနွေးပြီး စိတ်ချရပြီဆိုတာသိရမှ သူမထံ လှည့်ကြည့်ဖော်ရသည်။

“မင်း ကလေးတွေကိုမကြည့်ဘဲ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ. . သက်”

လေသံမာမာနှင့်ပြောလာသော မောင် စကားကြောင့် သက်

သခင် စိတ်တိုမိသော်လည်း အရင်စိတ်မျိုး မထားဖြစ်တော့... .

သူမ ဒီလိုအပြောခံရပါက ကက်ကက်လန် ပြန်ရန်တွေ့မြဲ ဖြစ်သည်။ အခုတော့ မောင်စိတ်ချမ်းသာဖို့က အဓိကဖြစ်နေသည်။

“သက်... . တောင်းပန်ပါတယ် မောင်၊ နောက်... . ဒီလိုမဖြစ် စေရပါဘူး”

သူမစကားအဆုံးမှာတော့ ရဲမိုးငြိမ်သွား၏။ ဆရာဝန် ခွင့်ပြု ချက်တောင်းပြီး ကလေးကိုပြန်ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ အိမ်အရောက် မှာတော့ ရဲမိုးက သူမအား ပြန်တောင်းပန်လေသည်။

“ဆောရီးပဲသက်... . ဆေးရုံမှာ အော်မိတဲ့အတွက်ပေါ့၊ မောင် သမီးအတွက် တအားစိတ်ပူသွားလို့ပါ”

ထိုညက အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲကျန်ခဲ့သူမှာ သူမပဲဖြစ်သည်။ နန္ဒာဆိုသော အမျိုးသမီးအကြောင်းကို တွေးနေမိသည်။

မောင်နှင့် နန္ဒာက ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ... . ဘယ်အ တိုင်းအတာအထိ ရင်းနှီးနေကြပြီလဲ... . မောင် အိမ်ပြန်နောက်ကျ တာတွေဟာ နန္ဒာနဲ့ ပတ်သက်နေသလား... . သူမ အကြောင်းကို ဘယ်လိုစုံစမ်းရမလဲ။

ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခုရလိုက်သဖြင့် မောင် အိပ်ပျော်နေ တာသေချာအောင် စစ်ဆေးကြည့်သည်။ စိတ်ချရပြီဆိုမှ... . မောင့် လက်ဆွဲအိတ်ကိုယူပြီး အခန်းအပြင်သို့ အသာထွက်လာခဲ့၏။

ညဉ့်ခန်းတွင်ထိုင်ကာ လက်ဆွဲအိတ်ဖွင့်၍ ရှာဖွေရေးလုပ် ငန်းစသည်။ စာရွက်စာတမ်းများထုတ်၍ တစ်ခုစီ အသေးစိတ် လေ့

လာကာ သဲလွန်စရာရသည်။ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်သော ဖိုင်များ စာရွက်စာတမ်းများတွင် နန္ဒာနှင့်ဆိုင်သော အကြောင်းအရာကို မတွေ့ရ... . ။

လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်တစ်အုပ် ထွက်လာ သည်။ ဒိုင်ယာရီထဲတွင် အလုပ်ကိစ္စ ချိန်းဆိုမှုများ၊ ဧည့်သည်များ နှင့်တွေ့ရန် ချိန်းဆိုမှုများကိုသာ တွေ့သည်။ သို့သော် စာအုပ်ကြား ထဲတွင် စာရွက်ခေါက်တစ်ခုတွေ့ရပြန်သည်။ သက်သေစာရွက်ကို အလောတကြီး ဖြန့်ကြည့်လိုက်၏။

နန္ဒာခါတ်ပုံနှင့် လျှောက်လွှာတစ်စောင် ဖြစ်နေ၏။ အစ အဆုံးဖတ်ကြည့်သည့်အခါ အလုပ်ဝင်စက ဝင်ခွင့်လျှောက်လွှာ ဖြစ် ကြောင်းသိရသည်။ နန္ဒာ၏ လျှောက်လွှာနှင့်ဓာတ်ပုံကို မောင် ဘာ လို့ သိမ်းထားရတာလဲ... . ။

ထူးခြားသော ဆက်နွယ်မှုတစ်ခုက နန္ဒာနှင့်မောင့်အကြား မှာ ရှိနေတာတော့ သေချာသွားပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လျှောက်လွှာမှ နန္ဒာ၏ လိပ်စာကိုသိရတာ သူမအတွက် အမြတ်ပဲမဟုတ်လား... . ။

စာရွက်တစ်ရွက်တွင် နန္ဒာ၏လိပ်စာကို ကူးယူထားလိုက် သည်။ ထိုစာရွက်လေးကို သူမ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် လက်ဆွဲအိတ်ထဲသို့ စာရွက်စာတမ်းများကို ခြေ ရာလက်ရာမပျက် ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

လက်ဆွဲအိတ်ကို အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ထားလိုက်၏။ မောင့်ထဲ မှ ဟောက်သံကြားရသည်မို့ စိတ်အေးလက်အေးနှင့် အခန်းထဲမှ

ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

နန္ဒာကရော အိမ်ထောင်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့်များ တွယ်ကပ်နေရတာလဲ. . .

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မောင်ရှိနေတာ သေချာသော်လည်း. . မနက်ဖြန်မှာ ရှိနေဦးမှာလားဆိုတာက သိပ်သေချာလှသည်မဟုတ်။

ထိုအခိုက် လှေကားမှ ခြေသံသဲ့သဲ့ကြား၍ လှည့်ကြည့်တော့ မောင် ဖြစ်နေသည်။ သူမကို တွေ့သွားပြီး. .

“ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ မအိပ်သေးဘူးလား. . သက်”

“အင်း. . သက်မအိပ်ချင်သေးလို့. .”

ရဲမိုးက အနားကပ်ထိုင်လိုက်ပြီး သူမကို ဖက်လိုက်၏။

သက်သခင် နွမ်းလှအားယုတ်သွားဟန်နှင့် ရဲမိုးကို မှီထား လိုက်သည်။ အခုလိုမျိုးလေး နေထိုင်ခွင့်ရတာ ရင်ထဲလုံခြုံငြိမ်းချမ်းမှု ကို ခံစားနေရသည်။ ဒီငြိမ်းချမ်းမှုလေး ပျက်ပြားမသွားပါစေနှင့်ဟု သာ ဆုတောင်းမိတော့၏။

“မောင်. . မောင်မှာမိသားစုရှိတယ်. . မိန်းမနဲ့သမီးတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်တော့မှမပေါ့နဲ့ မောင်၊ ဥမကွဲ သိုက်မပျက် အနေအထားလေး တစ်ယောက်ယောက်ကြောင့် ပျက်စီးသွားမှာ စိုးမိတယ် မောင်ရယ်. .”

ရင်ခွင်ထဲရောက်နေ၍ မောင်မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်း သွားသလားဆိုတာ သေချာမသိသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တင်း သွာတာကိုတော့ အထိအတွေ့အရ သိလိုက်ရသည်။

“သက်. . ဘာတွေစိုးရိမ်နေတာလဲကွာ. .”

“မောင့်ကို ဆုံးရှုံးရမှာစိုးလို့ပေါ့. . မောင်ရယ်”

“ဘာမှမဟုတ်တာတွေ တွေးမနေနဲ့၊ မောင် သက်ကိုတန်ဖိုး ထားတယ်၊ သမီးတွေကိုချစ်တယ်. . မောင်ကြောင့် ဒီအသိုက်အမြဲ လေး လုံးဝမပျက်စီးစေရဘူးလို့ ကတိပေးတယ်၊ ကဲ ကျေနပ်ပြီလား”

ရဲမိုး အပွေ့အဖက်တွေက ပိုမိုတင်းကျပ်လာပြီး. . ပါးပြင်တို အနမ်းတစ်ပွင့်ခြွေလိုက်၏။

“မောင်ခေါင်းထဲမှာ မိသားစုနဲ့ အလုပ်ကလွဲပြီး တခြားဘာ မှမရှိဘူး၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့တင် မောင်မှာ အချိန်မလောက်မခ ဖြစ်နေ တာ. . (၈)ရက် ကြာသပတေးနေ့ကျရင်လည်း နေပြည်တော်က အထည်ချုပ်စက်ရုံကို သွားကြည့်ဦးမှာ”

“နေပြည်တော်. . ဟုတ်လား. . နေ့ချင်းပြန်ပဲလား. .”

“အဲဒါတော့ပြောလို့ မရသေးဘူး၊ ကိစ္စပြတ်ရင် နေ့ချင်းပြန် ပေါ့. . မပြတ်ရင်တော့ တစ်ညလောက်တော့ အိပ်ရလိမ့်မယ်”

ကြာသပတေးနေ့ နေပြည်တော်သွားမယ်တဲ့၊ သက်သခင် အတွေးထဲ. . အဖြစ်ဆိုးတွေ ပြန်မြင်ယောင်မိပြီး အလန့်တကြား ဖြစ်သွား၏။ အဲဒီနေ့က မောင်သေမယ့်နေ့ပဲ. .

တွေးရင်း ကြက်သီးပင်ထဲသွားရသည်။

ကံကြမ္မာက မောင်ကို တကယ်ခေါ်သွားတော့မှာလား. .

“အဲဒီနေ့ မသွားဘဲနေလို့ မရဘူးလားဟင်၊ ရက်ရွှေ့လိုက် ပါလား. . မောင်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ. . ထိုင်းက ဘိုင်ယာ(Buyer)တွေနဲ့ ချိန်းထားတာလေ. . ရက်ရွှေ့လို့မရဘူး၊ ချုပ်လုပ်တာတွေကို လိုက်ပြရဦးမှာ၊ ဒါကလည်း မောင့်မိသားစုရှေ့ရောအတွက်ပဲ သွားရမှာလေ”

“ဘယ်အချိန်သွားမှာလဲ. . ”

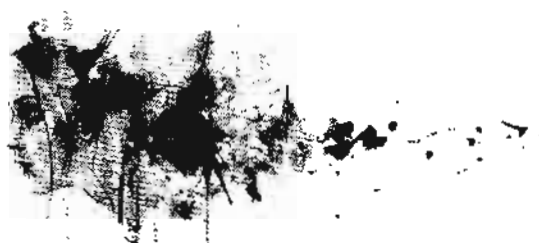
“မနက်စောစောပဲ ထွက်မှာ၊ လာပါ. . သက်ရယ် အိပ်ကြစို့ ညဉ့်နက်လှပြီ”

သက်သခင်လည်း ပြောမရသည့်အဆုံးသက်ပြင်းချကာ. .

“ကောင်းပြီ၊ မောင်သွားမယ့် ကြာသပတေး မနက်မှာ သက်ကို နှိုးပြီးမှ သွားရမယ်”

“စိတ်ချ. . သက်နှိုးပြီးမှသွားမှာ. . ၊ လာ. . ညဉ့်နက်လှပြီ အိပ်ကျစို့”

ရဲမိုး သက်သခင်အား ဖေးမဆွဲထူကာ အိပ်ခန်းဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။ သူမလည်း အခွင့်အရေးရသလောက် မောင့်ကိုပြုစုယုယနေလိုက်မည်ဟုသာ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်တော့သည်။

အခန်း(၅) အောက်တိုဘာလ(၁၀)ရက်

နံနက်ခင်းသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်အေးဆက်စွာဖြင့် သူမအား ကြိုဆိုနေသည်။ မျက်လုံးမဖွင့်ခင် ညာလက်နှင့် ဘေးကို စမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဟာလာဟင်းလင်း အထိအတွေ့ကြောင့် အထီးကျန်စိတ် ဖြစ်တည်လာပြန်သည်။

ပြီးတော့မှ မောင်အလုပ်သွားတာပဲ ဖြစ်မှာပါဟု ကိုယ်စိတ်ကိုယ်အားပေးပြီး အိပ်ရာမှထလာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် အခန်းဝလာရပ်

သောအမေကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သက်သခင် တအံ့တသြဖြစ်သွားရသည်။

“ဟင်. . အမေရောက်နေတယ်. . အမေဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

“သမီး. . နေရောကောင်းရဲ့လား၊ အမေ. . မောင်ရဲ့မိုးဆုံး တဲ့နေ့ကတည်းက ရောက်နေတာလေ. . ”

ထိုအခါကျမှ သက်သခင်လည်း ရောယောင်ကာ. . .

“ဪ. . ဟုတ်ပြီ. . ဟုတ်ပြီ. . သမီးမှတ်မိပြီ. . ”

ဒေါ်သူဇာခင် သမီးဖြစ်သူကိုကြည့်ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွား၏။

“သမီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်နိုင်အောင် ထိန်းဦးနော်၊ သမီးအခုလို ဖြစ်နေတာ အမေမကြိုက်ဘူး. . ”

“ဒီနေ့. . ဘာနေလဲ အမေ”

“စနေနေ့. . (၁၀)ရက်နေ့လေ သမီးရဲ့”

သက်သခင် သက်ပြင်းရှိုက်မိသည်။ မေမေရှိနေခြင်းက မောင် မရှိတော့ဘူးလို့ အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်နေသဖြင့် သက်သခင် သူ့အမေကိုပင် မတွေ့ချင်မမြင်ချင် ဖြစ်နေမိ၏။

ရုတ်တရက် နန္ဒာဆိုသော အမျိုးသမီးကိုသတိရသွား၏။

ညက လိပ်စာရေးမှတ်ထားသော စာရွက်လေးကို သူမအိတ် ကပ်ထဲ ရှိုက်ကာ ပြန်ရှာကြည့်သည်။ အိတ်ကပ်ထဲမှ တွန့်ကြွေနေ သော စာရွက်လေးတစ်ရွက် ထွက်လာသည်။ ဖြန့်ကြည့်တော့ နန္ဒာ?

လိပ်စာ ရေးမှတ်ထားသော စာရွက်လေးဖြစ်နေသည်။

ကလေးတွေခွင့်ယူထားသဖြင့် ကျောင်းမပို့ရတာ တော် သေးသည်။ အဝတ်အစားလဲကာ ကားဖြင့်မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

နန္ဒာလိပ်စာက မြောက်ဒဂုံမှာမို့ ရုံးမသွားခင်မှီအောင် ကား ကိုအချိန်တင်မောင်းလာခဲ့သည်။ နန္ဒာနှင့်တွေ့လျှင် ပြောရမည့်စကား တွေကို ခေါင်းထဲမှာ တွေးလာခဲ့သည်။

တကယ်တမ်းတွေးကြည့်တော့. . မောင်နှင့်နန္ဒာ ပတ်သက် ဆက်နွယ်နေကြောင်း တိကျခိုင်မာသည့်သက်သေက သူမထံတွင် လုံးဝမရှိ. . . ။

ရှစ်နာရီမထိုးမီပင် လိပ်စာထဲမှ လမ်းထိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ သည်။ လမ်းထဲဖြည်းဖြည်း မောင်းဝင်လာရင်း အိမ်နံပါတ် လိုက်ရှာ ရသည်။ အိမ်နံပါတ်(XX)ရှေ့တွင် ကားရပ်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းလိုက် ၏။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်ထဲမှထွက်လာသော နန္ဒာကိုတွေ့လိုက်ရ သည်။ သူမကိုမြင်တော့ နန္ဒာပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။ ခြေလှမ်းတွေတန့်သွားပြီး နောက်လှည့်ဖို့ ဟန်ပြင်နေစဉ်. . .

“နန္ဒာ ကုမ္ပဏီကိုသွားတော့မလို့လား၊ မမကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ လေ. . ”

“ဟို. . ဟို. . ကျွန်မ. . ကျွန်မ. . ”

“လိုက်ခဲ့ပါကွယ်၊ တို့ကွယ်ကွယ်နာချင်းဆိုင်ပြီး စကားပြောဖို့ လိုအပ်နေပြီဆိုတာ သေချာတယ် နန္ဒာ. . ”

နန္ဒာက ရင်မဆိုင်ရဲဟန်နှင့် ပေပြီးရပ်နေသေးသည်။ စိတ်

မရှည်တော့သည့် သက်သခင်က နန္ဒာလက်ကိုဆွဲပြီး ကားတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ မတတ်သာတော့သည်ဟန်နှင့် နန္ဒာကားပေါ်တက်ထိုင်သည်။ ကားမောင်းထွက်လာသည်နှင့် နှစ်ယောက်သား စကားမပြောဖြစ်ကြ. . ခဏကြာမှ. .

“အစ်မယောက်ျားနဲ့ တွဲနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ရှင်. .”

“မောင်မဆုံးခင်က နန္ဒာနဲ့ပက်သက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေကို အကုန်ဖွင့်ပြောသွားတယ်လေ”

သက်သခင် မလိမ့်တပတ်နှင့် ရောယောင်ကာ အစ်မေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှင်. .”

နန္ဒာမျက်နှာကို မလွတ်တမ်းကြည့်နေမိ၏။ မလုံမလဲ ဖြစ်မှုနှင့် အနေခက်မှုကို ရှာတွေ့လိုက်သည်။

နန္ဒာထံမှ ဘာတုံ့ပြန်စကားကိုမှ မကြားရ။ မျက်ဝန်းခြင်းပင် မဆိုင်ရဲသလို ခေါင်းငုံ့ထား၏။ ကုမ္ပဏီရှေ့အရောက်တွင်. . ‘နန္ဒာ တောင်းပန်ပါတယ်’ဆိုသော စကားမှလွဲ၍ ဘာမှမထွက်လာတော့. . ။

ဆင်းသွားသော နန္ဒာကိုကြည့်ပြီး သူမထက်လှပနေသည်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဪ. . မောင်ရယ်”

သက်သခင် နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြုံးလိုက်ရင်း ခရီးဆက်ခဲ့၏။

ထိုစဉ် သူမဖုန်းမြည်လာ၍ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟလို. .”

“ဟုတ်ကဲ့. . ကိုရဲမိုးရဲ့ဖုန်း မသက်သခင်ပါလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်. .”

“Myanmar Express အာမခံဌာနက ဆက်တာပါ။ ကိုရဲမိုး အာမခံလုပ်ထားခဲ့တဲ့ကိစ္စလေး ပြောပြချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဌာနကို ခဏလောက်လာခဲ့စေချင်ပါတယ်. . ၊ လာရင် လက်ထပ်စာချုပ်နဲ့ မသက်သခင်ရဲ့ မှတ်ပုံတင်မူရင်းကိုပါ တစ်ပါတည်းယူခဲ့ပါ. . . ခင်ဗျာ”

“ရှင်. . ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့”

မောင် ဘာတွေများလုပ်ထားလဲ အတွေးနှင့် အိမ်ပြန်ကာ လက်ထပ်စာချုပ် ပြန်ရှာရသည်။ လိုအပ်သောပစ္စည်းများ အကုန်ရသဖြင့် အာမခံဌာနသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ရောက်သည်နှင့် အာမခံရုံးထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်စင်လာခဲ့သည်။ မန်နေဂျာရုံးခန်းထဲအရောက်. . အခန်းထဲထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်မှ ပျာပျာသလဲထကာ. . .

“ဪ. . ကြပါ. . ထိုင်ပါ မသက်သခင်၊ ကျွန်တော် မန်နေဂျာ ဦးလှမြင့်ပါ”

သူမပြုံးပြရင်း စားပွဲရှေ့ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ကာ လက်ဆွဲခုံကို ဘေးခုံပေါ်တင်ထားလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို မြင်ဖူးလို့လား. . ဦးလှမြင့်”

ထိုသူက ခေါင်းညိတ်ကာ ပြုံးပြင်း...

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုရဲမိုး ဓါတ်ပုံပြထားလို့ မြင်ဖူးထားပါတာ။ ကျွန်တော်ပြောထားတဲ့ စာရွက်စာတမ်းလေးတွေ တစ်ချက်လောက် ပြပါ... ခင်ဗျာ”

သူမ အိတ်ထဲမှ ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ဦးလှမြင့်က စာရွက်များ ကို သေချာစွာကြည့်အပြီး...

“ဒီလိုပါ ကိုရဲမိုးက သူသေတော့မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေလို့ လားမသိဘူး။ သူဆုံးသွားတဲ့ ကြာသပတေးနေ့ မနက်မှာပဲ ကျွန်တော် တို့ အာမခံရုံးကိုလာပြီး အာမခံတွေလုပ်သွားတယ်လေ”

“ကိုရဲမိုးထားသွားတဲ့ အာမခံတွေလည်း အတော်များသလို အာမခံထားတဲ့ငွေကလည်း အတော်များနေတယ်။ သူထားခဲ့တဲ့... အာမခံတွေက အသက်အာမခံ (Life Insurance) ၊ အလုံးစုံ မော်တော်ယာဉ်အာမခံ (Comprehensive Motor Insurance)၊ ကိုယ်အင်္ဂါထိခိုက်မှု အာမခံ (Personal Accident Insurance) တို့ပါ... ကိုရဲမိုးက ဒီအာမခံမှာဆိုရင် ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ကို အာမခံထားသွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကိုရဲမိုးသေတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပက်သက်ပြီး စစ်ချက်တွေ အကုန်ယူပြီးသွားပါပြီ။ မတော်တစ သေဆုံးမှုဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ဌာနက အာမခံငွေတွေ ထုတ်ပေးရတော့မှာပါ”

ဦးလှမြင့် ထသွားကာ ဗီရိထဲမှ သံသေတ္တာလေးတစ်လုံး ထုတ်လာသည်။

“ဒါ ကိုရဲမိုး ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အိမ်ခြံမြေတိုက်တာနဲ့ လုပ်ငန်းတွေ

အားလုံး သူသေခဲ့ရင် မသက်သခင်ကို လွဲပေးဖို့ စာချုပ်စာတမ်းတွေ အကုန်ထည့်ပေးထားတယ်... ”

ထိုသံသေတ္တာလေးကို ဦးလှမြင့် လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ဒါ သော့ပါ မသက်သခင်...”

သူမ လှမ်းပေးသော သော့လေးကိုယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အပေါ်ဆုံးတွင် စာအိတ်တစ်အိတ်ကို တွေ့ရ၏။ မောင်နောက်ဆုံး ဘာတွေမှာခဲ့လဲ သိချင်လာသဖြင့် ဖောက်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထက်...

ဒီစာကို ဖတ်နေတဲ့အချိန်မှာ... မောင်ထမေ့ရန်ထို ချောက်နေတောက်ပြီး... သက် သတိပေးခဲ့တာကို မောင်ထံထက် သက်ရှေ့မှာသာ တန်ဆောင်နေပေမယ့်၊ သမီးတွေနဲ့ သက်အတွက်... မောင် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေ အထွန်ချင်ခဲ့တယ်... ၊

မောင်... သက်ကို အရမ်းချစ်တယ်၊ သမီးတွေကိုလည်း ပြောပြရိုက်သီ၊ သက်... ၊ မောင် သူတို့ကို အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းထိုဗေါ့...

သက်ထိုသိပ်ချစ်တဲ့
မောင်

၆ ၆ ၆ ၆

အိမ်ရှေ့ကားထိုးလိုက်သည်နှင့် အိမ်ရှေ့တွင်မောင့်အမည်ရေးထားသော နာရေးကြော်ငြာသင်ပုန်းကြီးကို သတိပြုမိသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်တွေ လှိုက်တက်လာမိပြန်သည်။

အိမ်ထဲရောက်တော့လည်း အမေကဆီး၍...

“သမီး ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ မောင်ရဲမိုး ရက်လည်အတွက် ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေ ပြင်ဆင်ရဦးမယ်လေ”

“အဲဒါတွေ နောက်မှစဉ်းစားရအောင်လား အမေရယ်၊ အခုလောလောဆယ် သမီးတစ်ယောက်တည်းနေပါရစေ၊ အမေ့မြေးတွေကို ခဏကြည့်ပေးထားပါ”

သက်သခင် အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြေးတက်လာခဲ့တော့သည်။ သမီးအတွက်စိတ်ပူပြီး ဒေါ်သူဇာခင် နောက်ကလိုက်သွား၏။

အခန်းထဲအရောက်...

“သမီး အဆင်ပြေရဲ့လား...”

မောင့် အငွေ့အသက်များ ကြိုင်လှိုင်နေဆဲဖြစ်သော အိပ်ရာထက်တွင်ထိုင်ရင်း သက်သခင်တစ်ယောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေလေသည်။ အမေ့အသံကြားမှ အားကိုးတစ်ကြီးပုံစံဖြင့်...

“မောင့်ကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား၊ မောင်သေမှာကို ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေရတော့မှာလား... အမေရယ်”

ဒေါ်သူဇာခင် ခေါင်းခါရင်း...

“သမီး ဘာတွေပြောနေတာလဲ... မောင်ရဲမိုးက ဆုံးသွားပြီလေ”

“သမီးအတွက်တော့ မောင် မသေသေးဘူး အမေ”

ဒေါ်သူဇာခင်လည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားတော့၏။ သူမလည်း မိုးချုပ်သည်အထိ အခန်းအောင်းကာ မောင်နောက်ဆုံးရေးခဲ့သော စာရွက်လေးကို အထပ်ထပ်အခါခါ ပြန်ဖတ်နေလိုက်သည်။

ညစာပင် ဆင်းမစားတော့ဘဲ စိတ်ပန်းလှုပ်နိုးဖြင့် ခုတင်ပေါ်တွင် သူမတစ်ယောက်တည်း အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

အခန်း(၆) အောက်တိုဘာလ(၇)ရက်

ရှားရှားပါးပါးကျေးဇူးတင်တုန့်ကျိုးသံတွေကို သက်သေခံနားထဲ ကြားလိုက်ရသည်။ အခန်းထဲ အရက်ဦးအလင်းရောင်တို့ တိုးဝင်နေပြီး သူမမျက်လုံးတို့ မပွင့်တပွင့်အနေအထားမှာပင် နေထွေးသောအထိအတွေ့တစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသည်။

သူတစ်ယောက်တည်း အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည့်အဖြစ်ကို သတိရသွားကာ ကိုယ်ကိုတစ်ဖက်စောင်းပြီး စမ်းကြည့်မိသည့်တွင် အသွတ်

ရနေသော ကိုယ်သင်းရန်နှင့်အတူ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးသား အထိအ
တွေ့အား မိမိရရခဲစားမိသည်မို့ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဝမ်း
သာအားရနှင့် . . ကျောပေးအိပ်နေသော မောင့်အားလှမ်းဖက်လိုက်
သည်။

“မောင် . . ပြန်ရောက်နေပြီလား”

မောင့်ဆံပင်နှင့် ကုပ်ပိုးကို တရှုံ့ရှုံ့နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။ သူမ
ကိုယ်ပေါ်ကြည့်တော့ ညကဝတ်အိပ်ခဲ့သော အင်္ကျီမဟုတ်တော့ . . ၊
အခု သူမကိုယ်ပေါ်တွင် ပန်းနုရောင်ညဝတ်အင်္ကျီလေးနှင့် ဖြစ်နေ
၏။ ထိုအချိန်တွင် ရဲမိုး လူးလွန်ကာနိုးလာ၏။

“ဟင် . . မိုးတောင်လင်းနေပြီပဲ . . ”

“ဒီနေ့က ဘာနေ့လဲမောင် . . ”

“ဗုဒ္ဓဟူးနေ့လေ သက်ရဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နက်ဖြန်ဆို မောင်
နေပြည်တော် သွားရဦးမယ်”

“မသွားပါနဲ့လား မောင်ရယ်”

မောင့်ကို တင်းကျပ်စွာဖက်ထားရင်း ထပ်ပြောလိုက်ပြန်
သည်။

“ပြောပြီးပြီပဲ သက်ရယ် . . မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးသက်”

“ဒါဆို ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီမသွားနဲ့တော့၊ သမီးတွေအတွက် အ
ချိန်မပေးတာ ကြာပြီနော်”

“ဟုတ်ပြီလေ . . မောင် ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီမသွားတော့ဘူး”

မောင် အခန်းပြင်ထွက်သွားပြီး သမီးတွေကို အော်ခေါ်နေ

၏။

“သမီးတို့ အင်္ကျီပြန်လဲလိုက် ကျောင်းမသွားနဲ့တော့၊ ဒီနေ့
ဖေကြီးနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မယ်၊ တစ်နေ့ကုန်လျှောက်လည်ကြမယ်”
ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေသော သမီးနှစ်ယောက်လည်း
လျော်သွားကြ၏။

“ဝေး . . ဟေးဟေး . . ဒါမှတို့ဖေကြီးကွ”

သမီးနှစ်ယောက် ပြေးဖက်နေသောမောင့်အား လှမ်းကြည့်
ရင်း သက်သခင်ကြည့်နူးစွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

သူမလည်း ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်တွေ ဆက်တိုက်လုပ်နေ
စဉ်တွင် မောင် သမီးနှစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ ထွက်သွားလေသည်။
မောင့်တွင် သော့အပိုတစ်စုံပါသွား၍ သူသွားကြည့်ချင်သောနေရာ
သို့သွားရန် စိတ်ကူးရသွား၏။

ထိုနေရာက မောင်ဆုံးသွားသည့် မိုင်တိုင်အမှတ်(၈၀) အ
နားသို့ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာသို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သွားကြည့်ချင်နေမိ
သည်။

သက်သခင် အဝတ်အစားမြန်မြန်လဲကာ ထွက်လာခဲ့တော့
သည်။ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် မြင်နေရသော နေပြည်တော်လမ်းအတိုင်း
မောင်းလာရင်း မိုင်တိုင်များကို အသေအချာ ကြည့်လာခဲ့သည်။

အတန်ကြာမောင်းလာပြီးချိန်တွင် မိုင်တိုင်(၈၀)ကို တွေ့ရ
လေသည်။ ထိုနေရာတွင် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်တည်း ထီးထုံကြီး
တည်ရှိနေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကားကိုလမ်းဘေးချကာ အပင်ရိပ်အောက် ရပ်လိုက်ပြီး အောက်ဆင်းလာခဲ့သည်။ မါလုံ အစွန်းမထွက်သော မိုင်(၈၀)ပြည့် ဂဏန်းအတိအကျနှင့်မိုင်တိုင်က တစ်ခုတည်းသာရှိ၏။

ထိုမိုင်တိုင်သို့ သူမရောက်နေခဲ့ပြီ။

“မောင့်ကို ဘယ်လိုကယ်ရပါမလဲ၊ မနက်ဖြန် မောင် မသေဖို့က အရေးကြီးတယ်”

သက်သခင် တစ်ယောက်တည်း စကားတွေပြောရင်း... ထိုနေရာမှာ ယာဉ်တိုက်မှုက ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေမိသည်။ သူမ လမ်းကိုကြည့်တော့ အကွေ့အကောက်မရှိ တစ်မြောင့်တည်းဖြစ်၏။ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ တိုက်တာလား...။

အတွေးတို့ ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားရသည်။ ရှေ့ကိုလှမ်းကြည့်တော့ ကုန်းတက်အနေအထား ဖြစ်နေတာကို သတိထားမိသည်။

မောင့်သေပုံကို ကြိုပြီးတော့လည်း မမြင်ခဲ့သည့်အတွက် မောင့်ကို ကယ်တင်ဖို့ ဘယ်လိုအစီအစဉ် ဆွဲရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

အတွေးတွေ ရှုပ်ထွေးနေသဖြင့် အာရုံစုစည်းမှု လွတ်ထွက်သွားပြီး ကားလမ်းပေါ်တွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် လမ်းလျှောက်နေမိသည်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တို့ကို တစ်ခုချင်းပြန်စဉ်းစားနေမိ၏။ ထိုစဉ်...။

“ဘော်... ဘူ... ဝေါ...”

“အိုး...”

ရုတ်တရက် ကားဟွန်းသံအကျယ်ကြီး ကြားလိုက်ရ၍...။

သက်သခင် လန့်ဖျပ်သွား၏။ ခရီးသည်တင် မှန်လုံကားကြီးတစ်စီး ဘေးမှ ပွတ်ခါသီခါ ဖြတ်သွားတာကို အသည်းယားဖွယ် တွေ့လိုက်ရသည်။

ရင်တုန်သွား၍ ရင်ဘတ်ကိုဖိပြီး ကားဆီပြန်လျှောက်လာလိုက်သည်။ ကားတံခါးနားအရောက် သူမဘဝအတွက် နိမိတ်ဆိုးတွေ သယ်ဆောင်လာမည့် မိုင်တိုင်(၈၀)ကို ကြေကွဲစွာဖြင့် သက်သခင် ကြည့်နေမိသည်။

သက်သခင်ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်နေသည့် ဖြစ်ရပ်တွေက သမီးကျ ဖြစ်စဉ်များနှင့်ကွဲလွဲကာ ဆီလျော်မှုမရှိသလို... တခြားသူတွေအား ရှင်းပြလို့လည်း မရနိုင်သည့်အတွက် အကူအညီတောင်းရာ လူရှာမရ ဖြစ်နေ၏။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်... မနက်ဖြန်မှာ မောင့်ကို ရအောင်ကယ်မည်ဟု သူမဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဒီနေ့အဖို့တော့ နှမ်းလျှော့နှင့် အိမ်ပြန်လာခဲ့ရသည်။ အိမ်ရောက်တော့လည်း မနားနိုင်သေး... သားအဖတွေပြန်လာရင် အဆင်သင့်စားလို့ရအောင် ချက်ပြုတ်ဖို့ စီစဉ်ရသည်။

ဟင်းတွေကျက်ခါနီးမှ မောင်နှင့်ကလေးတွေ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ သမီးနှစ်ယောက်တစ်နေ့တာ အတွေ့အကြုံတွေကို အလှအယက်ပြောနေကြတာ နားကွဲလှမတတ်...။

စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ အဆင်သင့်ဖြစ်တော့ မောင်က သူမကို ကူညီကာ ခူးခပ်ပြင်ဆင်ပေး၏။ မောင် ကူလုပ်ပေးနေတာ

တွေကြည့်ပြီး သက်သခင် မျက်ရည်ဝဲတက်သွား၏။

“ဟင်းတွေက မွေးနေတာပဲနော်.. သက်”

မိသားစုလေးယောက် တဖျော်တပါး ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်ကြသည်။ စားသောက်အပြီး ရှင်းလင်းသိမ်းဆည်း၍ အိမ်ရှေ့ထွက်လာတော့ သမီးနှစ်ယောက်က တီဗွီကြည့်နေ၏။ မောင်ကလည်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုင်ပြီး အနားယူလိုဟန်နှင့် ထိုင်ဖတ်နေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် သက်သခင်တစ်ယောက်တည်း ငေါင်တောင်တောင်ဖြစ်နေ၏။ မောင့်ရှေ့ ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်ရင်း ခွဲခွာရတော့မည့် ခင်ပွန်းသည်မောင့်အား မျက်တောင်မခတ် ထိုင်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် ဘယ်လိုမှ ထုတ်ဖော်ပြောပြ၍ မရနိုင်သော ခံစားချက်တစ်ခုကို သက်သခင် ခံစားလိုက်ရသည်။

သက်နှင့်မောင်က တက္ကသိုလ်မှာဆုံခဲ့ပြီး ချစ်သူဘဝရောက်ခဲ့သူများဖြစ်သည်။ ဒီလိုနှင့် ချစ်စရာသမီးနှစ်ယောက် ရအပြီးမှာ သူမဘဝ ပြီးပြည့်စုံသွားပြီဟု သက်သခင်ယူဆခဲ့မိသည်။

အရာအားလုံး ပြည့်စုံကုံလုံသောဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရနေသည့်အခိုက်.. ချစ်ခင်အားကိုးရသည့် လင်သားက သူတို့သားအမိကို ထားသွားတော့မည်တဲ့လား.. ။

ဘယ်လိုဝံ့ကြွေးတွေကြောင့် သူမဘဝမှာ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးတွေကြုံတွေ့ရတာလဲ.. ။

ဒါကို သက်သခင် လုံးဝလက်သင့်မခံနိုင်ခဲ့.. ။

သူမ မြတ်နိုးတွယ်တာရသော ခင်ပွန်းကို တစ်မိမိမိမိကြည့်

ရင်း.. အထီးကျန်ရတော့မည့်အဖြစ်ကို သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာတော့သည်။

“ကဲ.. သမီးတို့ရေ ဘုရားရှိခိုးရအောင် လာကြ”

သက်သခင် ကလေးနှစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲကာ အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းသို့ တက်သွား၏။

“ဆုတောင်းရင်.. မနက်ဖြန် ဖေဖေခရီးသွားတာ ဘေးမသိရန်မခဲ ပြန်ရောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနော်..”

“ဟုတ်ကဲ့.. မေမေ”

ဘုရားရှိခိုးပြီးသည်နှင့် ကလေးတွေလက်ဆွဲကာ အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းလာလိုက်သည်။ သက်သခင်တစ်ယောက်တည်း အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတော့၏။ မောင်ထိုင်နေသော ထိုင်ခုံရှေ့ ကလေးနှစ်ယောက်လုံး ထိုင်ခိုင်းပြီး သူမပါကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး.. ပါးစပ်မှတိုင်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ.. ဖေဖေကြီးကို ကန်တော့ရအောင်..”

စာအုပ်ဖတ်နေသော မောင်က ထူးဆန်းသလိုပုံနှင့် သူတို့သားအမိသုံးယောက်ကို ကြည့်နေ၏။

“သက်.. ဘာအတွက် ကန်တော့မှာလဲ”

သက် မျက်ရည်တွေဝဲလာ၏။

အသံတို့ ~~ဆို~~တတ်လာနေပြီ.. ။

“မောင်.. မောင် ခရီးသွားရင် အန္တရာယ်တင်းအောင်လို့ ပါ.. ။ မောင့်ကို တားလို့မှရတာ..”

ကန်တော့ပြီးသည်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်က သက်မှာထား သည့်အတိုင်း မောင့်ကိုပြေးဖက်ကာ နမ်းလေသည်။

“ကဲ.. ကဲ.. သမီးတို့ အိပ်ကျတော့..။ သမီးအမေကို နမ်းလိုက်ကြဦး..။”

မောင်ပြောလိုက်သဖြင့် သမီးနှစ်ယောက်လည်း သူမဆီ ပြေးလာကာ နမ်းပြန်သည်။ သက်သခင် သမီးနှစ်ယောက်ကို ဖွေ ဖက်ထားရင်း..။

“သမီးတို့ နောက်တစ်ခါလောက် ဖေဖေ့ကိုထပ်နမ်းပါဦး လား၊ အားရပါးရနမ်းခဲ့နော်..။ မေမေ့အတွက်ပါ ပိုနမ်းခဲ့ရမယ်”

နောက်တစ်ကြိမ်..။ သူထံပြေးလာသော သမီးနှစ်ယောက် ကြောင့် ကောက်ကိုင်လိုက်သော စာအုပ်ကို ပြန်ချလိုက်ရပြန်သည်။

“ဟေး..။ ဖေဖေ့ကို မွေးမွေးထပ်ပေးမယ်”

“ဟ..။ ဒီသားအမိတွေ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာတုန်း..။”

ရဲမိုး ပါးတစ်ဖက်စီကို အနမ်းတွေခွေကြ၏။ ရဲမိုးကလည်း သမီးတွေကို ပြန်နမ်းသည်။ ကလေးတွေရဲ့ တခစ်ခစ်ရယ်သံကဲ့ ဧည့်ခန်းလေးကို အလှဆင်ပေးသလိုရှိ၏။

“ဖေဖေ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲဆိုတာ သမီးတို့ ပြောပြဖို့ ကျန်သေးတယ်လေ”

သက်သခင် သတိပေးလိုက်မှ သမီးနှစ်ယောက် ပြိုင်တူ အော်ပြောကြလေသည်။

“ဖေဖေ့ကို အများကြီးချစ်တယ်”

“ကလေးတွေကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘူးလား..။ မောင်”

“ဘာပြန်ပြောရမှာလဲ..။ သက်ရဲ့”

“မောင်..။ သူတို့အပေါ် ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာကို ပေါ့..။”

ရဲမိုးလည်း ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဖက်ထားရင်း..။

“ဖေဖေလည်း အရမ်းချစ်ပါတယ်ကွယ်”

ပြီးမှ သက်သခင်ကို စူးစိုက်စွာကြည့်ရင်း..။

“သက်ကိုလည်း..။ မောင်အရမ်းချစ်ပါတယ်ကွာ”

ဒီလိုအပြောလေးကြောင့် သူမ ရင်ထဲဆို့နှင့်လာကာ ဆက် လက်ကြည့်နိုင်စွမ်း မရှိတော့သဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲမှ ထထွက်သွားတော့ သည်။

“ကဲ..။ သမီးတို့သွားအိပ်တော့”

ရဲမိုးလည်း အောက်ထပ်ရှိ မီးတွေအကုန်ပိတ်ကာ ကလေး တွေနှင့် အပေါ်ထပ်တက်လာလိုက်သည်။

ခုတလော သက်ဘာကြောင့် မျက်ရည်လွယ်နေမှန်းမသိ..။

ဧကန္တ သူနှင့်နန္ဒာကိုစွဲကို သိသွားပြီလားဟု တွေးကာ ရဲမိုး မလုံမလဲ ဖြစ်မိ၏။

ထိုစဉ် နဂါးပြင်၌ မိုးတွေခြိမ်း၊ မိုးကြိုးတွေပစ်ကာ လျှပ်မီးတွေ ပြီးပြက်ဝင်းလက်သွားသည်။ အခန်းထဲ ရောက်သွားသည်နှင့် ခုတင် ပေါ်ထိုင်နေသော သက်ကိုတွေ့၏။

“သက်..။ မောင့်ကိုဆုံးရှုံးရတော့မယ်ထင်တယ်နော်ပြန်”

မောင်ဘယ်မှမသွားပါနဲ့လား..ဟင်”

“ဘာတွေဆုံးရှုံးမှာလဲ..။ မနက်ဖြန် နေပြည်တော်သွားရ မယ်ဆိုတာသိလျက်နဲ့ ဘာလို့ဒီလောက်တောင် တားနေတာလဲ..”

“မောင် ပြန်မလာတော့မှာ ကြောက်လို့ပေါ့..”

သက်သခင် အပြောကြောင့် ရဲမိုး ရင်တုန်သွား၏။

မနက်ဖြန် နန္ဒာကို နေပြည်တော်ကိုခေါ်သွားဖို့ ရဲမိုး စီစဉ် ထား၏။ ဒီကိစ္စသိနေလို့ သူ့ကို တားတာလားဟုပင် ရဲမိုး သံသယဝင် မိသည်။

သူ့အပေါ်ထားရှိသော သက်၏ မေတ္တာတရားကို သိလိုက် ရသဖြင့် နန္ဒာအပေါ် စိတ်ကစားမိသည့်အတွက် ရဲမိုး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။ အချိန်မနှောင်းသေးသည့်အတွက် နန္ဒာကို လမ်းခွဲ လိုက်တော့မည်ဟုလည်း ရဲမိုးစိတ်ကူးမိသေးသည်။ ထို့နောက် ရဲမိုး သက်သခင်အား ဆွဲလှဲလိုက်ပြီး မွတ်သိပ်စွာ နမ်းရှိုက်လေတော့၏။

ရဲမိုးက အပြစ်တွေကို အချစ်နှင့်ဆေးကြောတာ ဖြစ်သလို သက်မှာလည်း နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ချစ်ခြင်းတရားကို မှီဝဲခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုညက မင်္ဂလာဦးကာလ နေ့ရက်များကအတိုင်း သူတို့ ပျော်မြူးခဲ့ကြသည်။

အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားတော့ ရဲမိုး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ သက်သခင် တစ်ယောက်သာ အိပ်မရဘဲဖြစ် နေသည်။ ခင်ပွန်းကို မလွတ်တမ်း ဖက်သိုင်းထားရင်း မျက်နှာကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေမိသည်။

ရဲမိုးတရားနီးလာတော့ သူ့ကိုကြည့်နေသောသက်ကို တွေ့
၍..

“သက် မအိပ်သေးဘူးလား၊ မောင့်ကိုကြည့်နေတာ ဘာများ ပြောချင်လို့လဲ သက်”

“မနက်ဖြန် မောင်သေမယ်လို့ သက်ကြိုသိထားတယ်.. မောင်”

“သက်ကလဲ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ လျှောက်ပြောနေပြန် ဖြီ”

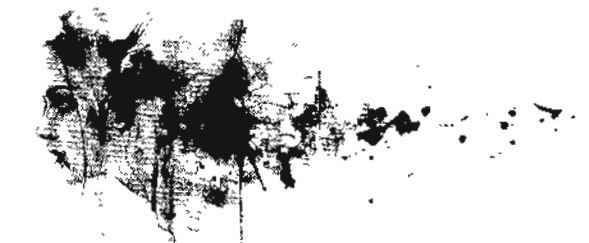
“သက် တကယ်ပြောတာ.. မောင်”

မောင်တစ်ဖက်သို့ပင် လှည့်သွားလေပြီ။

စက္ကန့်မိနစ်တွေ အိုမင်းပြီး.. နာရီများ အရွယ်ရောက်လာစွာ သက်သခင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်သည်။

၁၁၆ ၁၁၆ ၁၁၆ ၁၁၆

အခန်း(၇) အောက်တိုဘာလ(၈)ရက်

အိပ်ရာမှနိုးသည်နှင့် ခုတင်ပေါ်တွင် ထထိုင်လိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် မောင်မရှိတော့...။ လက်ကိုင်ဖုန်း ယူကြည့်တော့ (၈)ရက် ကြာသပတေးနေ့ ဖြစ်နေသည်။ သေချာအောင် နွယ်နီဆီ ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဟလို”

“နွယ်နီရေ... ဒီနေ့ ဘာနေလဲ”

“ဒီနေ့.. ဒီနေ့က ကြာသပတေးလေ သက်ရဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမ သိလိုက်ပြီ.. မောင်သေမည့်ရက်ကို ရောက်နေလေပြီ..။ သက်သခင် အိပ်ခန်းထဲမှ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“မောင်.. မောင်.. သမီးရေ.. သမီး..”

သူမ အော်ခေါ်နေတာကို ဘယ်သူမှ မတုံ့ပြန်ကြ၊ မထူးကြ။ သမီးနှင့်ယောက်ျားကို တကြော်ကြော်အော်ခေါ်ရင်း သက်သခင် ထမင်းစားခန်းထဲရောက်လာသည်။ ဒီမှာလည်း တစ်ယောက်မှ မတွေ့..။ မောင်ထွက်သွားပြီလား..။

ကလေးတွေကော ဘယ်မှာလဲ...။ သူမအကြည့်က စားပွဲပေါ်မှ ဖန်ခွက်နှင့်ဖိထားသော စာတစ်စောင်ဆီ အကြည့်ရောက်သွား၏။ ဖန်ခွက်အား ဖယ်ရှား၍ စာကိုယူ၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထက်...

ကလေးတွေကို မောင်ကျောင်းပို့လိုက်မယ်..
ပြီးရင် နေပြည်တော် ဆက်တက်မယ်..
မောင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်...

မောင်

သက်သခင် အရူးမီးဝိုင်းသလိုဖြစ်ကာ အိပ်ခန်းဆီပြန်ပြေးရပြန်သည်။ အိပ်ခန်းထဲထားခဲ့သော ဖုန်းကိုယူ၍ မောင်ဆီလှမ်းခေါ်

လိုက်သည်။

ဖုန်းမအားသေးပါဟုသာ ပြောနေ၏။ သက်သခင် အဝတ်အစား ကမန်းကတန်းလဲကာ အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာလိုက်သည်။ မိမိမိပါမလား စိုးရိမ်စိတ်နှင့် သူမရင်တွေ ဗလောင်ဆူနေပြီ..။

မောင့်ကို အချိန်မီတားနိုင်မှဖြစ်မည်။

ကားရှင်းလျှင်ရှင်းသလို အရှိန်တင်ကာ မောင်းလာခဲ့သည်။

ကလေးတွေကျောင်းအရင်ပို့မည်ဟု မောင် စာရေးသွားသောကြောင့် ကျောင်းသို့အရင်မောင်းလာခဲ့၏။

ကျောင်းကိုရောက်တော့လည်း ကျောင်းလာပို့သူ မိဘတွေတောင် မရှိတော့..။ အားလုံးရှင်းလင်းနေသည်။ ကျောင်းဝင်းထဲ၌ ဆော့နေသော သမီးနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်မှို ကားပေါ်မှမဆင်းတော့ဘဲ ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရဲမီးမှာ အာမခံရုံးသို့ ရောက်နေလေပြီ..။

သက်သခင်လည်း လမ်းပေါ်မှာ တလည်လည်ဖြစ်နေ၏။ ဘယ်ကိုလိုက်ရကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေရင်း မောင်အာမခံလုပ်ခဲ့သောအကြောင်းကို သတိရသွားပြီး အာမခံရုံးသို့ မောင်းလာလိုက်သည်။

“ကိုရဲမီးက သူ့နေ့တော့မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေလို့လား မသိဘူး၊ သူဆုံးသွားတဲ့ ကြာသပတေးနေ့ မနက်မှာပဲ တွန့်တော်မူ၍ အာမခံရုံးကိုလာပြီး အာမခံတွေလုပ်သွားတယ်လေ”

မန်နေဂျာ ဦးလှမြင့်ပြောခဲ့သော စကားများကို ကားမောင်း

ရင်း သက်သခင်ကြားယောင်နေမိသည်။

ရောက်နေသည့်နေရာနှင့် အာမခံရုံးက အတော်အလှမ်း
ဝေးနေသည့်မို့ သက်သခင် ကားကိုအမြန်မောင်းရပြန်သည်။ ကား
ပိတ်ဆို့မှုတွေ၊ ပွိုင့်မိမှုတွေကြောင့် စိတ်သွားတိုင်း မြန်မြန်မရောက်၍
သက်သခင်ဒေါသထွက်နေသည်။ ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်ခနီးကို တစ်
နာရီနီးပါး အချိန်ပေးနေရ၏။

အာမခံရုံးထဲဝင်ပြီး စုံစမ်းကြည့်တော့ . . ပြန်သွားတာ ဆယ်
ငါးမိနစ်လောက်ရှိပြီဟု သိရ၍ သူမအမောဆို့သွားသည်။

သက်သခင် ကားပေါ်တက်၍ ခရီးဆက်ရပြန်သည်။ မောင့်
ကို အချိန်မီတွေ့ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းပြီး လီဘာကိုဖိနင်းနေမိ
သည်။

ထိုအချိန်တွင် . . . ရဲမိုးတစ်ယောက် ရှူပ်ထွေးနေသော
ယာဉ်ကြောများအတိုင်း မောင်းနှင်ရင်း နေပြည်တော်အမြန်လမ်း
ပေါ်သို့ပင် ရောက်သွားလေပြီ . . ။

“တိလတီ . . . တိလတီ . . . ”

ရဲမိုး လက်ကိုင်ဖုန်း မြည်လာသဖြင့် ဖုန်းထူးလိုက်၏။

“ဟလို”

“ကိုမိုးလား . . ကိုမိုးအခုထိ လာမခေါ်သေးဘူးလား၊ နန္ဒာ
မျှော်နေတာ အားလုံးအဆင်သင့်ပဲ”

“အင်း . . ဟိုလေ . . ဟို . . ”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကိုမိုးရယ်ပြောပါဦး၊ ဒီမှာ ရင်တုန်နေပြီ”

ရဲမိုးဘက်မှ စကားသံ ဘာမှထွက်မလာ၍ . .

“ကိုမိုး စကားလဲပြန် မပြောပါလား၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

ခဏအကြာမှ ရဲမိုးအသံထွက်လာ၏။

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် နန္ဒာ၊ ကိုယ်တို့ မဖြစ်နိုင်တော့
ဘူး”

“ဘာမဖြစ်နိုင်တာလဲ ကိုမိုး၊ နေပြည်တော် လိုက်ဖို့ကိုလား”

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ရှေ့ဆက်ဖို့အတွက် ပြောတာ . . ”

“ကိုမိုး . . ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုမိုးစိတ်ပြောင်းသွား
တာလဲ . . ကိုမိုး သိပ်ရက်စက်တာပဲ . . ”

ရဲမိုး ဆက်နားထောင်မနေတော့ဘဲ သက်ပြင်းချကာ ဖုန်း
ကို ပါဝါပိတ်လိုက်၏။ ကားဒက်ဘုတ်ပေါ်မှ ဖုန်းခွက်လေးထဲ ဖုန်းတို
ထည့်ထားလိုက်သည်။

သက်ကို ဘယ်လိုမှပြတ်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ . . . နန္ဒာနှင့်
ဇာတ်လမ်းမဆက်တာဘဲ ကောင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ရဲမိုးကားကို မှန်မှန်မောင်းလာချိန်တွင် သက်သခင်က အ
မြန်လမ်းပေါ်မှာ လီဘာတစ်ဆုံးနင်းပြီး အမီလိုက်လျက်ရှိ၏ . . ။

သို့သော် အမြန်လမ်းပေါ် ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် ကြိုရောက်နေ
သော ရဲမိုးကားကိုမိရန် အချိန်တော်တော်ကြာပေလိမ့်မည်။

သူမအတွက် ကံကောင်းလှစွာ ဖုန်းထူးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟလို. . ပြော. . မောင့်အချစ်ရဆုံး. . သက်”

အဆက်အသွယ်ရသွားသော သူမလည်း အခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

“ကို. . ခုဘယ်ရောက်နေပြီလဲ”

“အဲ့ဒါခဏထားပါ. . သက်ကို မောင် ဝန်ခံစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်. . ”

“သက်သိပြီးပြီ မောင်. . နန္ဒာနဲ့ ပက်သတ်တဲ့အကြောင်း မဟုတ်လား၊ အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်တယ်. . မောင်”

ရဲမိုးအံ့သြသွား၏။

“သက်တောင် သိနေပြီကိုး. . . ”

“ဟုတ်တယ်. . မောင်၊ ကို. . အခု. . ကားကို. . ”

ကားကိုရပ်ခိုင်းဖို့ စကားမဆုံးလိုက်. . . ။

“သက်. . သက်. . မောင်ပြောတာ နားထောင်ဦး၊ မောင်များခဲ့တာ ဝန်ခံတယ်၊ အများတွေ ဘာတွေပဲလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ပေါ့ မောင် ကောင်းအောင်နေသွားတော့မှာပါ၊ မောင်ပြန်လာရင် သက်ဖြစ်စေ ချင်တဲ့ပုံစံအတိုင်း မောင်တို့ သာယာတဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို တည်ဆောက်ကြမယ်လေ. . . ”

တစ်ဖက်မှ နားထောင်နေသော သက်မှာလည်း ဝမ်းသာလုံးစို့ကာ ပြုံးပျော်သွားမိသည်။

သက်သခင် ကားမောင်းရင်း မိုင်တိုင်များကို ကြည့်လာခဲ့သည်။ (၆၀)၊ (၆၅)၊ (၇၀)၊ (၇၅) စသဖြင့်. . မိုင်တိုင်ခုနစ်ဆယ့်ငါးတိုရောက်တော့ သက်သခင် ရင်ထိတ်လာ၏။ မိုင်တိုင်(၈၀)မရောက်ခင် မောင်နှင့်ဆုံမှဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ကြမ္မာဆိုးကို ပြောင်းလဲနိုင်မည် မဟုတ်တော့. . .

စိတ်ပူရလွန်းသဖြင့် သက်သခင် ခေါင်းတွေထူပူနေ၏။ သက်သခင် ဖုန်းတောက်လျှောက်ခေါ်နေသော်လည်း ဖုန်းပိတ်ထားသည်သာ အော်နေ၏။ မိုင်တိုင်(၇၈)သို့ရောက်ချိန်တွင် သက်သခင် မနေသာတော့ မောင့်ဆီဖုန်းထပ်ခေါ်ကြည့်သည်။

“မြန်မြန်ကိုင်စမ်းပါ မောင်ရယ် မြန်မြန်လေး. . အချိန်မရှိတော့ဘူး”

“သက်. . မောင့်ကိုတွေ့နေရပြီ၊ မောင့်ကားကိုတွေ့နေရပြီ၊

သက်. . မောင့်နောက်က လိုက်လာတာလေ”

ရဲမိုး နောက်ကြည့်မှန်ထဲကြည့်လိုက်တော့ သက်ရဲ့ကားကို တစ်မိုင်လောက်အကွာမှာ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ဟိုးနောက်က မီးထိုးပြနေတဲ့ကားက သက်လား”

“ဟုတ်တယ်. . မောင်”

ရဲမိုး ကားကိုအချိန်လျော့ကာ လမ်းဘေးချရပ်လိုက်၏။

“မောင်လည်း သက်ကိုမြင်နေရပါတယ်. . ”

နှစ်ယောက်သားဖုန်းမချသေးဘဲ. . တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြောနေကြ၏။

သက်သခင်လည်း ဝမ်းသာလုံးစို့ကာ ရဲမိုးကားရပ်လိုက်သောနေရာကို သတိထားကြည့်မိတော့. . တစ်ပင်တည်းထီးထီးကြီး ချိနေသော ညောင်ပင်ကြီးအောက်တည့်တည့်. . ။

ဒါဆို မောင့်ကားက မိုင်တိုင်အမှတ်(၈၀)ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်ထားတာပေါ့. . . အို. . မဖြစ်ဘူး. . .

“မောင်. . မောင်. . သက်ကိုချစ်လား၊ သက်ပြောတာယုံလား”

“ယုံတယ်လေ သက်. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါဆို ကားကို အဲဒီမှာရပ်မထားနဲ့. . ၊ ကားကိုပြန်ကွေ့လာနဲ့. . မောင်”

သက်သခင်လည်း သူမရောက်နေရာနေရာမှာ ကားကိုထိုး

ရပ်လိုက်၏။

“မောင်. . ဘာမှနားမလည်တော့ဘူး. . သက်”

“ကားကိုပြန်ကွေ့လိုက်. . မောင်”

ရဲမိုးလည်း သက်သခင်ပြောတာ သေချာနားထောင်ရင်း နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၊ ရှေ့ကြည့်လိုက်နှင့် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေသည်။

“မောင် ကားကိုပြန်လှည့်ခဲ့လိုက်. . မြန်မြန်”

“အင်း. . အင်း. . သက်. . ”

ဖုန်းကိုလက်က ကိုင်ထားရင်း ရဲမိုး ကားကိုအချိန်ဖြင့် လမ်းလယ်ကျွန်းကိုဖြတ်ကာ တစ်ဖက်ယာဉ်ကြောသို့ ကွေ့ချလိုက်၏။

ထိုစဉ် တစ်ဖက်ယာဉ်ကြောမှလာနေသော ကားတစ်စီးကြောင့် ဘရိတ်ဆောင့်အုပ်လိုက်ရသည်။ ရဲမိုးလက်ထဲမှ ကိုင်ထားသောဖုန်းလည်း လွတ်ကျသွားသလို ကားစက်လည်း ရပ်သွား၏။

မနည်းလွတ်အောင် ရှောင်သွားရသော တစ်ဖက်ကားမှ အော်ဆဲကာ မောင်းထွက်သွား၏။ မောင့်ကားက တစ်ဖက်လမ်းမအလယ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်ကြီး ဖြစ်နေ၏။

ရဲမိုးရင်ထိတ်သွားသလို အဝေးမှလှမ်းကြည့်နေသော သက်လည်း အသည်းတယားယား ဖြစ်နေ၏။

“မောင်အဆင်ပြေလား”

ရဲမိုးဖုန်းမှ အသံတွေကြားနေရ၍ ကုန်းကောက်လိုက်သည်။ ဖုန်းလက်ထဲ ရောက်သည်နှင့်. .

“မောင် ဖုန်းပြတ်ကျသွားလို့ . . သက် ဘာပြောနေတာလဲ”
“အောင်မလေး . . မောင်မကြားဘူးလား၊ မောင့်ကို ချစ်
တယ်လို့ ပြောနေတာလေ”

သက်သခင် ပျော်လွန်း၍ မောင့်ကိုလှမ်းနောက်လိုက်မိ
သည်။

“မောင် . . မောင်းလာခဲ့တော့လေ၊ ကားက လမ်းလယ်မှာ
ကန့်လန့်ကြီး . . ”

“အင်း . . လာမယ် . . သက်ရဲ့ ကားစက်ရပ်သွားလို့ . . ”
သက်သခင် ဖုန်းထဲမှတစ်ဆင့် မော်တာလည်သံ တဂီးဂီးကို
အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည်။ စက်နှိုးသံတော့ မကြားရသေး . .

“မောင် . . မြန်မြန်လုပ်လေ . . ”

“မော်တာကပ်နေတယ် . . သက်ရဲ့ . . စက်နှိုးလို့လည်း မရ
ဘူး”

ထိုအချိန်မှာပဲ ကုန်းဆင်းပေါ်မှ အရှိန်ဖြင့် မောင်းဆင်းလာ
သော ဆီတင်ကားကြီးတစ်စီး ဘွားခနဲ ပေါ်လာတာတွေ့ လိုက်ရ၏။
သက်သခင် အသည်းအူတုန်အောင် ထိတ်လန့်သွား၏။ ကြမ္မာဆိုး
အငွေ့အသက်ကို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် သက်သခင် မောင့်ကားထဲ
အားကုန်ပြေးကာ အသံကုန်ဟစ်အော်၍ သတိပေးမိတော့သည်။

“မောင် . . မောင် . . ကားထဲကထွက် မြန်မြန်ထွက် . . ”

မောင်က ကားထဲမှမထွက်ဘဲ စက်နှိုးဖို့သာ အာရုံစိုက်နေ
သည်။ သက်သခင် ပြေးလာနေရင်း ဆောက်တည်ရာ မရအောင်

တုန်လှုပ်သွား၍ ဖုန်းမှတစ်ဆင့် အသံကုန်ထပ်အော်ကာ သတိပေး
လိုက်၏။

“မောင် . . ကားထဲကထွက်တော့ . . ၊ မြန်မြန်ထွက်ခဲ့ . .
နောက်မှာ . . ကားကြီးလာနေတယ် . . ”

“ဟင်”

တစ်ဖက်မှ ဆီတင်ကားကြီးကလည်း ကုန်းတက်ကို အရှိန်
ဖြင့် တက်လာပြီးမှ ကုန်းဆင်းဖက်ခြမ်းမှာ လမ်းပေါ်ကန့်လန့်ဖြတ်
အနေအထားဖြင့် ရပ်နေသော ကားလေးကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်
ရသောအခါ . .

“ဘော် . . . ဘူ . . ”

“ကျီ . . ကျီလီ . . ကျီ”

အရိတ်အုပ်သံနှင့်အတူ ဟွန်းတီးသံကိုပါ တစ်ပြိုင်တည်း
ရဲမိုး ကြားလိုက်ရသည်။ ရဲမိုး နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ဆီတင်ဘောက်ဆာကားကြီးတစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
ရဲမိုး မျက်လုံးပြူးသွားရတော့သည်။

ကယောင်ချောက်ချားနှင့် သော့ကိုအဆက်မပြတ်လှည့်ကာ
စက်နှိုးနေ၏။ ကားက ဘယ်လိုမှ အသက်ဝင်မလာခဲ့ . . .

“မောင် . . ဘာလို့ကားထဲကမထွက်သေးတာလဲ”

“ဘော် . . . ဘူ . . ”

ဘောက်ဆာကားကြီးက ကြောက်စရာဟွန်းသံကြီးနှင့်အတူ
အရှိန်မထိန်းနိုင်ပဲ ဆင်းချလာသည်။

ဒီတော့မှ ရဲမိုးလည်း စက်နှိုးဖို့ မကြိုးစားတော့ဘဲ. . ကား
တံခါးဖွင့်ကာ အပြင်ထွက်ဖို့ အားထုတ်တော့သည်။ ကားတာယာနှင့်
လမ်းပွတ်ကြိတ်သော ဆူညံသံများ နီးကပ်လို့လာနေပြီ။

“ဟင်. . တံခါးဖွင့်လို့မရတော့ဘူး သက်ရေ. . လုပ်ပါဦး”

ရဲမိုး ကားတံခါး ဖွင့်မရဖြစ်နေသည်။

“ဘော်. . . .”

ဆီတင်ကားကြီးက လမ်းဘေးသို့ဆွဲချလိုက်သဖြင့် ခေါင်းတွဲ
နှင့် လွတ်သွားသော်လည်း ဆီတိုင်ကီကြီးတင်ထားသောနောက်တွဲ
က လည်ထွက်သွားပြီး ရဲမိုးကား၏ခေါင်မိုးကို တိုက်ချသွားတော့
သည်။

“ဝုန်း. . . အား. . .”

“မောင်. . မောင်. . အမလေး. . ကယ်ကြပါဦး. . .”

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကားအပေါ်ပိုင်းတစ်ခုလုံး တွန့်
ကြေပြတ်ထွက်သွားကာ ကားတစ်စီးလုံး ဆီဘောက်ဆာ၏ ဝမ်းဗိုက်
အောက်တွင် တရွတ်တိုက် ညပ်ပါသွားတော့သည်။

“အောင်မလေး. . သေပါပြီ. . မောင် သေပါပြီ၊ အမလေး
မောင့်ကိုဘယ်လိုမှ မကယ်နိုင်တော့ပါလား”

အဖြစ်ဆိုးကို မျက်မြင်တွေ့ရသော်လည်း အသက်ကယ်နိုင်
ဦးမလားအတွေးနှင့် ကားဆီသို့ သက်သခင် ဆက်ပြေးမိသည်။

ကားတိုက်မှုဖြစ်ရာသို့ ရောက်လုရောက်ခင်မှာပင်. .

“ဝုန်း. . ဝုန်း. . .”

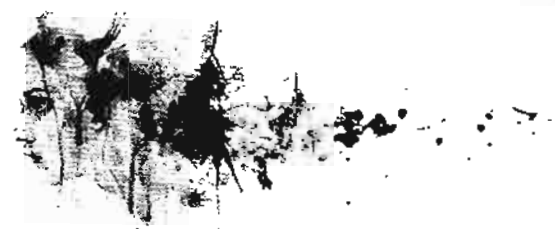
မြည်ဟည်းသံကြီးနှင့်အတူ ပေါက်ကွဲမှုကြီးဖြစ်သွား၏။
ပေါက်ကွဲမှုအရှိန်ပြင်းလွန်းလှ၍ သူမပင် နောက်သို့လန်ကာ လဲကျ
သွားသည်။ လိမ္မော်ရောင် အနီရောင်တို့နှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော မီး
တောက်ကြီးက ကားနှစ်စီးလုံးကို ဝါးမျှကာ တောက်လောင်လျက်ရှိ
သည်။

ကြမ္မာဆိုးဖြစ်ရပ်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်
အတွက် သက်သခင် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားသည်။

နိမိတ်ဆိုး၊ ကြိုတင်မြင်ယောင်မှုနှင့် အတိတ်ကာလရက်စွဲ
တွေ ပြန်လည်ရရှိမှုတို့အားလုံး ဘာမှအသုံးမဝင်တော့၊ မောင့်တို့
မကယ်တင်နိုင်သည့်အပြင်. . ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နှင့် ခေါင်းပြတ်ခဲ့ရ
သည့် အသေဆိုးနှင့် သေဆုံးသွားရပုံကိုပါ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့
လိုက်ရ၏။

သူမ ကူညီပေးခဲ့သော ယောဂီအဘွားအို ပြောခဲ့သလိုဝင်
အတိတ်ကာလကရက်တွေ တကယ်ပင်ပြန်ရခဲ့သည်။ ထိုရက်တွေ
ကိုအသုံးချကာ မောင့်ကိုပြန်လည် ကယ်တင်နိုင်မည့် အခွင့်အရေး
လည်း သူမ ရခဲ့၏။

သို့သော်. . သေနေစေ့၍ သေရမည့်လူအား ဘယ်လိုမှ
ကယ်တင်၍ မရသည်ကိုလည်း သက်သခင် နားလည်လိုက်သည်။

နိဗ္ဗာန်

ဒီနေ့တော့မနက်အစောကြီး သူမနွမ်းလျှော့ဖြင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။ ကလေးနှစ်ယောက် လှေကားမှ ပြေးတက်လာနေသောခြေလှမ်းများကို အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

အပေါ်ထပ်ရှိ သူမခုတင်ဘေးနားအရောက်..

“မေမေ မထသေးဘူးလား”

လှမ်းကြည့်တော့ သမီးကြီးကိုပါ တွေ့ရသည်။ သမီးကြီး မျက်နှာမှ အမာရွတ်တွေတောင် အတော်သက်သာနေပြီ ဖြစ်၏။

အောက်ထပ်တစ်ခုလုံး ဆူညံနေ၍..

၁၃၄ ဧဝတတာ

“သမီးကြီး.. အောက်ထပ်မှာ ဘယ်သူတွေ ရောက်နေတာလဲ”

“ဖေဖေ ရက်လည်လေ.. မုန့်ဟင်းခါး ချက်နေတာလေ မေမေရဲ့..”

ကလေးနှစ်ယောက်ကိုပွေ့ဖက်ရင်း.. အတိတ်ကိုပြန်ရခဲ့သည့် အချိန်ပိုင်းတွေလည်း ပြီးဆုံးသွားပြီဆိုတော့.. မောင်နှင့် ထပ်တွေ့စရာ အကြောင်းမရှိတော့မှန်း သူမ သိသွားသည်။

မျက်နှာသစ်ပြီးသည်နှင့် ဘာမှမလုပ်ချင်သေး၍ အရင်ဆုံး ဘုရားစင်ရှေ့ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ကာ ဝတ်ပြုလိုက်သည်။

ဘုရားရှိခိုးပြီးနောက် ပြုခဲ့ဖူးသော ကုသိုလ်အဖို့ဘာဝတို့ကို အာရုံပြုကာ မောင့်အားရည်စူး၍ အမျှပေးဝေလိုက်၏။ ပြီးမှ..

“မောင်.. မောင်.. တမလွန်ကို ထွက်သွားတာ တစ်ပတ်ပြည့်သွားပြီနော်.. အခု မောင့်အတွက်ဆွမ်းသွတ်ပြီး အမျှပေးဝေတော့မယ်.. တရားနာရအောင် မောင်လာခဲ့ဦးနော်..”

ဘုရားစင်တွင် ထောင်ထားသော မောင့် ဓါတ်ပုံကို စေ့စေ့ကြည့်၍ သက်သခင်ဖိတ်လိုက်၏။ ထိုစဉ် သူမရှေ့သို့ အရိပ်မည်းကြီး ထိုးကျလာလေသည်။ သက်သခင်လန့်သွားပြီး နောက်သို့အမြန် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အမေ့ကိုတွေ့တော့မှ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

“လန့်လိုက်တာ အမေရယ်..”

“အမေ ဘုရားပန်းလဲဖို့ ဝင်လာတာ..”

“ရက်လည်ပြီးရင်တော့၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ကလေးတွေနဲ့ ခရီးထွက်လိုက်ချင်တယ်.. အမေရယ်”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ သမီးတစ်ယောက်တည်း ကလေးတွေနဲ့ဖြစ်ပါ့မလား..”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ သွားမှာက ငွေဆောင်ကို သွားမှာ..”

“အမေလည်း လိုက်ခဲ့မယ်လေ..”

“လိုက်ခဲ့လေ.. ကောင်းတာပေါ့၊ သမီးကားနဲ့ပဲသွားမှာ အမေပါတော့ သမီးလည်းအားရှိတာပေါ့၊ မနက်ဖြန်ပဲ ထွက်မယ် အမေရယ်”

ထိုအချိန်တွင် သံဃာများကြွလာ၍ ဆွမ်းကပ်ဖို့ လုပ်ကြရသည်။ တရားနာ ရေစက်ချ အမျှဝေပြီးမှ သက်သခင်ရင်ထဲ အနည်းငယ်ပေါ့သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ညဘက်ရောက်တော့ အမေအပါအဝင်မှ မိသားစုလေး ယောက်သာ ကျန်ခဲ့တော့၏။ အမေနှင့်သမီးတွေက တိဗ္ဗိကြည့်ရင်း လစ်ဟာမှုတစ်ခုကို မေ့ဖျောက်ပစ်ဖို့ကြိုးစားနေကြသည်။

သက်သခင် တစ်ယောက်တည်း ငေါင်းစင်းစင်း ပြစ်နေ၏။

သူမ မုဆိုးမဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ အတိတ်ကံမကောင်းသောကြောင့်သာဖြစ်ရမည်။ သက်သခင် မောင့်ကိုတမ်းတတ သတိရနေရင်းနှင့်ပင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

၆၂ ၆၂ ၆၂ ၆၂

သူမတို့ မိသားစုလေးယောက်အတွက် စိတ်ပြေလက်
ပျောက်ခရီးစဉ်လည်း ဖြစ်သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ ငွေ
ဆောင်လို ကမ်းခြေနေရာမျိုးကို မရောက်ဖူးသည့်အတွက် ကား
နောက်ခန်းတွင် ပျော်မြူးနေ၏။

အမေကတော့ ဘယ်သွားသွား စိပ်ပုတီးလေးဖြင့် ကား
ခေါင်းခန်းတွင် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

မနက်အစောကြီး ထလာရ၍ . . အိပ်ရေးမဝသည့်ကြားမှ
လမ်းခရီးကို အနိုင်နိုင်မောင်းလာခဲ့ရသည်။ ပုသိမ်မြို့အဝင်တွင် ကား
အနည်းငယ်ရပ်လာ၏။

တစ်နေရာအရောက် ရှေ့မှသစ်လုံးကားကြီးတစ်စီး ပိတ်
မောင်းနေ၍ သက်သခင် ဟွန်းတီးကာ လမ်းတောင်းနေရသည်။

သစ်လုံးကားမောင်းသူမှာ မကြားတာပဲလားမသိ၊ ဘေးချ
မပေးဘဲ လမ်းအလယ်မှ ကိုးလုံးကန့်လန့် မောင်းနေလေသည်။

သက်သခင် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ တစ်ဘက်ယာဉ်ကြောမှ
ကျော်တက်လိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် တစ်ဖက်ယာဉ်ကြောမှ
အရှိန်ဖြင့် မောင်းနှင်းလာသော အဝေပြေး ဘတ်(စ)ကားကြီးနှင့်
ခေါင်းချင်းသွားဆိုင်လေ၏။

သက်သခင်အတွက် အရာရာနောက်ကျလို့ သွားခဲ့လေပြီ။

“ဒုန်း. . ဝုန်း. .”

“အား. .”

သက်သခင် မောင်းလာသော ကားလေးမှာ ကြေမှုသွားပြီး
အဝေးသို့ လိမ့်ထွက်သွားလေသည်။

“မေမေ. . မေမေ. .”

လူကိုလှုပ်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသောကြောင့် သက်သ
ခင် အိပ်ရာထက်မှ လန့်နိုးလာခဲ့၏။

“မေမေ သမီးတို့ အဝတ်အစားတွေ အကုန်ထည့်ပြီးသွား
ပြီ. . မေမေထတော့ ကားမောင်းရဦးမှာလေ”

သမီးကြီးကြာဖြူက သူမလက်မောင်းကို လှုပ်နှိုးကာ ပြော
လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအချိန်တွင် အမေလည်း အခန်းတံခါးဝ ရောက်
လာပြီ. . .

“သမီးရေ. . ကားပေါ်တောင် ပစ္စည်းတွေအကုန်တင်ပြီး
သွားပြီ၊ နွယ်နီလည်း ရောက်နေတယ်လေ. . သူ့အိမ်စောင့်မယ်

တဲ့... ဒီခရီးက အမေလည်း မရောက်ဖူးဘူး၊ ကလေးတွေလည်း တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတော့... အားလုံးအဆင်ပြေသွားတာပေါ့၊ ငါ့သမီးလည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်တာပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်တယ်... မေမေ သမီးတို့လည်း အရမ်းသွားချင်တာ”

သမီးငယ်နှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်နေမှုကိုကြည့်ပြီး စိတ်ချမ်းသာရသော်လည်း အိမ်မက်ကြောင့် သူမစိတ်လေးရတော့သည်။

နောက်ဆုံး... သူမအိပ်ရာမှထကာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်ရ၏။

“ကဲ... ကားပေါ်ကပဲ စောင့်နေကြတော့ မေမေပြင်ဆင်ပြီး တာနဲ့... လာခဲ့လိုက်မယ်”

သမီးကြီး၏ ခေါင်းလေးကို ပွတ်ကာ သက်သခင်ပြောလိုက်၏။ သက်သခင်အတွေးထဲ... ဒါဟာ နိမိတ်ပြခြင်း မဟုတ်နိုင်တော့ပါဘူး... နိမိတ်ပြခြင်းတွေက သူမဘဝမှာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ... အခုဟာက အိပ်မက်တစ်ခုပဲ ဖြစ်မယ်...။

ကလေးတွေ ပျော်ရွှင်နေမှုကို သူမ မဖျက်ဆီးလို...။

ခရီးသွားလျှင် လိုအပ်မည့်ပစ္စည်းများအား အကုန်စုထည့်ပြီး သက်သခင် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ကားထဲတွင် အမေနှင့် သမီးနှစ်ယောက်လုံး ရောက်နှင့်နေပြီ...။

ကားဘေးတွင်ရပ်နေသော နွယ်နီက...။

“သက်... စိတ်ချသာသွား ငါအိမ်စောင့်နေလိုက်မယ်”

နွယ်နီပါးကို လှမ်းနှမ်းလိုက်ပြီး...။

“ကျေးဇူးပဲ... နွယ်နီ”

ကားပေါ်တက်ကာ ကားစက်နှိုးချိန်မှာတော့ သူမလတ်မောင်းအား တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်လိုက်သော လက်တစ်ဖက်ကြောင့် သက်သခင် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

နွယ်နီက သူမလက်ကို ကိုင်ထားရင်း မျက်ရည်တို့ ဝဲတက်နေ၏။ နွယ်နီမျက်နှာလည်း မကောင်း...။

“သက်... ကားကို ဂရုစိုက်မောင်နော်... ငါ့ညက အိပ်မက်တွေမကောင်းဘူး... သက်”

“အိပ်မက်က အိပ်မက်ပဲပေါ့ နွယ်နီရယ်၊ တကယ်မှ မဟုတ်တာ... ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ နွယ်နီ၊ ကဲ... ငါတို့သွားတော့မယ်”

နွယ်နီကို ကားလေးထဲမှ အားလုံးလက်ပြကာ မောင်းထွက်သွားတော့သည်။

ဒီခရီးစဉ်ဟာ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း သက်သခင်တို့မိသားစု၏ နောက်ဆုံးခရီးစဉ်ဆိုတာကိုတော့... သူမ မကြာမီ လက်ခံသွားရတော့မည်မှာ မလွဲမသွေပင်ဖြစ်ပေသတည်း။ ။

